

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 128

Ple del Parlament

Sessió 62, segona reunió, dimecres 25 d'octubre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre els consells esportius 310-00599/13	3
Pregunta al Govern sobre els fons de transició nuclear 310-00600/13	4
Pregunta al Govern sobre la situació del català 310-00601/13	6
Pregunta al Govern sobre la gestió dels títols de transport 310-00592/13	8
Pregunta al Govern sobre el drets dels estudiants universitaris a rebre els estudis en la llengua escollida 310-00603/13	10
Pregunta al Govern sobre l'obertura a tots els ciutadans de les prestacions públiques per a residències per a gent gran 310-00604/13	11
Pregunta al Govern sobre el compromís per una Catalunya lliure de racisme 310-00605/13	13
Pregunta al Govern sobre la inserció laboral dels perceptors de la renda garantida de ciutadania 310-00594/13	14
Pregunta al Govern sobre la neutralitat del Centre d'Estudis d'Opinió 310-00593/13	16
Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries 310-00598/13	18
Pregunta al Govern sobre el compliment dels compromisos amb relació als ajuts del sector dels musclaires del delta de l'Ebre 310-00595/13	19
Pregunta al Govern sobre el finançament del Museu Casteller de Catalunya 310-00596/13	21
Pregunta al Govern sobre el pla integral del poble gitano 310-00597/13	23
Pregunta al Govern sobre el model educatiu 310-00602/13	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre la qualitat del sistema educatiu i els mals resultats dels alumnes en llengua catalana i castellana	26
317-00344/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de polítiques en interès de tots els catalans i l'afavoriment de l'agenda separatista	28
317-00338/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la falta de rumb en la presa de decisions i la seva posició en el debat sobre la prohibició dels espectacles amb bous	30
317-00339/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte de les propostes per a resoldre el conflicte entre Israel i Palestina	32
317-00342/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el perill que representa el terrorisme islamista per a la seguretat dels ciutadans	33
317-00340/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el lideratge en matèria de seguretat i la convocatòria de la Junta de Seguretat de Catalunya davant l'increment de la inseguretat	35
317-00343/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la fixació de les condicions per a exercir el dret d'autodeterminació i l'exigència d'aturar la persecució de l'independentisme	37
317-00345/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la inversió de l'empresa coreana Lotte Energy Materials en una planta industrial a Mont-roig del Camp (Baix Camp)	38
317-00341/13	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions	
Proposició de Llei de modificació de la Llei 34/2020, de l'1 d'octubre, de regulació de les festes tradicionals amb bous (debat de totalitat)	40
202-00041/13	
Proposició de Llei per a garantir els drets de les persones consumidores en matèria de titularitzacions hipotecàries i creditícies (debat de totalitat)	55
202-00053/13	
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures	67
300-00377/13	
Interpel·lació al Govern sobre el servei de rodalia	73
300-00379/13	
Interpel·lació al Govern sobre la islamització creixent de Catalunya	77
300-00381/13	
Interpel·lació al Govern sobre el dèficit fiscal i l'impacte en l'economia i el benestar	85
300-00378/13	
Interpel·lació al Govern sobre el sistema sanitari	90
300-00382/13	
Interpel·lació al Govern sobre el servei de dentista públic	98
300-00383/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'assetjament escolar	105
300-00375/13	
Interpel·lació al Govern sobre l'acord de claredat	111
300-00380/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 62.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Pregunta al Govern sobre els consells esportius

310-00599/13

Bon dia. Anem pel primer punt de l'ordre del dia, que és preguntes amb resposta oral, i la primera pregunta al Govern a respondre oralment al Ple és sobre els consells esportius. Formula la pregunta el senyor Joaquim Calatayud Casals, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia tingui, consellera. Sou conscient del deute acumulat que han tingut i tenen els consells comarcals i la UCEC? Sou conscient de l'inexplicable retard en les convocatòries de subvencions referents? Sou conscients de la desesperant lentitud en la revisió d'aquestes subvencions?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, presidenta. Diputat, bé, començaré dient-li que els consells esportius, evidentment, fan una tasca molt important pel país, per l'esport base, per l'esport escolar i, evidentment, també per la pràctica esportiva en general de diferents esports i per l'impuls de l'activitat física a totes les edats, però especialment en els infants i els adolescents. Hi creiem tant que, de fet, des del 2019-20 –l'última temporada abans de la covid–, on s'invertien 5 milions d'euros, hem passat en aquestes darreres dues temporades a 6 milions d'euros, és a dir, hem incrementat 1 milió d'euros la seva assignació. I, de fet, el que devem als consells esportius és un 4,8 dels diners –en tots aquests darrers anys, un 4,8–; de fet, devem el vint per cent de l'any 23 i devem alguns diners d'anys més antics que, efectivament, són el que estem posant en solfa.

En qualsevol cas, hem aconseguit que tinguin estabilitat econòmica, que puguem anunciar-los en dos anys, doncs, els diners que tindran en les properes temporades. Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Consellera, els quaranta-quatre consells esportius agrupen més de 4.000 entitats esportives, més de 1.500 professionals i més de 300.000 esportistes, la gran majoria en edat escolar –4.000 entitats esportives, 1.500 professionals i 300.000 esportistes. La irresponsabilitat i la falta de compromís de la Generalitat amb els consells esportius posa greument en risc el seu funcionament i els aboca a un endeutament que no els caldria si la Generalitat complís correctament els seus compromisos.

Consellera, han de corregir immediatament el retard en les convocatòries de subvenció i s'ha d'agilitzar urgentment el sistema de revisió de les justificacions i el seu

pagament. Ara bé, el problema no és únicament de diners, hi ha també una qüestió de dignitat i de falta de respecte pel tracte que dona la secretaria general als consells esportius. Hi ha algun consell esportiu que fa gairebé dos anys que té demanada una reunió amb la secretaria general. De moment, encara no hi ha cap data fixada per aquesta reunió.

I per últim, consellera, i com una constatació més d'aquest menyspreu i de falta de diàleg, i no és gens menor. El nostre grup té constància que el 30 de juny, en una reunió presencial convocada pel Consell Català de l'Esport amb els quaranta-quatre representants i la UCEC, es va negar el torn de paraula als representants dels consells esportius, persones que han estat votades i escollides i, per tant, amb un plus de representativitat. Això és falta de diàleg, això és certament prepotència, això és inexplicable.

Per tant, consellera, i amb tot el respecte, té dos problemes amb relació als consells esportius: un és un problema de diners, de planificació i de finançament, però l'altre és de menyspreu i, sobretot, de falta de respecte cap a aquestes institucions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, de fet no m'ha fet cap pregunta. En tot cas, algunes dades més. Pla Català de l'Esport a l'Escola, 960 centres educatius. Com deia vostè, més de tres-cents nens i nenes adolescents participen de tots els jocs esportius o altres qüestions relacionades amb l'esport escolar.

Però en qualsevol cas –i, escolti–, per acabar el debat sobre aquesta qüestió del deute, miri, fa mal d'ulls, efectivament, que el Consell Català de l'Esport degui encara diners de l'any 2020. Però l'hi explicaré. Miri, l'any 2019 la secretaria en el seu moment va canviar les bases de la convocatòria i els consells esportius van mal interpretar-les. Concretament, més de la meitat s'haguessin quedat a zero o gairebé a zero. Nosaltres el que vàrem fer va ser agafar aquestes revocacions, treballar-les amb ells i vam aixecar tots aquests diners per als nens i nenes del país. Per tant, d'aquí l'endarreriment en les justificacions. I en qualsevol cas, és que amb els diners públics no es pot jugar, s'hi ha de ser absolutament escrupolós, i és el que fem. Com vaig explicar en l'últim Ple arran d'una interpellació del grup socialista, vaig parlar dels consells esportius i vaig parlar moltíssim també de tot el sistema esportiu.

Per tant, en aquest sentit, evidentment reconeixement cap a la feina feta, però també cap a la que hem fet durant aquests dos anys, la que vostès no van ser capaços de fer, fent unes convocatòries més clares, més transparents, més simples, i unes convocatòries bianuals de tal manera que s'acabin els problemes de tresoreria. Hem fet un punt d'inflexió, hem d'acabar de millorar-ho, però en qualsevol cas, no intenti barrejar esport i partidisme, perquè això fa mal a l'esport i fa mal a la política.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre els fons de transició nuclear.

Pregunta al Govern sobre els fons de transició nuclear

310-00600/13

Formula la pregunta la senyora Irene Negre i Estorach, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia. Conseller, quin calendari tenim sobre la taula per als dos pagaments dels imports corresponents als ajuntaments inclosos en l'àrea I del Penta i en l'àrea II del fons de transició nuclear?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Li responc, però abans de respondre concretament la pregunta, deixi'm fer una reflexió, uns antecedents previs per explicar on som i quina és la feina que hem fet i perquè el conjunt de la ciutadania, no només els municipis inclosos a Penta I i Penta II, sinó el conjunt dels catalans i les catalanes sàpiguen quin és l'objectiu amb aquests fons de transició nuclear.

Miri, la nostra prioritat ha sigut mobilitzar el màxim de recursos el més ràpidament possible, tot i que volem treballar en projectes, projectes transformadors del model productiu, de reindustrialització, que generin els llocs de treball potencials per substituir els que es perdran amb el tancament de les nuclears, el que hem fet és prioritzar aquesta mobilització de recursos. Per això vam pactar un repartiment equitatiu amb els noranta-sis municipis, que implica aquests 174.410 euros per a cada un d'aquests noranta-sis municipis.

Per tant, la primera opció era mobilitzar aquests recursos, però per fer-ho vam haver de resoldre els problemes i les mancances de la llei que va aprovar aquest Parlament a instàncies, per exemple, del seu grup parlamentari, que preveia un mecanisme per Penta II però no preveia un mecanisme per Penta I. I, per tant, vam haver de fer un mecanisme legal i un procediment administratiu per poder transferir aquests recursos, ja que la llei no ho preveia. Per tant, hem hagut de solucionar aquests problemes i això ha comportat un cert temps, que s'està resolent i, de fet, ja estem en procediment de pagament de la bestreta que es farà abans no acabi el 2023.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Conseller, no m'ha contestat. Sap ben bé que el seu Govern no era partidari de la modificació de la llei que articulava aquest fons. De fet, va ser de les primeres grans votacions en aquesta cambra en què vostès es van adonar de la solitud del seu Govern. Van votar en contra de la modificació, però de res els hi va servir.

Després ens van acusar de deixar Lleida fora, quan vostès no l'havien contemplat des d'un inici; després van arribar els problemes de grandària, no tenir clar un municipi gran o un municipi petit, amb una decisió salomònica inclosa; després van afirmar que pagarien mitjançant transferència directa i, finalment, és amb subvenció; després l'embolic amb els capítols de justificació erronis per als ajuntaments. En fi, tot un batibull de fets que s'han anat succeint i que han fet que encara a hores d'ara els fons no s'hagin transferit.

Finalment, amb totes les pressions rebudes, vostès s'han vist en l'obligació de posar-se a treballar. M'ha de permetre que li diga que van tard i malament, no sé si és fruit de la novetat o de la incapacitat, però tot el que he enumerat fa desconfiar de la seva gestió i del seu lideratge.

Li demanem que deixi en mans de l'òrgan de governança la redacció del reglament intern que ha de regular aquest fons. Al territori som conscients de la importància d'invertir-los bé i li ben asseguro que ho farem en pro dels interessos de les Terres de l'Ebre, del Camp de Tarragona i les Terres de Lleida.

A l'òrgan de governança hi tenim representants del teixit econòmic i social que ens poden fer grans aportacions per invertir de la millor manera el fons. Li demanem

també que determini amb claredat abans de la propera reunió de l'òrgan, el dia 31, el termini i el destí del romanent de l'any 2023.

Conseller, se li acaba el rèdit de la faena feta pels consellers de Junts per Catalunya al capdavant d'Empresa. Sap ben bé que les implantacions empresarials no es consoliden en dos mesos. D'altra banda, les polítiques continuistes dutes a terme al capdavant d'Acció segur que ens portaran bones notícies malgrat vostè.

Aprofiti l'ocasió que li hem brindat per facilitar la implantació d'empreses al territori i projectes ambiciosos, que ens permetin pal·liar els danys conseqüència del tancament de les centrals nuclears d'aquí a un temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Segur que el que necessita el territori pel que fa a generació d'oportunitats de futur és aquest to, segur. (*Aplaudiments.*) I aquest i aquest plantejament absolutament partidista, amb comentaris una mica surrealistes que, en fi, la història els desmenteix. De fet, deixi'm recordar que qui va crear aquest fons nuclear, aquest fons de transició nuclear va ser aquest Govern, no el Parlament, aquest Govern.

I el que hem fet és resoldre les mancances que la llei posterior que vostès van aprovar, que vostès van liderar ha generat en la gestió d'aquests fons. Que, per cert, les hem resolt per unanimitat de l'òrgan de governança. O sigui, vostès fan un discurs aquí al Parlament i després resulta que al territori, l'òrgan de governança, on hi han representats els alcaldes... I que el que volen els alcaldes –i ho dic amb coneixement de causa, perquè jo ho he estat– són oportunitats per als veïns, projectes, no tot aquest batibull i aquesta discussió partidista, sinó projectes de futur que realment suposin una alternativa al tancament de les nuclears.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació del català.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00601/13

Formula la pregunta el senyor Francesc Ten i Costa del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputades i diputats. Consellera, molt bon dia. Vagi per endavant tot el nostre suport a aquest periple judicial, absurd i injust i repressor que ens sembla que aquests dies ha tingut moviment també el diputat Jové, el nostre suport, i a l'exdiputat Salvadó. (*Aplaudiments.*)

Escolti'm, ens preocupa la situació del català. Segurament..., segur, vaja, que al seu Govern també. Segur que a la consellera Simó els resultats en competències bàsiques no la satisfan, especialment en oralitat a secundària. I, per tant, creiem que han de ser els consensos els que ajudaran sobretot a remuntar aquestes dades.

Ens preocupa la situació del català i ens preocupa, ras i curt, el retard que portem pel que fa al pacte nacional per la llengua. Un pacte que aquest Parlament, en el debat de política general, ja venia d'abans, però en el debat de política general de l'any 22 ja vam acordar, i que durant els mesos del 23, doncs, no n'hem sabut ni gall ni gallina fins fa escassament deu dies, que això ha agafat una mica d'embranchida, i que sembla que després haurem de ser els grups parlamentaris els qui haurem de guanyar tot el temps perdut.

En el debat de política general recent també el vam haver de tornar a repetir perquè encara no estava ben encarrilat. Però ens preocupa això i ens preocupa també que no s'hagin presentat, com ens sembla que és preceptivament, els informes de política lingüística aquí al Parlament; des del maig del 21 que no s'han presentat ni els informes del 22 ni del 21.

Sobre això li preguntem, sobre el pacte, sobre això, i també..., no tenim coneixement sobre els dictàmens de la Comissió Permanent del Consell Social de la Llengua Catalana. Sobre això, consellera, que hi té a dir?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots i a totes i gràcies pel suport, d'entrada. En realitat en veure la pregunta que em feien sobre la situació del català, el primer que em va fer va ser sorprendre'm, no?

Sobretot per dos motius, perquè, realment, des del 2011 fins al 2021 el seu grup va tenir la responsabilitat en política lingüística. I no ho faig com a retret, realment és una obvietat. I, per tant, en tenir la responsabilitat en la política lingüística, van tenir l'accés i tota la informació i l'avaluació de totes les dades. És a dir, tant de l'enquesta d'usos lingüístics, evidentment del 2013, però també la del 2018, que és la que tenim darrera. I en aquests moments estem fent aquesta última, que és la del 2023, que és la que ens donarà les dades reals dels usos lingüístics.

I, per altra banda, també em sorprenia perquè, efectivament, fa dos anys que estem treballant en el pacte nacional per la llengua que va impulsar aquest Parlament. I és evident que durant uns mesos hem estat aturats i ho hem estat jo crec que tots voluntàriament per les conteses electorals que hem tingut i per no contaminar el que podia ser el pacte. I jo crec que en això hi estàvem tots d'acord, perquè el que volem és el consens i la unitat.

Però des d'aquest mes de setembre, efectivament, el que sí que estem fent és tornar a treballar-ho i ja us hem presentat un esborrany a tots els grups, que l'esteu treballant. I em consta que per part seva, diputat, se'n va fer una bona valoració. Per tant, sap on som, sap que tenim aquest pacte, que l'estem treballant i ara en el que ens hem de posar d'acord és a fer-lo el més efectiu possible i amb el consens de tots els altres agents socials.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, consellera. Li fem la pregunta per mirar endavant i per solucionar aquest retard, que ens sembla que, des de fa més d'un any, tots portem, eh?

Nosaltres hem llegit la doctora Cabré, presidenta de l'IEC, que deia que seria absurd tenir un pacte nacional sense un bon pla d'acció. Nosaltres ens trobem en aquesta disjuntiva. Creiem també això. Creiem que el pacte nacional ha de comportar un gran pla d'acció, ben dotat, consolidat, calendaritzat, lluminós i molt ben sectoritzat.

Això ens hauria agradat que ja hagués passat molt més que aquelles cent mesures que vostès reactivament..., a les quals sembla que s'han dedicat i que esperem que en el Parlament ens les puguin explicar.

Res més. I mirem endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Efectivament, el pacte el que té és una part de diagnòstic, que és el que han vist, uns principis i uns objectius, i també hi ha totes unes mesures que estaran calendaritzades i que estem treballant amb tots i cadascun dels departaments, perquè, com bé saben i bé hem repetit, aquest Govern ha posat el català al centre; tan al centre que l'estem avaluant cada tres mesos en el mateix si de les reunions de govern, i estem fent les cent mesures, que és el que s'ha de fer amb caire més immediat.

Per tant, aquest pacte anirà acompanyat d'una planificació amb mesures, amb calendari i amb uns pressupostos.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió dels títols de transport.

Pregunta al Govern sobre la gestió dels títols de transport

310-00592/13

Formula la pregunta la senyora Núria Lozano Montoya, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. *(Pausa.)* Ah, perdó, doncs el senyor David Cid.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera. Sap que el passat 14 de desembre el president de la Generalitat i la presidenta del nostre grup parlamentari signaven l'acord de pressupostos per a l'any 2023. L'acord permetia la gratuïtat de la T-16 per als desplaçaments a totes les zones del territori de Catalunya. És a dir, de la mateixa manera que passa amb la T-jove, es pogués viatjar per totes les zones tarifàries de l'ATM, per exemple.

Consellera, quin és el motiu que el Govern estigui incomplint aquest acord?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Farré, consellera de Territori.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Doncs el Govern... Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades i diputats... El Govern compleix. No hem esgotat el termini per complir. I en tot cas... *(Pausa.)* Sí, no rigui, senyor Cid. Per complir els acords hem de tenir disponibilitat també de mitjans econòmics i que, per tant, doncs tot vagi alineat.

Nosaltres despleguem... L'altre dia anunciava al Pirineu..., el passat 6 d'octubre anunciàvem ja la integració tarifària de l'Alt Pirineu i l'Aran en l'ATM de Lleida, i, per tant, anirem desplegant la integració tarifària i, evidentment, nosaltres consolidarem la gratuïtat de determinades targetes. Però és veritat –també vostè ho sap– que l'Estat ha de posar a disposició aquella part que li correspon. I saben vostès que des del 2010 l'Estat, per exemple, a l'ATM de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, no hi aporta el que li correspon i hi aporta molt menys que el 2010.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Consellera, hi ha una regla bàsica en política: el que es signa es compleix. I estem davant d'un nou incompliment del seu govern, el Govern d'Esquerra Republicana.

na de l'acord de pressupostos. Un incompliment que han reconegut fins i tot vostès mateixos en les reunions i a les taules de seguiment de l'acord, la darrera el 3 d'octubre. I, miri, a mi em sap greu dir-ho així, però vostès van camí de convertir-se en el govern dels anuncis, dels anuncis incomplets i, el que és més greu, dels acords incomplets.

Consellera, també li vull fer una pregunta, perquè, en aquest sentit, en el darrer debat de política general es va aprovar en aquest cas una demanda d'En Comú Podem, de fet, fins i tot votada pel Grup d'Esquerra Republicana, per tal de mantenir la rebaixa del preu del transport públic tot l'any 2024. La meua pregunta és si vostès compliran.

I, en definitiva, també vostè em demanava compromís per part de l'Estat. Doncs, miri, jo ja l'hi dic. Ahir mateix es va anunciar l'acord, en aquest cas, entre Sumar i En Comú Podem i el Partit dels Socialistes, que manté la rebaixa del preu del transport públic l'any 2024. Per tant, jo li pregunto: vostè complirà el que va votar aquest Parlament en el darrer debat de política general i mantindrà la rebaixa del preu del transport públic durant l'any 2024? O tornaran a fer el que fan sempre, que és anuncis, eslògans i després incompliran els acords?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori.

La consellera de Territori

Esperava que em digués això, que em fes l'*spam* de l'anunci que van fer ahir el senyor Pedro Sánchez i la senyora Yolanda Díaz, perquè els seus anuncis, que els fan, doncs, a bombo i platerets i amb llum i colors, sap què passa? Ells anuncien, envaeixen competències i aquí qui paga som tots nosaltres. (*Aplaudiments.*) Anuncien ells, i paguem nosaltres.

Per tant, compromís, tot. I no em torni a dir –no em torni a dir– si nosaltres complim la paraula que donem. Nosaltres complim la paraula i els pactes que nosaltres acordem. Aquí d'incompliments... Jo sempre assenyalo l'Estat perquè anem generats dels incompliments de l'Estat i, evidentment, dels acords que vostès fan. Com li deia, vostès es fan la foto, anuncien i aquí paga la geganta, que som tots plegats, els catalans i les catalanes.

I li diré una altra cosa. Miri, nosaltres complirem: finançament del trenta per cent del descompte dels títols de transport, invertim més de 64 milions d'euros aquest 2023 per reforçar els serveis interurbans de bus. Sap què passa? Que quan Rodalies no funciona, quan resulta que allò que hauria de fer l'Estat i no fa, qui paga? L'hi deia abans: paguem tots nosaltres, cada dia, cada dia del món.

Per cert, d'aquells 22.000 milions d'euros que van a Madrid i no tornen..., vostè com es pensa que es paguen les coses? Complirem, nosaltres complirem. Però als seus companys de Madrid, els del PSOE, PSC i els seus de Sumar, els hi recorden que quan facin anuncis acompanyin l'anunci, la promesa de lleialtat institucional, que vol dir: no envaïrem competències i, a més a més, dotarem econòmicament...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Territori

...allò que anunciem.

La presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets dels estudiants universitaris de rebre els estudis en la llengua escollida.

Pregunta al Govern sobre el drets dels estudiants universitaris a rebre els estudis en la llengua escollida

310-00603/13

Formula la pregunta el senyor Pau Morales i Romero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Pau Morales i Romero

Conseller, bon dia. Aquest Govern té un compromís molt clar amb la llengua i s'estén a tots els àmbits; també, evidentment, a la universitat, on som plenament conscients de la feina ingent que s'està fent i, sobretot, de la que encara queda per fer.

Només un seixanta-quatre per cent d'assignatures poden cursar-se en català, un percentatge que en el cas dels graus arriba fins al setanta-tres per cent, però en el cas dels màsters es queda en el trenta-set per cent, on la situació és preocupant.

No obstant, que una assignatura aparegui en català a la guia docent no sempre és garantia, malauradament. Tots hem viscut situacions on allò que s'havia d'ensenyar en català s'acaba ensenyant en altres llengües. Del 2021 a març de 2022 s'han produït cent onze queixes verificades per part del Departament d'Universitats. Es tracta de garantir drets i, com en molts àmbits, són els drets dels catalanoparlants els que no estan garantits.

Un exemple clar: quan parlem que els nostres estudiants tenen dret a saber en quina llengua s'impartiran les assignatures a les que es matriculen i tenen el dret a que es respecti aquesta tria, sabem que aquests drets s'apliquen tant al català com al castellà, però només es menystenen en el cas del català. No hi ha queixes perquè assignatures previstes en castellà s'imparteixin en català o en anglès. No n'hi ha als graus, on el castellà representa el trenta-set per cent, i no n'hi ha els màsters, on el castellà representa el quaranta per cent. En canvi, només es produeix en una direcció: del català al castellà. És una evidència més que en l'àmbit universitari passa, com a la resta de la societat; una llengua que necessita protecció és el català, la llengua minoritzada. Els drets que són sistemàticament menystinguts són els de les persones catalanoparlants. El català és una llengua minoritzada per un estat a la contra, i per això necessita aquesta protecció.

I sabem que el Govern està treballant en aquesta direcció, que ha posat fil a l'agulla després d'anys de política de braços caiguts. Ho ha fet amb el pla d'enfortiment del català, que ha permès reduir les queixes relacionades amb drets lingüístics, i més recentment, amb la campanya «Si et canvien la llengua, no et tallis», perquè l'estudiant sigui conscient dels seus drets. I és per això que li volem preguntar: en l'àmbit universitari, concretament, quines actuacions s'estan realitzant des del seu departament en aquest aspecte?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joaquim Nadal i Farreras, conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyor diputat. Voldria, en primer lloc, emetre un titular: «Transparència i drets lingüístics». Aquesta és la norma de les actuacions del Departament de Recerca i Universitats i de tot el Govern en matèria de política lingüística; segon, tot el que està fent el Departament de Recerca i Universitats ho fa amb el compromís, la complicitat, la col·laboració i la implicació sense fissures de totes les universitats del sistema, és a dir, les set públiques i les cinc privades.

I respecte a la pregunta concreta, ara mateix, a l'inici d'aquest curs, hem fet i presentat la *Guia per a l'elaboració de plans docents que incrementin la docència en català*; segon, hem reforçat el compromís de les universitats de deixar clar, en la guia docent, en quina llengua s'ha d'impartir una assignatura i que aquest compro-

mís es mantingui i, si no es manté, que es pugui denunciar; tercer, hem desenvolupat les bústies de drets i usos lingüístics; quart, hem desenvolupat un pla d'acollida per als estudiants de mobilitat gràcies als ajuts Interlingua, que significa rebre els estudiants que venen a fer Erasmus a Catalunya amb millors condicions de les que tenien fins ara.

Finalment, vostè ho ha esmentat, la campanya «Si et canvien la llengua, no et tallis», que ha tingut èxit, que ha ajudat a enfortir aquest pla que vostè esmentava i que ha significat prop de 7 milions de visualitzacions a Instagram, prop de 6 milions de visualitzacions a Twitter i prop d'1 milió i mig de visualitzacions a Facebook. Tot plegat, afegint-hi el programa «Parla 3» per reforçar una tercera llengua, el programa de preacollida en el país d'origen gràcies a la col·laboració amb l'Institut Ramon Llull i, finalment, la incorporació de la llengua catalana a la plataforma Online Linguistic Support, que significa la incorporació plena de la llengua catalana en l'acollida prèvia. I, finalment, i en l'àmbit del Departament d'Empresa i Treball, un programa de nom que té ressonàncies mítiques referides a l'Aina Moll, el programa Aina, que significa la possibilitat d'aplicar la intel·ligència artificial des del BSC al coneixement de la llengua catalana.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'obertura a tots els ciutadans de les prestacions públiques per a residències per a gent gran.

Pregunta al Govern sobre l'obertura a tots els ciutadans de les prestacions públiques per a residències per a gent gran

310-00604/13

Formula la pregunta la senyora Najat Driouech Ben Moussa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Conseller, Catalunya està apostant per un canvi de model assistencial i de cures que passa de centrar les actuacions en una lògica institucional a centrar-les únicament en la persona, les persones com a eix vertebrador de qualsevol actuació. I això és important especialment per a la gent gran del nostre país.

Sabem que tenim un repte d'envelliment amb la dependència del nostre país. Cada cop tenim una població més envellida i això requereix noves respostes a les noves necessitats i també necessitats complexes. Tenim reptes, conseller, que el Departament de Drets Socials entoma amb fermesa. I m'agradaria posar com a exemple la creació de tres mil noves places públiques per a gent gran i persones amb discapacitat.

Cal que l'objectiu del departament sigui clar. S'ha d'eliminar la desigualtat territorial, reduir al màxim les llistes d'espera, identificar les necessitats d'inversió i establir els mecanismes eficaços de col·laboració publicoprivada, i per aquest motiu, conseller, celebrem la posada en marxa, també, del nou decret llei, on s'estableixen noves mesures socials per poder fer front a la dificultat en l'accés a l'entorn residencial, un decret que esperem que es pugui aprovar amb una àmplia majoria en aquest Parlament, ja que pot garantir a totes les persones una situació de dependència que pugui accedir a una plaça residencial.

Som coneixedores, però, que aquesta no és ni l'única ni la primera mesura que pren el departament. S'han millorat els processos de tramitació de la dependència, s'ha desplegat un model d'atenció integral social i sanitària en vuit territoris i, ara sí, també conseller, celebrem l'increment de les prestacions econòmiques vinculades a aquest nou decret llei, que permet, entre *moltes* altres mesures, que el Govern contri-

bueixi al pagament d'una plaça residencial en centres acreditats quan no poden accedir a una plaça finançada per la Generalitat.

Conseller, sabem que aquest increment representa una mesura molt important per moltes persones grans que es troben en una situació vulnerable al nostre país i també per les seves famílies i per això volem saber quina és la seva rellevància i quins són els elements més destacats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Efectivament, el Govern va aprovar fa uns dies un decret llei important. Incorpora també una qüestió molt demanada pel sector, que és la supressió dels copagaments per als CAEs, per als centres d'atenció diürna especialitzats, que atenen persones amb paràlisi cerebral o amb pluridiscapacitat. De fet, era l'únic recurs d'atenció diürna per a persones amb discapacitat en què es mantenia el copagament. Les famílies tenen un sobrecost econòmic i no les podíem continuar condemnant a aquests copagaments. Això ho hem resolt.

I, efectivament, el decret llei incorpora aquest increment de les prestacions econòmiques vinculades, i és important. Ho és perquè portaven congelades, aquestes prestacions, des de l'any 2012, onze anys sense moure's. Ho és, d'important, per les quantitats dels increments. Pensi que per les famílies amb les rendes més baixes, els increments suposen un increment del seixanta-sis per cent; per les rendes més altes, al voltant del vint-i-tres per cent. Tindrà un impacte pressupostari molt important. Les projeccions que fem de cara a l'any que ve és passar, segurament, dels 98 milions d'euros que invertim aquest any a 178 milions d'euros l'any vinent.

És important també perquè anem molt més enllà dels increments que marca l'Estat. Pensi vostè que per les rendes més baixes arribarem a cobrir 1.248 euros de subvenció a la persona, a la família, per adquirir una plaça residencial d'un cost d'uns dos mil euros, i equipararem, per tant, el finançament al que tindria si poguéss accedir a una plaça concertada.

És important per l'equitat que introduïm en aquest sistema per primera vegada; no incrementem totes les prestacions en la mateixa intensitat, ni totes les prestacions tenen la mateixa intensitat de cobertura del cost, justament afavorim les rendes més modestes.

És important perquè ens ha de permetre reduir de manera substancial la llista d'espera. Aspirem que cinc mil persones més es puguin beneficiar d'aquestes prestacions econòmiques vinculades. I avancem en el camí cap a la universalització de l'accés a les residències.

És important perquè donem compliment a un dels acords de pressupostos que vàrem signar, en aquest cas amb el Partit Socialista, i el fem efectiu.

Per tant, estem satisfets, efectivament, d'aquesta iniciativa i esperem que, com molt bé deia la diputada, tinguem el suport dels grups de la cambra per poder convalidar-la en les properes setmanes.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el compromís per una Catalunya lliure de racisme.

Pregunta al Govern sobre el compromís per una Catalunya lliure de racisme

310-00605/13

Formula la pregunta la senyora Jordina Freixanet i Pardo, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, diputades, diputats. A principis de mes, el Departament d'Igualtat i Feminismes presentava el compromís per una Catalunya lliure de racisme. Ens n'alegrem, d'aquesta gran passa fruit del treball col·lectiu i que ha culminat amb una estratègia que té com a principal objectiu combatre el racisme social, el racisme estructural i el racisme institucional, que comporta desigualtats i vulneracions de drets humans i que en molts àmbits ha estat invisibilitzat i normalitzat.

Així mateix, vull felicitar també totes les entitats i persones expertes que han participat en l'elaboració d'aquest pla i que són activistes incansables en la lluita antiracista, que és alhora, per nosaltres, les republicanes, una lluita compartida.

Davant la crisi de valors que estem vivint des de ja fa molts mesos, el retrocés en la defensa de drets i davant de l'auge de l'extrema dreta, el nostre compromís per combatre el racisme és indiscutible. I des del Parlament de Catalunya també ho hem fet amb els treballs de la Comissió d'Estudi sobre el Racisme Institucional.

Catalunya és i ha estat terra de cohesió i acollida. Catalunya és i ha de ser una xarxa de ciutats i pobles lliures de racisme. Catalunya és i serà una terra d'oportunitats que només construirem des d'una posició absolutament combatent amb el racisme, amb aquell que es fa sense complexos en aquesta cambra per part del neofeixisme, però també amb aquells microracismes que s'esfilagarsen en una conversa de cafè, en una trobada d'amics o en un espai que, entre silencis còmplices, fan créixer la llavor del monstre de l'odi a la diferència.

Només des de la lluita pels drets humans sense fissures i sense complexos, només des de la lluita per la igualtat en tots els àmbits i en tots els drets, i lliure de tota discriminació, aconseguirem que les places, les escoles, els centres cívics, els espais esportius, els carrers i els espais i equipaments públics de tot el país siguin espais segurs, espais lliures de racisme.

I aquests dies ens omplim de proclames demanant i clamant pau davant d'un món de guerres. Però la pau no consisteix només a posar fi a la violència o a la guerra, sinó a posar fi a tots els factors que amenacen la pau: la discriminació, la desigualtat, la pobresa i el conreu de l'odi al que pensa diferent, vesteix diferent o estima diferent.

Per tot això, consellera, volem conèixer des d'aquesta cambra quines són les principals mesures i quines són les principals accions que conté aquest pla, la feina transversal de tots els departaments, liderat per vostè mateixa, que encapçala el Departament d'Igualtat i Feminismes, i volem també conèixer les eines de reparació i acompanyament a les víctimes que consten en el pla.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, efectivament, aquesta catorzena legislatura marca un punt d'inflexió en les polítiques antiracistes, al Parlament a través de la constitució de la Comissió d'Estudi del Racisme Institucional i Estructural, i, en el cas del Govern, amb la inclusió de l'antiracisme com a part integral de l'eix de transformació feminista. L'any passat, com també recordava, posàvem en marxa un pro-

cés participatiu, àmpliament estès al territori, amb més de set-centes participants, per elaborar el projecte de llei contra el racisme, i, fruit d'aquesta escolta activa, hem detectat un conjunt de necessitats immediates provocades pel racisme a les quals cal donar una resposta en aquest moment, no esperar a tenir la llei sobre la taula.

Són accions tangibles, molt concretes, d'implementació immediata, el 2023 i el 2024, les que inclou aquest conjunt de setanta mesures per un país lliure de racisme, i que s'organitza en tres eixos principals i que són molt fàcils d'explicar.

D'una banda, el que té a veure amb l'accés equitatiu als drets i les condicions materials de vida. Podem posar diferents exemples. En l'àmbit de l'habitatge, doncs, cal treballar amb els APIs, i així ho estableix el pla, per erradicar el racisme immobiliari, fer mediacions quan sigui necessari i considerar aquestes denúncies no com una qüestió de consum, sinó com a vulneració de drets fonamentals. En l'àmbit, per exemple, de la salut, poder identificar quin és l'impacte del racisme en la salut mental de les persones i donar més eines als professionals per poder atendre adequadament. En l'àmbit de l'educació, produir diferents materials, recursos pedagògics que s'incorporin als continguts curriculars i que les violències racistes formin part del protocol contra l'assetjament en l'àmbit educatiu. En l'àmbit del treball, poder reforçar la Inspecció de Treball per poder identificar situacions de racisme o d'explotació laboral. O en l'àmbit de la seguretat, doncs, poder formar i sensibilitzar els àmbits de seguretat, tant pública com privada, i dotar-los d'eines per prevenir totes les discriminacions que es puguin produir amb biaix discriminatori o microracial.

Però també un segon eix de memòria democràtica, coneixement del racisme i reparació, i aquí inclou accions com per exemple la retirada dels museus colonials del Saló Sant Jordi de la Generalitat, o també celebració de dates que necessitem commemorar com a país per recordar, com per exemple la Gran Batuda del poble gitano que l'any que ve farà 275 anys.

També accions, campanyes institucionals i accions educatives...

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la inserció laboral dels perceptors de la renda garantida de ciutadania

310-00594/13

Pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre la inserció laboral dels perceptors de la renda garantida de ciutadania. Formula la pregunta la senyora Noemí de la Calle Sifré, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Conseller Campuzano, ¿tiene el Govern una estrategia para aumentar la inserción laboral de los perceptores de la *renda garantida de ciutadania*? Y, en ese caso, ¿cuáles son los objetivos de inserción que se ha marcado el Departament de Drets Socials?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Sí, clar, vostè coneix perfectament la llei que regula la renda garantida, i sap que l'article 2 està orientat a la inserció laboral dels seus beneficiaris.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, *conseller*. Mire, analizando los datos que ofrece el propio Govern, encontramos que la mitad de los expedientes, 52.000, se consideran de personas que por su edad y condición pueden incorporarse al mercado laboral. De todos ellos, de enero hasta julio de este año, solo se ha conseguido insertar a 1.333 personas. Esto representa una tasa del 2,6 por ciento. Esto significa que a este ritmo tardaríamos casi un cuarto de siglo en reinsertar laboralmente a todas estas personas, contando que no aumentase ni un solo perceptor más de la renta. Además, según datos del propio Govern, la media mensual de inserciones laborales ha ido bajando: en 2021 fue de 266, en 2022 fue de 194 y en 2023, según la media de 190, vamos camino de empeorar las cifras.

Los datos no mienten y muestran una imagen muy preocupante. Los índices de inserción no solo son bajos, sino que disminuyen con cada año que pasa. Nosotros creemos en la igualdad de oportunidades, y los programas de inserción laboral son una herramienta básica para garantizarla, para ayudar a los ciudadanos a salir de las trampas de pobreza.

Y, mire, la mejor manera de defender los planes de inserción laboral es evitando que se conviertan en un mero trámite para cobrar una ayuda. Y es evidente que los planes de inserción no están funcionando como deberían. ¿Son realmente efectivos o las personas están encontrando trabajo por su cuenta?

Es hora de tomar medidas concretas y transparentes. Necesitamos conocer en detalle en qué consisten los planes de inserción laboral, cuál es la tasa de éxito de cada uno, por qué no funcionan y qué mecanismos de evaluación se están llevando a cabo para corregir esta situación. En Ciutadans creemos que urge realizar una evaluación de los planes de inserción para identificar los que tengan un historial exitoso de reinserción y, por otro lado, realizar los ajustes necesarios de aquellos planes que no están consiguiendo su objetivo.

Estos datos, *conseller*, creo que coincidirá conmigo que no son aceptables. Y desde Ciutadans lo que le pedimos es que realmente se brinden oportunidades reales a aquellos que más las necesitan.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada, pel to de la seva intervenció. Sobre la seva idea principal, que és la insatisfacció, la compartim, però per situar-la també, per entendre aquestes xifres, no?

Primer, el perfil de les persones beneficiàries de la renda garantida. No és fàcil, la inserció laboral en aquest col·lectiu. El Servei d'Ocupació a Catalunya fa un esforç important; s'inverteixen més de 8 milions d'euros en aquests programes d'acompanyament. Tindria sentit que aquests programes tinguessin més capacitat per ser més eficaços, i estem treballant amb el SOC en aquesta direcció, per guanyar en eficàcia.

Però també estarà d'acord amb mi que una part del problema que tenim amb relació a la inserció laboral és que el règim d'incompatibilitats entre la feina i la percepció de la prestació que avui regula la llei no acaba de facilitar que la gent surti de la renda garantida per acceptar una feina, perquè a vegades els números no surten a compte, a vegades perquè hi ha incertesa, si es perd la feina, per tornar a tindre la renda garantida.

I sap vostè que en aquests moments està en tràmit en el Parlament una reforma de la llei de la renda garantida. Estem en la fase final. Totes les compareixences ja s'han produït. La Comissió de Govern de la Renda Garantida els va traslladar, als grups parlamentaris, una proposta de reforma de la llei, acordada entre patronals, sindicats, Taula del Tercer Sector i col·legis professionals, que, entre altres objectius, busca superar la trampa de la pobresa, millorant la compatibilitat entre la renda i el

treballar, en la línia de l'execució que es fa d'aquesta política a Navarra. A Navarra està funcionant raonablement bé aquesta política. Vam convidar el conseller Laparra, que va ser el conseller que va promoure la reforma a Navarra, i hem proposat incorporar-la en el Parlament. Això ens ha d'ajudar a superar aquesta trampa de la pobresa. No es tracta només de millorar, que també, els programes del SOC, sinó que el marc legal regulatori ens sigui més eficaç.

I, evidentment, el traspàs de l'ingrés mínim vital. Si aconseguim aquest traspàs de l'ingrés mínim vital, acumulant-lo amb la renda garantida, esdevenint una renda bàsica catalana potent, orientada al mercat de treball, espero que puguem avançar en aquests objectius que compartim, i tant de bo en la tramitació parlamentària ens posem d'acord.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la neutralitat del Centre d'Estudis d'Opinió

310-00593/13

Pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre la neutralitat del Centre d'Estudis d'Opinió. Formula la pregunta el senyor Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Sergio Macián de Greef

Sí. ¿Cree el Govern que el Centre d'Estudis d'Opinió es un órgano neutral al servicio de todos los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Presidenta... Sí, per descomptat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, la semana pasada, el CEO publicó su última encuesta, en la que se dice, por cierto, que los jóvenes catalanes cada vez se declaran menos separatistas y menos de izquierdas. Nos alegramos.

Haciendo un repaso de las preguntas, no es difícil adivinar que pretendían influir y orientar el sentido de voto de los encuestados, ya que la encuesta se hizo durante la campaña electoral del 23-J. Pero mire, esta vez han ido ustedes un paso más allá.

Tras preguntar a los encuestados por el partido que más antipatía les causa, el CEO formula la siguiente pregunta, y le leo textualmente: «¿Hasta qué punto diría que los votantes de ese partido le hacen sentir rabia, miedo y asco?» ¿Cómo es posible, señora *consellera*, que una encuestadora pública incite a los ciudadanos a expresar el grado de rabia, de miedo y de asco hacia otros ciudadanos solo por el hecho de votar a otro partido político?

Lo hacen, además, con la intención inequívoca de señalar a VOX y a sus votantes, puesto que, gracias a su campaña permanente de criminalización, VOX está en la diana de la violencia política en Catalunya. No olvidemos que son ustedes quienes han impulsado en todas las instituciones un cordón sanitario contra VOX, como si uno representantes democráticamente elegidos fuéramos un virus a extirpar. Y eso es azuzar el odio sin filtros y con el dinero de todos.

Pero mire, por si fuera poco, la encuesta trata, además, de suscitar en los encuestados sentimientos catastrofistas y contrarios a las instituciones democráticas. A alguno de ustedes le parecería normal que un encuestador de la Generalitat les asaltara por la calle y les preguntara su grado de acuerdo con afirmaciones delirantes como las siguientes: «Cuando pienso en nuestras instituciones políticas y sociales, quiero que ardan todas.» «Necesito que haya caos a mi alrededor, porque si no pasa nada, me aburro.» «A veces tengo la fantasía de que un desastre natural borre a la mayoría de la humanidad.»

Mire, quien formula estas preguntas, señora *consellera*, tiene un problema mental de primer orden, y lo que tiene que ir es al psiquiatra. Pero lo preocupante es que ustedes han convertido esta locura en política oficial de su Gobierno.

Señora Vilagrà, cese al señor Jordi Muñoz Mendoza, director del CEO, y dimitan todos ustedes por derrochar nuestro dinero en delirios como este y por empujar a los catalanes, otra vez, al odio y al enfrentamiento civil de manera tan descarada.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputat, bé, jo escoltant-lo pensava que sort en tenim els catalans i catalanes de tenir el Centre d'Estudis d'Opinió en tan bones mans, amb una direcció acadèmica potent; amb una llei al Parlament que, escolti, si vostè té alguna pega, pot tenir iniciativa parlamentària en aquest sentit per canviar el que vulgui; amb un consell rector on hi ha representants acadèmics escollits per tots els grups parlamentaris i que l'assessora, amb un mandat parlamentari: estudiar el comportament polític a Catalunya.

I ho fem des de la màxima neutralitat. I com? Doncs amb la màxima transparència, publicant totes les dades, fins i tot les microdades obertes a tothom, però també publicant la cuina de la metodologia per la qual es traspassen les respostes, la intenció de vot amb projecció d'escons.

I ho han fet tots els directors que portem, doncs, en aquests anys, i també ho fa el director actual, amb una trajectòria pulcra, malgrat que són dades sensibles, evidentment, les que treballem. Però és que el Centre d'Estudis d'Opinió estudia, com li deia, el comportament polític, i ha d'estudiar també la polarització política.

I des del Govern, escolti, ens agraden algunes preguntes, altres no tant, però, en qualsevol cas, ens sembla normal que es preguntin, per exemple, per temes vinculats a la xenofòbia o situacions, com deia vostè, extremes o caòtiques. De fet, aquestes són les noves tendències de la recerca en ciències socials. Per això ho fem. I el CEO ho fa des de la màxima transparència i rigor i neutralitat.

I permeti'm que li digui, neutralitat, perquè vostès, quan van haver de triar la persona escollida per al consell rector, van ser l'únic grup parlamentari que, en comptes d'escollir un expert, van escollir un diputat. Màxima neutralitat, «estupendo».

No manipulin. Escolti, el CEO el que fa és preguntes sobre política, sobre temes socials, hàbits, preferències, valors, i pregunta pels partits també, i pel partit que a la ciutadania li sembla més antipàtic. I escolti, la pregunta no és VOX; VOX és la resposta.

I, en aquest sentit, permeti'm una cosa, una hipòtesi, ara que parlem de ciència: si vostès no tinguessin plantejaments tan ultraespanyolistes, posicions xenòfobes i posicions masclistes, n'estic convençuda que no serien el partit més rebutjat.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre les infraestructures viàries.

Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries

310-00598/13

Formula la pregunta la senyora Montserrat Vinyets Pagès del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. Just avui fa una setmana compareixien a la Comissió de Territori els representants de la Cambra de Comerç de Sabadell, els de la Cambra de Comerç de Terrassa, els de la Cecot, tots ells de la mà del Partit dels Socialistes i defensant sense cap tipus de reserva la necessitat de construcció del Quart Cinturó, acompanyant la compareixença dels pertinents informes tècnics.

És la mateixa tàctica de Foment abans d'ahir amb l'ampliació de l'aeroport, que també presentava un informe amb onze propostes tècniques. Propostes tècniques, però que treuen volgutament de l'equació totes les afectacions en termes mediam-bientals, o les volen superar posant-hi pilones, diguem ho així, i treuen també de l'equació els requeriments legals de reducció d'emissions. Per tant, «tècniques»..., tampoc deuen ser tan tècniques.

Parlem clar: no són propostes tècniques. El que ens porta la patronal de la mà del Partit del Socialistes i de Junts, que aquí hi van de bracet, és un model concret, i no un model de sostenibilitat, de mobilitat sostenible per al Vallès i per al país. És un model econòmic, és el model del territori com a factor de producció il·limitat i el model del camp qui pugui, que ja s'espavilaran les noves generacions per solucionar el canvi climàtic.

Aquesta posició desacomplexada en la construcció d'infraestructures del Partit dels Socialistes i aquesta obcecació en tirar endavant aquesta obra pensada en el *desarrollo* és una lluita pel relat. Aprofitar el Quart Cinturó per deixar clar que a Catalunya l'autogovern és de fireta i que el règim del 78 pot dormir tranquil, que aquest país encara es governa per aquestes entitats empresarials, tot i la falta de suport popular del projecte, sostinguda durant més de trenta anys.

Consellera, volem saber quin és..., si comparteix vostè aquest plantejament i si ens pot aclarir ara mateix com està aquest despropòsit, perquè sembla ser que hi ha hagut un nou gir de guió. Ara resulta que serà Madrid, segons sembla, qui portarà la iniciativa en l'execució de les obres. I el que li demanem és quan parlaran clar amb la ministra i els hi diran que el que convé és la línia orbital ferroviària i que el que necessita aquest país és, en primer lloc, trens, en segon lloc, trens i en tercer lloc, més trens.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Ester Capella i Ferrer, consellera de Territori.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada Vinyets, gràcies per la seva pregunta, perquè de nou em demanen que torni a explicar quina és la posició del Govern en relació amb determinades infraestructures. La millora de la xarxa viària és important i el Govern hi està implicat i se sent interpel·lat? Per descomptat, però saben vostès que la prioritat absoluta és una xarxa de transport públic ferroviari eficient, eficaç, segur i puntual. Per tant, jo els hi demano al Grup de la CUP, i a vostè, senyora diputada, que ens acompanyin en la reclamació del traspàs de Rodalies, un traspàs íntegre.

Bé, i deixin-me, també vostès... Sí, sí, no tinc cara, li estic dient el que penso. Per tant, escolti'm, miri, li demano que vostès ens acompanyin en la reclamació del traspàs íntegre de Rodalies i deixin d'utilitzar la mateixa terminologia d'aquells que volen confondre les coses i volen fer veure que les coses són una cosa diferent del que

realment són. I no ens diguin que nosaltres parlem de Quart Cinturó, B-40, autovia orbital; nosaltres, en l'acord, en l'acord del ministeri, és ronda Nord dels sistemes urbans de Terrassa i Sabadell per ajustar-se al que és el pla de mobilitat del Vallès. És aquesta la nomenclatura, no n'hi ha cap altra. I en el protocol que es va signar el mes de juliol dèiem això, no dèiem una cosa diferent.

Altra cosa és que en aquest cas el ministeri, el PSC i el PSOE s'han d'aclarir, perquè entre el que van escriure i el que voldrien, doncs, hi ha una eternitat. Pel Govern de la Generalitat és el que nosaltres vam escriure; el desplegament del protocol serà això, no una altra cosa.

I amb relació a aquells protocols i aquells convenis en els que la Generalitat havia compromès, a través del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'Estat, vam comprometre pressupost per als quatre convenis. El que no hi ha és lo altre en l'altre protocol, i, en definitiva, el conveni ha de dir el que el protocol diu: ronda Nord, d'acord amb el pla de mobilitat del Vallès. Ni Quart Cinturó ni altres històries que alguns, interessadament, volen dir.

Per tant, nosaltres no ens mourem d'allò acordat i desplegarem allò que nosaltres vam signar i amb què el president de la Generalitat es va comprometre, ni més ni menys. I en benefici del territori.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

A la vista de la seva resposta, només ens queda cridar a tothom a participar a les mobilitzacions contra la ronda Nord que es faran aquest cap de setmana a Sabadell.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el compliment dels compromisos amb relació als ajuts del sector dels musclaires del delta de l'Ebre.

Pregunta al Govern sobre el compliment dels compromisos amb relació als ajuts del sector dels musclaires del delta de l'Ebre

310-00595/13

Formula la pregunta el senyor Joaquim Paladella Curto, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Joaquim Paladella Curto

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. El passat 28 de febrer vam aprovar en seu parlamentària i per unanimitat instar el Govern, entre altres mesures, a impulsar i aplicar les línies d'ajuts existents i crear-ne de noves, si calia, per ajudar els musclaires del delta de l'Ebre afectats per la mortalitat de la producció de musclos i de les cries. Segons se'ns ha manifestat, els mariscadors ni tan sols han tingut cap notícia del departament i res saben del compliment de la resolució aprovada. Senyor conseller, és cert que no ha donat compliment a la resolució aprovada per aquest Parlament? Té la intenció de fer-ho?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Diputat, el sector aquícola del delta de l'Ebre és un referent en la producció de musclos i d'ostra arrossada, de gran qualitat i de prestigi gastro-

nòmic. Ho fa a través de cria pròpia i cria importada, i el Govern treballa amb el conjunt del sector colze a colze per garantir-ne el seu futur.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Senyor conseller, segons diu la literalitat de l'acord, els ajuts havien de cobrir, com a mínim, les despeses derivades de la compra de les cries necessàries per poder seguir amb la producció de musclos, fet que pretenia assegurar la continuïtat del sector, molt important al Delta. L'incompliment d'aquesta resolució, un mes, és primerament un acte antidemocràtic i de no respecte a aquest Parlament, i també, sobretot, un engany al sector, ja que, a més, l'hi torno a dir, va ser aprovat per unanimitat, és a dir, el grup que dona suport al Govern també li va donar recolzament. Aquesta manera de fer provoca desafecció, desencant entre la població i desprestigia les institucions.

Però, avui, el més important és que ens digui clarament i públicament si arribaran aquests ajuts al sector musclaire. El sector ho necessita, i no el podem ni enganyar ni deixar sol. El canvi climàtic i el problema de la recirculació de les aigües de les badies ha ficat en una greu situació un sector que és singular i que no podem ni volem deixar sol. Les empreses musclaires del delta de l'Ebre –en són cent seixanta– mereixen i necessiten sentir que el Govern de la Generalitat està al seu costat i confiar en que els ajudarem quan més ho necessiten. També tenim el deure de buscar les solucions per resoldre els problemes creats en una zona especialment vulnerable. Si parla amb ells veurà que ens estem jugant la supervivència del sector. Per això que li fem un prec, conseller: compleixi la resolució que vam aprovar; és lo just, lo necessari, lo democràtic i lo que el sector i aquest grup parlamentari li demana i espera de vostè.

Moltes gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. L'escalfament, l'augment no és una qüestió puntual: ha passat bastantes vegades els darrers anys i és un efecte més del canvi climàtic del qual portem ja molts dies parlant en aquesta cambra. I nosaltres treballem amb el sector per evitar això, no de forma puntual, és a dir, no fent uns ajuts per a la compra de cries cada any que passa això, sinó buscant solucions de forma estructural. I ho fem amb Fepromodel, amb la Federació de Productors de Musclos del Delta.

I el que ens demanen ells és una solució estructural i, per tant, les cries, el que estem treballant amb ells és produir-les, sembrar-les a mar obert allà mateix, al delta, i en altres llocs de Catalunya perquè no pateixin aquest augment de temperatures que es produeix a les badies.

També estem fent inversions en les badies perquè millori la recirculació de l'aigua, per tant, l'aigua tingui més nutrients i, per tant, sigui millor per a la cria tant del musclo com de l'ostra arrossada. I això és el que fem, perquè no volem que vagin a comprar les cries a Grècia i a Itàlia, sinó que les produeixin aquí. I, de fet, ja ho estem fent en algun lloc del nostre país amb molt bon resultat.

Però no fem només això, sinó que els ajudem cada any amb ajuts a la comercialització i a la promoció del seu producte, avançant també la sembra –abans se sembrava l'1 d'octubre, ara l'1 de setembre–, perquè així avancem la campanya comercial –que abans anava de maig a agost i ara va d'abril a juliol– i així evitem la mort dels musclos adults.

Però no només fem això, sinó que també els ajudem a diversificar les seves activitats amb el decret de turisme aquícola –sabem que és una font d'ingressos im-

portant també per a aquest sector— o diversificant el seu negoci amb la producció de macroalgues, que el pla pilot, amb molts bons resultats, està acabant ja. I l'any que ve començarem l'extensió a tots els productors que vulguin.

Per tant, sí, estem al costat del sector; sí, busquem solucions estructurals, i, sí, seguirem com sempre al costat de tot el sector primari del país.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el finançament del Museu Casteller de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el finançament del Museu Casteller de Catalunya

310-00596/13

Formula la pregunta la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies presidenta. Consellera, com bé sap, diumenge es va inaugurar a Valls el Museu Casteller de Catalunya. A la seva inauguració hi va assistir el president Aragonès i la presidenta Erra, cosa que agraïm. Vostè sabem que no es va poder quedar per motius d'agenda, però li agraïm igualment que al matí pogués estar a la jornada castellera, en la qual les colles de Valls van oferir una esplèndida diada amb castells de gamma extra. I permetin-me que aprofiti l'ocasió per felicitar-les.

Com deia, a la tarda de diumenge es va fer la inauguració del museu que vol ser i és un equipament no només per a la ciutat de Valls, sinó per a tot Catalunya. Mostra d'això va ser la participació en l'acte d'inauguració de setanta-quatre colles d'arreu.

Consellera, quin és el compromís de la Generalitat amb el Museu Casteller de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, presidenta. Diputada, jo també vull començar fent referència a l'esplèndida diada de Santa Úrsula que vam tenir diumenge, realment amb vuit gammes extremes i amb aquesta espectacular..., a la plaça del Blat, que feia molt de goig, i per tant, felicitar, perquè em consta que tenim diputats de la Joves i de la Vella, donar-los l'enhorabona.

El Departament de Cultura recolza absolutament, decididament la cultura popular i, evidentment, aposta decididament pel món casteller al Museu Casteller de Catalunya.

Com deia el president el diumenge, «els castells són la millor metàfora del que pot aspirar un país, treballant junts per arribar més amunt, més lluny, amb cohesió i des de la diversitat». Aquest museu és fruit del treball de tres administracions implicades: l'Ajuntament de Valls, la Diputació de Tarragona i la Generalitat de Catalunya, però també hem tingut la col·laboració imprescindible de la Coordinadora de Colles Castelleres, a qui hem de posar en valor, perquè ha fet una gran feina, constant i insuperable. Quan nosaltres vam arribar el 2021, aquest museu ja estava pagat. Per tant, el cost que tenim i que sabem és de 9 milions d'euros, i fins a l'obra, l'aportació de la Generalitat de Catalunya ha estat d'1.080.000 euros.

Nosaltres ara estem treballant amb totes les administracions i el nostre compromís, que es va aprovar la setmana passada en acord de govern, són 800.000 euros de

l'any 23 fins a l'any 27, que si vol li explico més com han anat totes les condicions a la rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies. El museu és un equipament amb una llarga història, gairebé quaranta anys, i ha tingut diferents propostes d'ubicació: un dels primers ideòlegs del museu va ser Pere Català Roca, reconegut fotògraf d'arrels val·lenques, però va ser a partir del 2015 que es va començar a construir en l'actual ubicació, al costat de la plaça del Blat, quilòmetre zero del món casteller. I és evident que aquest és un equipament estratègic per a la ciutat de Valls, però també ho és per al conjunt del món casteller català. I així ho reconeixia el president mateix diumenge a la inauguració. I quan un equipament, una actuació, una política és estratègica per al conjunt del país, ha de tenir, al nostre entendre, el recolzament decidit del Govern de la Generalitat.

En l'acord per als pressupostos d'enguany, el nostre grup va incloure una partida de 200.000 euros per contribuir al finançament del museu, perquè som plenament conscients que, si no és amb la participació del Govern de la Generalitat i també de la Diputació de Tarragona, serà molt difícil la viabilitat del museu.

Vostè abans es referia al cost de construcció. Bé, podríem discutir si aquest milió i escaig que va aportar a la Generalitat era destinat directament al museu o si eren fons ordinaris, diguéssim, que la Generalitat transmetia a l'ajuntament. Hem vist que fa pocs dies es va fer pública una subvenció de 800.000 euros que el Govern destina al museu, pel que vaig veure en l'acord, per a les anualitats del 24 al 28, però al nostre entendre, consellera, amb això no n'hi ha prou. Cal que el Govern s'impliqui de debò en el Museu Casteller: cal que es formalitzi –a través d'un conveni o d'alguna altra eina– que pugui garantir un finançament estable per al Museu Casteller i també formi part del pla de museus de Catalunya.

Hem d'assegurar la continuïtat d'un equipament que, si em permeten, és molt més que un espai físic, és història, és emoció, és sensacions, és present i és futur del fet casteller. I ho és per a tots els castellers i castelleres de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Sí; gràcies. En realitat la nostra voluntat des del principi bàsicament ha estat contribuir a fer possible i viable l'obertura i la continuïtat del museu. Tal com ens el vam trobar..., ens el vam trobar amb un consorci inoperatiu, i el que hem acordat entre les tres administracions és fer aquestes aportacions durant quatre anys. Realment és la mateixa aportació que vam pactar amb vostès; per tant, els 200.000 euros que farem aquest any són els acordats. I ho farem durant quatre anys. Per què? Perquè d'aquí a quatre anys ho hem de revisar. Tenim un pla de viabilitat que ens diu que tenim un dèficit, aproximadament, de 500.000 euros i és el que en aquests moments estem cobrint entre les tres administracions: 200.000 euros la Diputació de Tarragona, 200.000 euros nosaltres i 100.000 euros l'Ajuntament de Valls.

L'any 26, el que farem és revisar-ho i si cal fer més aportacions o menys, si el museu té molt èxit, que això és el que esperem, i que, per tant, convidem a tothom que vagi a visitar el museu de Valls.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla integral del poble gitano.

Pregunta al Govern sobre el pla integral del poble gitano

310-00597/13

Formula la pregunta la senyora Beatriz Silva Gallardo, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Gràcies, presidenta. Buenos días, *conseller*. Quería preguntarle en qué punto se encuentra la elaboración del nuevo plan integral del pueblo gitano, que sabe que el anterior, que cubría el período 2017-2020, finalizó en 2020. En 2020, el Govern anunció que se posponía la redacción de un nuevo plan para 2022 y en 2022 se anunció que se haría en 2023.

Lo cierto es que las entidades gitanas están pidiendo desde 2020, desde la pandemia, que esto sea una prioridad, pero va pasando el tiempo y ahora están inquietas, porque han pasado tres años sin que haya una hoja de ruta para abordar la situación del pueblo gitano, que es crítica porque, como usted sabe, es el colectivo más discriminado y con peores condiciones de vida de nuestra sociedad. Por eso queremos saber cómo está la elaboración y cuándo tendremos un nuevo plan integral para el pueblo gitano de Cataluña.

Gracias.

La presidenta

Per contestar té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyora diputada. Efectivament, ara fa un any, quan el nou equip vàrem aterrar en el Departament de Drets Socials, vàrem encarregar una avaluació, balanç del quart pla, vàrem encarregar un treball sobre condicions materials del poble gitano i vàrem començar a treballar en l'elaboració del cinquè pla. El cinquè pla està sent molt participatiu i, per tant, ja estem en aquesta fase d'elaboració, que crec que vostè coneix perquè el senyor Godàs ha anat compareixent a l'intergrup parlamentari sobre el poble gitano per fer-ne explicació i crec que la setmana que ve tenen una reunió amb ell per parlar-ne.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Conseller, usted sabe que desde el Grupo Parlamentario Socialistas creemos que la redacción de un nuevo Plan integral para el pueblo gitano debería haber sido una prioridad desde el primer momento, que la pandemia no solo no era un motivo para posponerlo, sino que debería haber hecho que esto fuera aún más urgente, porque si hay un colectivo que se vio afectado con más dureza por las medidas de confinamiento, ése fue el pueblo gitano, porque un porcentaje muy alto de familias gitanas vive de la venta ambulante, se cerraron los mercadillos y se quedaron sin ningún tipo de ayuda. Son familias que están fuera del circuito de servicios sociales, por lo cual casi no acceden a prestaciones.

Pero también deberían haber sido prioridad porque el alumnado gitano es el que sufre tasas más altas de abandono escolar. Estamos hablando de un sesenta y cuatro por ciento, frente a un trece por ciento del resto del alumnado. Si ya era difícil para los niños y niñas de familias más desfavorecidas seguir su educación *online*, en el caso de la infancia gitana la situación era mucho más dramática, porque un setenta y nueve por ciento de los hogares gitanos no cuenta con ningún tipo de ordenador ni casi tiene acceso a Internet. Usted sabe que un ochenta y nueve por ciento de los ni-

ños y niñas gitanas vive bajo el umbral de la pobreza y que en un cuarenta y seis por ciento de los casos se trata de pobreza severa.

Ahora se dice que se está haciendo un proceso participativo y un balance, y todo esto está muy bien, pero mientras se hacía todo esto el pueblo gitano podría haber contado ya con una estrategia que permitiera adoptar medidas de choque con una memoria económica que pudiera asociarse a los presupuestos. No era incompatible hacer ambas cosas, pero no se ha hecho.

Conseller, prioritzar polítiques públiques significa destinar recursos humans i materials ¿Usted me puede confirmar que la *conselleria* tiene asignada solo una persona para redactar el nuevo plan del pueblo gitano de Cataluña?

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Sobre la problemàtica que vostè descriu, tenim coincidència i per això la importància de fer balanç del quart pla. El quart pla ha servit, en què ha servit –importància d'aquest informe de condicions materials. Justament, amb l'elaboració del cinquè pla, aquest balanç i aquesta anàlisi de les condicions materials del poble gitano ens ha de permetre que el cinquè pla, sobretot, vagi orientat en el camp de l'educació, en el camp del treball, en el camp de la «vivenda» i en el camp de la salut.

Ara bé, que estiguem elaborant el cinquè pla, que és un procés molt participatiu, amb el sector, amb el conjunt de les administracions públiques, amb el conjunt dels departaments, amb els propis grups parlamentaris, no vol dir pas que el Govern no estigui desenvolupant polítiques; tot al contrari. Des que porto de conseller hem mantingut tres reunions amb el Consell Assessor del Poble Gitano; hem incrementat la línia de subvencions al poble gitano d'una manera molt rellevant i significativa en l'acord que està en marxa; estem treballant clarament per promocionar l'accés dels joves gitanos al sistema universitari –tenim històries d'èxit que hem d'aconseguir que siguin cada vegada més rellevants–, i aquest eix ha de ser un instrument de consens, d'aquí la importància del treball que el Govern faci amb l'intergrup parlamentari.

I, evidentment, l'equip de professionals del departament que s'encarrega de gestionar l'elaboració del pla no és una sola persona, és el conjunt de l'equip, i sap vostè que, a més a més, comptem amb el suport d'una consultora externa per ajudar-nos tant en aquest balanç del quart pla..., l'informe de condicions materials i l'elaboració del cinquè pla. I jo espero, a més a més, que els documents de balanç del quart pla i de l'informe de condicions materials siguin públics més aviat.

Recordar-li només una cosa: nosaltres quan vàrem aterrar al departament a l'octubre de l'any 2022, en aquest paquet de qüestions ni hi havia encàrrec de balanç ni hi havia encàrrec de condicions materials ni hi havia encàrrec de cinquè pla.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre el model educatiu.

Pregunta al Govern sobre el model educatiu

310-00602/13

Formula la pregunta a la senyora Lorena Roldán Suárez del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Consellera*, a la vista de los últimos resultados de las pruebas de competencias básicas, ¿va a seguir usted afirmando que la inmersión lingüística es un modelo de éxito?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. President... Senyora diputada, jo no faig afirmacions cofoistes. Jo el que faig és treballar perquè reïxin les polítiques educatives, i, en tot cas, el que sí que puc dir és que el model educatiu de Catalunya és el que va decidir aquest Parlament l'any 2009 aprovant la llei d'educació de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Bueno, *consellera*, pues no se atrevido usted a decir que sí, vamos avanzando un poquito, porque es que, la verdad...

Hace unos días conocíamos, como le decía, las últimas notas de las pruebas de competencias básicas y los resultados son nefastos, especialmente en castellano y en catalán. Esto que ustedes hasta ahora han estado llamando «modelo de éxito», ha conseguido el nivel más bajo en catalán y en castellano de la ESO de los últimos diez años. Qué curioso, ¿verdad, *consellera*? Los últimos diez años, justamente los mismos en los que ustedes han intensificado su arrinconamiento al castellano, particularmente en las aulas.

Mire, el sistema de inmersión es perjudicial para nuestros alumnos y lo dicen los datos, señora Simó, a gritos. Somos los peores..., estamos a la cola de Europa en comprensión lectora, los peores de toda España, solamente por delante de Ceuta y Melilla, y, además, ahora también con una caída en picado en las pruebas de lenguas en las competencias básicas, especialmente de cuarto y sexto de la ESO. Es que solamente falta que les caiga un letrado luminoso que les diga que por ahí no es. Y la pena es que nuestros alumnos hayan tenido que obtener los peores resultados para que ustedes empiecen a tomar medidas.

Y medidas que me temo que no van a ser las acertadas, porque ustedes insisten en aplicar un modelo que es obsoleto, caduco y que es nefasto, que no se aplica en ninguna otra parte del mundo de malo que es, *consellera*. Que además va contra los criterios pedagógicos que marca la UNESCO al excluir la lengua materna mayoritaria en Cataluña; que va también contra la cohesión social, que genera desigualdades, que resta oportunidades, que perjudica especialmente a aquellos alumnos que tienen necesidades especiales y que arroja, como le digo, unos resultados en comprensión lectora y en lenguas que son, pues, para asustarse, y mucho. Y lo suyo a mí me parece que es hacer daño. Ustedes son el rey Midas de la desgracia: cosa que tocan, cosa que destrozan; se han cargado la economía, el emprendimiento, la convivencia, la educación... ¿Cuánto más tiene que perder Cataluña para que ustedes dejen de seguir cavando?

Y, mire, yo les doy un consejo, ya que les gusta tanto, pues, explorar e importar experiencias de Canadá o de otras partes del mundo: hagan cosas quizá más útiles e importen, por ejemplo, el modelo educativo de Castilla y León, que lleva años siendo la joya de la corona, y no lo suyo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Primer de tot, a mi no em trobarà amb aquest to. Crec que no és propi d'una cambra parlamentària aquest to tan agressiu i tan «falcon», si em permet, que utilitza. (*Alguns aplaudiments.*)

Per continuar, els resultats educatius han caigut d'una manera molt contundent, sí; i arreu del món, sí; i no m'agrada el que està passant, sí, i ho vaig dir. I per això he demanat de comparèixer en Comissió d'Educació per analitzar-los i debatre'ls tots plegats, analitzar fins a l'última dada, i la tenen penjada –tots els resultats– a la pàgina web del Consell Superior d'Avaluació.

Però, en tot cas, l'explicació científica de la davallada de resultats s'explica per la pèrdua d'aprenentatges, especialment per la pandèmia, però no només, i a nivell internacional, no és només Catalunya.

Però, en tot cas, ho reitero, el que no vull és dir «això passa arreu, jo no prenc les regnes per tal de millorar el que està passant», i, per tant, compto amb la comunitat educativa, compto amb els mandats d'aquest Parlament, amb el monogràfic i compto també amb la cooperació, per tant, dels grups parlamentaris.

I deixi'm dir que l'educació necessita anàlisis racionals, no explicacions ideològiques a conveniència per fer-les encaixar a cops de mall a doctrines preexistents com les seves.

Perquè ja ho deia el Síndic de Greuges, en el seu informe del març del 22, sobre els drets i usos lingüístics dels infants: el model lingüístic de l'escola catalana no perjudica a cap alumne segons la seva llengua d'origen, sinó tot el contrari, beneficia l'equitat, ajuda a reduir les desigualtats educatives en l'aprenentatge de llengües oficials.

I deixi'm dir que es parlen moltes més llengües als centres que ara fa deu anys. El català i el castellà són llengües de menys famílies, ara, dels centres educatius, que fa deu anys, i, per tant, tenim un repte brutal, que gràcies, ho reitero, a la voluntat de tota la comunitat educativa i d'aquest Parlament per tal de mantenir el consens al voltant del model lingüístic que fixa la LEC, començarem..., li ho ben prometo que això serà així, començarem a remuntar. Començarem a remuntar perquè sabem com fer-ho. Començarem a remuntar, malgrat el seu to i malgrat les lliçons que ens volen donar.

Més llengua catalana als centres és més igualtat d'oportunitats per a tots els alumnes, hagin nascut on hagin nascut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la qualitat del sistema educatiu i els mals resultats dels alumnes en llengua catalana i castellana

317-00344/13

Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Como he notado a la *consellera* muy sensible con el tono, se lo preguntaré a usted con la suavidad de la brisa mañanera.

¿Cómo valora la calidad del sistema educativo de Cataluña?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, després d'anys difícils en l'àmbit de l'educació del país, entre d'altres a causa de les retallades que el Govern del Partit Popular a l'Estat espanyol va imposar al conjunt d'administracions, que dificultaven, per exemple, la reposició de treballadors, que van comportar també una reducció de les condicions laborals dels docents i una pèrdua de recursos en l'àmbit de l'escolarització pública, en l'àmbit dels complements, en tots els àmbits, d'atendre la diversitat de les escoles, malgrat tot això, s'estan posant els recursos –avui tenim més docents que mai en tota la història treballant al sistema educatiu–, s'estan posant tots els complements en l'àmbit d'estratègies d'aprenentatge per revertir uns resultats que no són els que ens agraden, que es deuen a múltiples factors i que estem treballant per poder revertir i per poder millorar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Efectivamente, la culpa siempre es de los demás.

En el último debate de política general, le señalaba que en su mesa de diálogo solo habían abordado sus cosas personales: sus malversaciones, sus indultos, sus amnistías, pero nunca aquellos temas colectivos que favorecían la calidad de vida del conjunto de la ciudadanía, y la educación es uno de ellos, quizá el más esencial.

Yo también me voy a hacer eco de informaciones muy recientes, tres, aparecidas en lo que llevamos de año. Uno: Cataluña lidera el abandono escolar prematuro en España y en Europa, 16,9 por ciento, y según la Fundación Bofill, en 2022, 97.000 alumnos catalanes abandonaron prematuramente el sistema educativo, 97.000, poca broma.

Dos. Noticia aparecida el pasado 11 de octubre, efectivamente: «Los alumnos catalanes finalizan la ESO con el nivel más bajo de la historia en lengua catalana y en lengua castellana.» Las dos; quieren salvar una, pero se están cargando las dos.

Y tres. Efectivamente también, noticia de mayo: el informe PIRLS, que situaba Cataluña a la cola de Europa en comprensión lectora, en alumnos excelentes y en experiencia literaria.

¿Y qué explicación le han estado dando ustedes a todo esto? La de siempre es negar la mayor; ha sido el mantra que el *exconseller* Cambray ha utilizado durante meses y meses, que cuando se le ponían encima estos datos él decía que «estem davant d'un model d'èxit, verd, feminista, social i en català», y era incapaz de reconocerlos.

Bien, cuando los datos comienzan a ser aplastantes, culpan ustedes a la pandemia, como si Cataluña fuera el único lugar del mundo que la sufrió. Y últimamente es verdad que ha habido cierto cambio y, en algunos medios, funcionarios, eso sí, de manera anónima, señalan –cito textualmente noticia de *El País*– «no encontrar explicación a tan malos datos».

Pero alguna habrá, digo yo. Yo le doy la mía, se la trasladé en el debate de política general: la obsesión identitaria y la ruptura de la cultura del esfuerzo explican la diferencia que hay entre Castilla y León y Cataluña en datos educativos.

Pero es mi opinión, puede ser errónea. ¿Cuál es la suya, aparte de culpar al Partido Popular, señor Aragonès? ¿A qué atribuye estos malos resultados? Y más importante, ¿qué piensa hacer para corregirlos? ¿O va a seguir negándolos y desviando la culpa a los demás?

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

L'obsessió identitària la tenen vostès, que són els que volien espanyolitzar els alumnes catalans i que ho van dir en seu parlamentària, i que aquest era l'objectiu.

Jo, sincerament, el que trobo bastant allucinant, i permeti'm la paraula, és que ens diuen que el seu model, quan parlen del català a l'escola, quan parlen de les llengües que hi ha en el nostre país a l'escola, el seu model per a Catalunya és el de Castella i Lleó. Clar, és que allà només es parla castellà. Llavors, clar, aquest és el seu model –aquest és el seu model.

Miri, li rebatré algunes dades, perquè crec que també s'han de situar en el context, i la consellera n'ha donat compte, però jo també ho faré. Abandonament escolar és una taxa que no ens agrada, el 16,9 per cent és la mateixa del 17 i el 18, estem exactament a la mateixa; el 2019 era del 19, i sí que el 2021 va baixar a causa de la pandèmia que va permetre la continuació de molts estudis.

Què estem fent en aquest àmbit? Doncs miri, augmentar els recursos dels plans educatius d'entorn. Hem passat dels 800.000 euros del curs 2018-2019 a 12 milions d'euros per donar suport als ajuntaments i a totes les entitats i centres educatius que col·laboren en els plans educatius d'entorn, doncs, precisament per donar-hi resposta.

Estem implementant el pla nacional del llibre i la lectura també a l'escola. I aquesta mateixa setmana hem aprovat a Govern el reforç de tot el que serà en l'àmbit de les biblioteques escolars. Important, també.

I després l'atenció a la diversitat, a la diversitat a les aules, on hem posat ja més recursos que el que preveia la memòria econòmica del decret de l'escola inclusiva, però és evident que en falten molt més.

Aquestes són les línies a seguir. El que segur que no és és intentar dividir els nens d'aquest país per la raó...

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

...de la llengua que parlen a casa.

La presidenta

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de polítiques en interès de tots els catalans i l'afavoriment de l'agenda separatista

317-00338/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, hemos visto hoy, en este Parlamento, aplaudir a dos diputados, o exdiputados, que están siendo incursores en procedimientos judiciales por presunta sedición, malversación, desobediencia, y ayer conocíamos que se siguen actuaciones judiciales contra la señora Alba Vergés porque, como denunció Ciutadans en su día, hubo un retraso en la vacunación a policías y guardias civiles que era absolutamente vergonzoso y que podía obedecer a una discriminación inadmisibile contra las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado.

Por eso yo me veo obligado a animarles a todos ustedes a que no, desde luego, salgan con bien de las acciones judiciales en las que se ven incursores, sino a que respeten la ley, a que respeten la ley y no se crean impunes y no traten de comprar impunidad con el actual presidente del Gobierno.

Yo les aseguro que Ciutadans, que denunció los hechos por los que ahora está siendo investigado la señora Alba Vergés, exigirá las responsabilidades judiciales y políticas que quepan en este caso.

Y hoy hemos oído además a su portavoz, la que llamó «catalanófobos» a los asistentes a la manifestación del 8 de octubre, poner al mismo nivel el machismo, el racismo y –atención– el españolismo.

¿Les parece que realmente su Gobierno se ocupa del interés de todos los catalanes, o están priorizando la agenda más sectaria del separatismo, señor Aragonès?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per respondre, necessitaria alguna pregunta... (*Rialles.*) Però, en tot cas, primera cosa: rigor, senyor Carrizosa, rigor, i a més vostè és advocat. La diputada Alba Vergés, exconsellera de Salut, no està sent investigada. Es va sol·licitar al TSJ en el seu moment, el TSJ ho va rebutjar, i ara, avui, hi ha una petició, pel que sembla, pel que hem vist publicat, del Ministeri Fiscal, de que sigui així. Però vostè serà el primer que convindrà amb mi que la justícia té uns procediments en els quals sempre s'ha de donar garantia a totes les parts. Per tant, la diputada Vergés no està sent investigada. I veurem què decideix el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Segona cosa, els criteris de vacunació que es van portar a terme a Catalunya es van fer per criteri estrictament sanitari i de protecció dels més vulnerables. I estic convençut que aquesta és les raons que hi havien al darrere de tota l'estratègia i de totes les mesures que es van portar a terme en l'àmbit de la vacunació, la protecció dels més vulnerables, i a partir d'aquí, després, de la població general.

I escolti'm, en tercer lloc, jo crec que cada vegada que vostè posa de manifest la repressió que es pateix a Catalunya a causa de la defensa de la independència, la repressió que pateixen diputats d'aquesta cambra pel seu compromís amb que la ciutadania de Catalunya votés el 2017, ens omple de raons per seguir defensant una amnistia que és absolutament imprescindible perquè aquest país miri endavant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, si aquí existe una represión y una persecución, es la de la minoría separatista contra la mayor parte de los catalanes que no lo somos.

Y mire, ha bastado que el señor Puigdemont levante un dedo para que usted y su Gobierno hayan arrojado la careta de «gobierno de todos los catalanes» y se hayan entregado al activismo *processista*.

Mire, es usted el antipresidente. Ustedes anunciaron la creación de un cuerpo de embajadas separatistas que ya se están gastando 100 millones, y han subido el presupuesto de acción exterior un cuarenta y seis por ciento y el presupuesto para salud mental solo un seis por ciento. Tenemos más FLA que nadie, en esta autonomía, pero estamos a la cola de las listas de espera, de médicos por habitante..., y en abandono escolar.

Señor Aragonès, su agenda y su acción política están a años luz de lo que necesitan los catalanes, y el conflicto lo generan ustedes imponiendo su ideología...

La presidenta

Gràcies... Diputat, gràcies.

Carlos Carrizosa Torres

...y quitando de la agenda lo que realmente interesa a los catalanes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

És que, diputat, vostès confonen l'autogovern de Catalunya, confonen les institucions de Catalunya amb qui les governa. Vostès confonen les institucions d'aquest país, aquest Parlament, confonen el Govern, confonen la presidència de la Generalitat, i pensen que tot el que es fa –tot, tot, tot, tot, tot, tot–, absolutament, està teinyit únicament i exclusivament de la ideologia política de qui està al capdavant. Les institucions d'autogovern de Catalunya són de tots. Vostès sempre les han combatut, sempre –sempre.

I torno al rigor. Vostè diu: «El pressupost d'Acció Exterior ha augmentat un quaranta-sis per cent.» I aquest quaranta-sis per cent a on s'ha destinat, senyor Carrizosa? A on? A cooperació al desenvolupament en la seva immensa majoria.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la falta de rumb en la presa de decisions i la seva posició en el debat sobre la prohibició dels espectacles amb bous

317-00339/13

Formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, ja li hem dit en diverses ocasions que n'hi ha una immensa majoria de catalans i de catalanes que creu que el seu Govern no té un rumb clar i que no es mulla en qüestions centrals.

La veritat és que ens venen al cap uns quants exemples, perquè n'hi ha molts al llarg de la legislatura, però me'n venen al cap dos, principalment. El primer és l'ampliació de l'aeroport del Prat, el segon és la regulació dels mòbils als centres educatius. Veiem com vostès no acaben prenent les decisions, van deixant passar el temps i esperen que altres decideixin per vostès.

Però al tema que ens ocupa avui, sap que en una estona debatrem en aquest Parlament sobre la prohibició dels bous embolats, capllaçats i dels bous a la mar en el nostre país. És una proposició de llei que presentem conjuntament En Comú Podem i la CUP.

I volem saber, president, què votarà vostè? Es mullarà en aquesta ocasió, es posarà del costat del Partit Popular i de VOX o de la immensa majoria de catalans que creu que la diversió res té a veure amb el patiment.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostès, per una banda, ens diuen que tirem sols i que no consensuem i, per l'altra, ens diuen que no prenem decisions. Les dues coses alhora no poden ser (*aplaudiments*), no poden ser les dues coses alhora.

Aleshores, nosaltres què és el que volem? Que les decisions importants per a aquest país, sigui en una aula, siguin en grans infraestructures, es prenguin amb la

màxima evidència, amb el màxim rigor, amb la màxima participació i amb el màxim consens.

Ho estem fent en l'àmbit de l'aeroport del Prat. I, per tant, hi ha un acord, que vostès en són coneixedors. Es constituirà abans de final d'any una comissió mixta entre l'Estat i el Govern de la Generalitat per tractar aquesta qüestió sense apriorismes, amb totes les opcions sobre la taula. I, evidentment, el Govern de Catalunya explicarà quina és també la seva posició prioritària, obert a parlar-ne, com no pot ser d'una altra manera, en una qüestió complexa.

Com és també una qüestió complexa els mòbils a les aules. Vostè m'està demanant que per decret decretem que s'han acabat els mòbils a les aules. Nosaltres el que optem és per treballar-ho en el marc del Consell Escolar de Catalunya amb el conjunt de la comunitat educativa, perquè hi ha molts altres aspectes que cal tenir presents i que és bo i que, escolti'm, podem donar-nos uns mesos, no gaires, per prendre una decisió sobre aquest tema en què hi pugui participar tothom.

Per tant, o estem sols quan prenem les decisions o no prenem decisions, però les dues coses alhora, senyor diputada, no poden ser.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. President, primer, sí, estan sols. Després, dos, no decideixen. I tercer, no s'ha mullat. Què pensa votar vostè amb els correbous? Perquè estem parlant d'un tema que és central i que, a més, és coherent amb Catalunya. Fa tretze anys què és el que van fer? Prohibir les curses de braus. I ara el pas natural és limitar aquestes modalitats, que són les més agressives.

I, a més, és que ho reclama la societat catalana. Quan veiem el CEO, què és el que observem? Doncs, que nou de cada deu catalans i catalanes creuen que no està justificat el patiment animal ni per diversió ni per tradició. (*Remor de veus.*) Però és que també els hi dic...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Jéssica Albiach Satorres

...segurament al final faran això. Segurament acabaran fent això de uns del grup votaran una cosa, uns altres del grup parlamentari en faran un altra. I el Govern ha de tindre una postura. I vostès veiem que van arrossegant els peus. Per això diem: no s'amaguen d'un debat que és central. I també: prenguin la iniciativa, no arrosseguen els peus.

I si volen defensar el benestar animal, aquí els deixem també una proposta: saben vostès que per Sant Joan, que en certes festes populars, la pirotècnia no professional a tot arreu i a tota hora ha acabat generant un estrès desmesurat en els animals de companyia, principalment en els gossos, que són els que han d'eixir al carrer.

Necessitem també regulació. No estic parlant de prohibició, estic parlant de regulació. I això demostraria un compromís ferm per part del Govern amb la cultura i també amb el benestar animal.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, aquest darrer exemple que vostè acaba de posar, crec que ens mostra que el debat sobre la protecció dels drets dels animals inclou supòsits molt més amplis que el que es debatrà avui en aquesta cambra. I el que es debatrà avui en aquesta cambra i la posició que jo faré com a diputat d'un grup

parlamentari l'explicarà, quan correspongui, el grup parlamentari en la seva intervenció davant d'aquest hemicicle.

I, per tant, si a partir d'aquí a vostès els interessa saber la meua posició com a president del país, doncs, tindran l'oportunitat de preguntar-m'ho.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició respecte de les propostes per a resoldre el conflicte entre Israel i Palestina

317-00342/13

Formula la pregunta el senyor Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bon dia, president. Un dolor profund i escruixidor travessa la humanitat per la guerra a Palestina. Un conflicte del que en depèn en gran mesura el progrés de la pau i la justícia al món. I, per això, s'han mobilitzat ja milers de persones en el nostre país. Certament en lamentem totes les víctimes civils i demanem que els tribunals internacionals n'investiguin els crims de guerra.

Tanmateix, en aquest conflicte no podem confondre l'ocupant i l'ocupat, l'opressor i l'oprimit. No podem estar al costat ni cooperar amb estats com el d'Israel que vulneren els drets humans i els tractats internacionals.

La posició de la Unió Europea i dels Estats Units és irresponsable i no farà més que agreujar i allargar el conflicte. No es pot donar suport a un genocidi, mai. Com també és un error la declaració institucional que en aquest Parlament promouen el PSC i Junts per Catalunya, donant suport a Israel amb un govern corrupte i d'extrema dreta en ple setge de Gaza.

Nosaltres condemnem i condemnarem sempre l'holocaust i exigirem sempre justícia i reparació contra tot genocidi, mai més, contra ningú, enlloc. Per això denunciem també la Nakba. Una nakba que avui continua a Gaza i Cisjordània, 800.000 persones desplaçades l'any 48, avui a Gaza, més de 600.000.

President, tots i totes sabem que aquest conflicte no es resoldrà fins que no s'acabi amb l'ocupació, la colonització i l'apartheid de l'Estat d'Israel a Palestina, fins que el poble palestí no pugui exercir lliurement la seva autodeterminació i puguin retornar els refugiats i refugiades al seu territori.

President, li demano si vostè comparteix els punts mínims que són avui un sentit comú majoritari per resoldre aquest conflicte: l'alto al foc –Nacions Unides ahir el demanava de la boca del seu secretari general–, l'aixecament del setge a Gaza, respecte als tractats internacionals de drets humans, compliment de les resolucions de Nacions Unides i, per tant, fi de l'ocupació i de la colonització d'Israel a Palestina, resolució pacífica i dialogada del conflicte i desmilitarització d'aquest conflicte, aturant la venda d'armes a l'Estat d'Israel.

Gràcies, president.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquest conflicte, com tots els conflictes d'aquesta naturalesa arreu del món, és extremadament dolorós. I aquest ho és també, i sobretot, perquè moltíssimes persones del nostre país, pels vincles de tot

tipus que poden tenir amb la situació de conflicte que s'està vivint, doncs, el senten com més proper. Per tant, el meu primer missatge no pot ser cap altre, i no és cap altre que de suport a totes les víctimes, especialment a la població civil, a totes les víctimes d'aquest conflicte.

Vaig tenir l'oportunitat de fer-ho a partir del 7 d'octubre, quan es va produir l'atac de Hamas, també contra població civil israeliana, del qual encara hi han ostatges, que exigim el seu alliberament sense condicions. He tingut també l'oportunitat de fer-ho en el marc de les actuacions de resposta de l'Estat d'Israel, que s'han d'adequar al dret internacional humanitari. I expresso la preocupació en aquest sentit. No es tracta de posar en una balança morts d'una banda o d'una altra, perquè senzillament els morts, la població civil, les víctimes són víctimes.

Evidentment, aquest és un conflicte complex. La fase actual és una fase que comença el 7 d'octubre, però s'endinsa molt en la història. I, per tant, som partidaris de la necessitat d'un alto el foc, un alto el foc que permeti generar un punt d'inflexió i generar, doncs, una dinàmica de resolució diplomàtica en base a la seguretat de la població civil, en base a la seguretat de tothom, de totes les parts en aquest conflicte. És imprescindible que l'ajuda humanitària pugui arribar a la Franja de Gaza. És absolutament imprescindible, però també és imprescindible que s'aturin les hostilitats per totes les parts.

Crec que aquesta és la funció que ens pertoca. I per part meua no faré cap contribució a una polarització creixent que també s'està produint entre la societat europea i la societat catalana al voltant d'aquesta qüestió. Perquè, per damunt de qualsevol altra consideració, les víctimes són víctimes, compten amb el nostre suport, compten amb la nostra estima, sigui quina sigui la religió, sigui quin sigui l'origen nacional, sigui quin sigui el bàndol de la frontera en el que estan en aquest conflicte.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política general.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el perill que representa el terrorisme islamista per a la seguretat dels ciutadans

317-00340/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿piensa hacer algo con el peligro del islamismo que está sobre las cabezas de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Aquest és un govern que treballa i continuarà treballant per garantir en tots els àmbits la seguretat dels ciutadans i de les ciutadanes. Tenim una política pel que fa a les actuacions, possibles actuacions en l'àmbit terrorista, molt clara, una clara política antiterrorista en col·laboració amb els altres cossos policials, més enllà del Cos de Mossos d'Esquadra, en col·laboració amb els organismes europeus de cooperació en aquest àmbit i, sobretot, per prevenir, doncs, qualsevol possible acció.

Entre d'altres, m'agradaria destacar, de les actuacions que darrerament s'han conegut, l'operació conjunta del Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos Nacional de Policia contra el supremacisme blanc, que tenia ja, de fet, objectius concrets identi-

ficats, capacitat operativa, a punt d'actuar. I, per tant, doncs, el meu agraïment a la investigació i també als cossos de seguretat que han portat a terme aquesta actuació necessària de caràcter preventiu.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, llevamos mucho tiempo diciendo que pasaría, y por desgracia está pasando. Llevamos tres años desde este Parlamento exigiéndole que tome medidas para parar la islamización y para contener la entrada de potenciales terroristas en nuestra tierra. Sin embargo, pasan los meses, incrementan a diario los delitos, incrementa el riesgo de todos los catalanes y siguen sin hacernos caso, se ponen de perfil y ponen cada día en todavía mayor riesgo la vida de los catalanes.

Por su culpa, señor Aragonès, la situación que atravesamos es de extrema gravedad. Y no tengo ninguna duda de que mientras ustedes sigan en el Gobierno no tiene ninguna solución. La vida de los catalanes está en riesgo. Está en riesgo porque, después de los atentados de París y Bruselas, en nuestra tierra también se produjeron ataques de manos de islamistas en Mataró, por ejemplo, o en el Prat de Llobregat. La vida de los catalanes está en riesgo porque los servicios de inteligencia internacionales señalan nuestra tierra como uno de los focos con mayor riesgo de radicalización islamista. Y está en riesgo porque Cataluña es el lugar de España con mayor riesgo de sufrir un atentado terrorista. En definitiva, está en riesgo, señor Aragonès, por su culpa, por las políticas de fronteras abiertas y de efecto llamada y por la falta de contundencia en exigir al Gobierno de la nación que protejan de una vez por todas las fronteras. Por su culpa vivimos entre potenciales terroristas y entre lobos desbocados.

Y, ante todo eso, señor Aragonès, con la amenaza islamista en nuestras calles, con las permanentes llamadas a ataques terroristas en nuestras calles y ante los episodios de los últimos días, tenemos que ver como hay socios de su Gobierno y miembros de su partido que levantan la voz para defender a los terroristas de Hamas. Menuda vergüenza, señor Aragonès. Deje de engañar a los catalanes.

La situación es gravísima. Y en este contexto usted se dedica a pasearse por los platós hablando de un supuesto acuerdo de claridad. Un acuerdo, por cierto, que no lleva a ninguna parte y lo único que va a conseguir es agravar todavía más la situación de convivencia entre los catalanes. El único acuerdo de claridad, señor Aragonès, que merecen los catalanes es un acuerdo que ponga sobre la mesa medidas contundentes y claras para acabar con el islamismo y garantizar de una vez por todas la seguridad en todo el territorio de Cataluña.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Aquesta intervenció que acabem de sentir per part de l'extrema dreta és absolutament irresponsable. És irresponsable perquè equiparar l'origen nacional o la religió de veïns i veïnes nostres a una determinada propensió, a una determinada predisposició a participar en actuacions terroristes és una irresponsabilitat (*aplaudiments*), que afavoreix el trencament de la cohesió social d'aquest país. Aquest govern té una clara política antiterrorista. Estem a nivell d'alerta 4 i ens mantindrem, mentre continuïn les circumstàncies presents, en aquesta situació. L'actuació dels cossos policials, també del Cos de Mossos d'Esquadra, l'actuació en tots els àmbits de responsabilitat del Govern, també en l'àmbit penitenciari, de prevenció, detecció, de possibles conductes de radicalització que eventualment podrien portar a predisposar algú a cometre un determinat atac, són clares, continuades i es porten a terme amb tota la professionalitat i tot el rigor que

correspon. A partir d'aquí, el que nosaltres no deixarem mai passar és que s'intenti estigmatitzar, amb l'excusa, a raó d'una necessària política antiterrorista, centenars de milers de ciutadans d'aquest país simplement perquè professen una determinada religió. No ho farem ni en un cas ni en un altre i, per tant, insto a retirar aquestes paraules.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el lideratge en matèria de seguretat i la convocatòria de la Junta de Seguretat de Catalunya davant l'increment de la inseguretat

317-00343/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Bon dia, presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades. Molt bon dia a tothom. Junts per Catalunya som plenament conscients de la importància i la complexitat de la gestió de la seguretat del país. Sabem que sense seguretat no hi ha llibertat i també sabem com d'injustes poden ser certes crítiques demagògiques i partidistes. Per això Junts per Catalunya sempre hem actuat i actuem amb màxima responsabilitat i prudència, i malgrat que no compartim ni projecte ni estratègia, no hem reprovat el conseller d'Interior.

Ara bé, hem de reconèixer que les coses no van bé. Malgrat un necessari increment d'efectius, hi ha un increment de la inseguretat a tot el país, a tot Catalunya. Per exemple, a Barcelona, durant l'últim any ha incrementat un quinze per cent la delinqüència, com també passa a l'Hospitalet de Llobregat –per cert, ciutats on el PSC fa molts anys que governa la seguretat–; també ens trobem aldarulls continuats a diferents ciutats de Catalunya, des d'Amposta fins a Mataró, des de Vilafranca fins a Manresa, i ara, a més a més, hi hem d'afegir l'alerta terrorista reforçada amb el nivell 4.

Per tots aquests motius, president, des de Junts per Catalunya li demanem tres coses. Primer: lideri. Vostè és el màxim responsable de la seguretat i del Cos de Mossos d'Esquadra del conjunt del país. Segon: escolti. Més transparència i més participació, escolti la gent i activi tots els mecanismes com el Consell de Seguretat de Catalunya –amb entitats i agents socials–, que enguany només s'ha reunit una vegada, s'ha convocat una vegada. I tercer: actuï. Cal revertir l'actual situació d'inseguretat sense complexos, amb totes les prerrogatives, liderant les polítiques de seguretat. Per això, des de Junts per Catalunya, president, li demanem que vostè lideri i que convoqui la Junta de Seguretat de Catalunya. Vostè la presideix, vostè la convoca.

President, davant l'actual situació d'increment de la inseguretat a Catalunya, pensa convocar la Junta de Seguretat de Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. La Junta de Seguretat de Catalunya es convocarà, d'acord en temps i forma, quan correspongui i quan s'estimi convenient per part del Departament d'Interior i els comandaments policials, com no pot ser d'una altra ma-

nera. A partir d'aquí, liderar les polítiques de seguretat, què és? Liderar les polítiques de seguretat, al meu entendre, no és de cap manera que jo vinguéss a fer proclames en aquest Parlament. Vol dir posar eines, més recursos, recursos personals, per exemple, recursos personals en el nombre d'agents. Aquest any hem incorporat més de vuit-cents nous agents al Cos de Mossos d'Esquadra i en tenim vuit-cents més preparant-se a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Vol dir també millors recursos materials. La renovació del parc mòbil n'és un bon exemple. Vol dir també més cooperació amb els altres cossos policials. Abans he fet menció, en l'àmbit de la cooperació en matèria antiterrorista, d'una actuació concreta, però en moltíssims altres àmbits, també..., amb les policies locals i guàrdies urbanes del nostre país, amb un exemple com són les comissaries de proximitat. I també vol dir més actuació en tots els àmbits, en àmbits que vostè no ha mencionat, però que estic segur que comparteix amb mi, que són àmbits d'interès i àmbits on hem de focalitzar també la política de seguretat, el narcotràfic vinculat al conreu i distribució de marihuana al nostre país i també tot l'àmbit de la ciberdelinqüència. En aquests dos àmbits, el Cos de Mossos d'Esquadra i el conjunt del Departament d'Interior hi estan actuant intensament.

Amb relació a les dades, és cert que respecte a l'any passat hi ha hagut un increment de fets delictius coneguts, però crec que també és important destacar que el nombre de detencions s'ha incrementat un vint-i-tres per cent el primer semestre d'enguany, pel que fa a la ciutat de Barcelona, ja que vostè hi ha fet referència. I també un quinze per cent més que el 2019. També s'ha incrementat el que és la capacitat de resolució de totes les investigacions. Pel que fa a la ciutat de Barcelona, aquest finals de mes d'agost s'han incorporat 215 agents. Jo crec que aquest és el camí. El camí és més recursos, més cooperació, més capacitat i intel·ligència operativa per fer front, doncs, a un àmbit de treball que, com vostè ha dit, és complex i que de cap de les maneres nosaltres hauríem de mirar-nos amb cap tipus de frivolitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

El problema no és el nombre d'efectius, és la gestió política. Tenim més mossos que mai i tenim més inseguretat que mai. Per això, des de Junts per Catalunya, president, amb tota la responsabilitat, li demanem que lideri, que actuï, que escolti...

La presidenta

Gràcies.

Albert Batet i Canadell

...i que convoqui la Junta de Seguretat.

La presidenta

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Hem d'actuar responsablement, diputat. I crec que «responsablement» vol dir posar els recursos adequats i enfocar-los correctament com correspon. I intentar-ho barrejar amb baralles o lluites de curt termini, crec que seria un error i jo no ho faré.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la fixació de les condicions per a exercir el dret d'autodeterminació i l'exigència d'aturar la persecució de l'independentisme

317-00345/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, presidenta. President, amb l'amnistia no n'hi ha prou. Ho hem dit moltes vegades. Això no va de solucions personals. L'amnistia és un pas necessari, sí, perquè ha d'implicar que totes les accions vinculades al 9-N i l'U d'Octubre i a les protestes per defensar el referèndum o mostrar el rebuig per l'actuació de l'Estat deixin de ser perseguides i que totes les conseqüències jurídiques, econòmiques i polítiques siguin eliminades.

I amb l'amnistia s'ha de reparar el dolor causat. S'ha de reconèixer que no vam actuar de manera delictiva i que qualsevol procés de negociació cal que es faci en igualtat de condicions, però l'amnistia no resol el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat; no posa punt final a res. Per això, des d'Esquerra creiem que no n'hi ha prou i que el que cal és aprofundir en el procés de resolució del conflicte polític, reconeixent el nostre dret a poder decidir democràticament el nostre futur; i el que cal és fixar les condicions per exercir aquest dret d'autodeterminació. Hi afegim que no n'hi ha prou perquè també calen millores en el benestar de la ciutadania en el seu dia a dia i això passa, com a mínim, per rodalies, per trens i infraestructures, i per corregir el dèficit fiscal i tractar Catalunya amb la singularitat que li correspon.

I, a més, cal recordar que amb aquesta amnistia no resoldrem, tampoc, tota la repressió que patim els independentistes, una repressió que ni s'ha aclarit ni s'ha reparat i que no pot quedar impune. L'espionatge massiu, indiscriminat, amb Pegasus i les infiltracions als moviments socials i organitzacions polítiques no poden quedar darrere d'una cortina de fum. L'espionatge polític és també repressió, i és injustificable i reprovable.

Per això, president, celebrem l'admissió de la querella que va presentar fa més d'un any contra l'exdirectora del CNI i que la facin anar a declarar com a investigada. És un pas important contra la impunitat, però aquest pas ha d'anar acompanyat de decisions polítiques per a qui vol tornar a ser investit, si és que vol tornar a ser investit. Perquè en el seu dia es van comprometre a desclassificar tots els documents que els jutges els demanessin i, per ara, no ho han fet, malgrat tenir les peticions judicials. L'exigència d'aturar aquesta persecució, de colaborar en l'esclariment del que va passar i d'assumir o fer assumir responsabilitats és una exigència de mínims democràtics, de justícia. I la mantenim.

En aquest sentit, president, com valora la situació actual?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, celebri la seva intervenció i coincideixo amb vostè amb la satisfacció que s'hagi acceptat a tràmit i s'hagin incoat diligències al voltant de la querella que vaig presentar, per cert, al juliol de l'any 2022. No ha estat fins a l'octubre del 2023 en què se n'han iniciat les primeres investigacions.

Anades i vingudes, i una lentitud, des del meu punt de vista, injustificable, quan es tracta d'una clara vulneració de drets fonamentals. El jutge que ha assumit aquesta querella ha impulsat una sèrie de diligències per conèixer, doncs, d'on venien les ordres, si es té el programari Pegasus, conèixer les autoritzacions judicials, si és el cas,

i les peticions formulades pel CNI respecte a l'espionatge que jo vaig patir. I hi ha un compromís públic del Govern de l'Estat que, en cas que aquestes peticions siguin formulades per un jutge, procedir a l'aixecament del secret, que és una decisió que pren el Consell de Ministres. Jo no espero cap altra cosa que el Consell de Ministres col·labori amb la justícia i, per tant, col·labori amb aquest procediment judicial. No s'entendria una altra cosa.

I no s'entendria que tampoc no poguéssim avançar en l'actual conjuntura perquè aquesta amnistia, doncs, sigui una realitat al més aviat possible, una amnistia necessària per a aquest país..., pugui mirar endavant en el marc de la resolució del conflicte polític on la ciutadania es pugui expressar, on totes les opcions que hi han en aquesta cambra també es puguin expressar i totes siguin possibles, si té un suport majoritari de la ciutadania, i que entre tots puguem acordar les regles del joc democràtic per tal que tots els projectes democràtics del nostre país puguin impulsar-se si tenen el suport requerit de la ciutadania. Aquesta és la raó d'aquesta proposta d'acord de claredat, de la qual els..., dic: una comissió d'experts en va fer un informe. Però tot això també ens ha de servir per mirar endavant. I «mirar endavant» vol dir el benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Cal resoldre i hi han decisions polítiques al respecte que cal prendre, com el traspàs de Rodalies, la situació del transport ferroviari al nostre país. I necessitem els recursos per complir amb els mandats que dona aquest Parlament.

Cal acabar amb aquest dèficit fiscal que ofega les finances de la Generalitat, però que ofega les oportunitats de la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la inversió de l'empresa coreana Lotte Energy Materials en una planta industrial a Mont-roig del Camp (Baix Camp)

317-00341/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora presidenta, senyor president, tota època té canvis. Sempre ha estat així, però no sempre vivim un canvi d'època, un moment d'acceleració, de concentració, de molts canvis molt ràpids que inflexionen el curs dels esdeveniments.

Ara en vivim –em sembla a mi–, un, d'aquests canvis d'època, geopolític econòmic climàtic i tecnològic. El recomanable en moments com aquests és tenir idees clares, un nord definit, una base sòlida d'estabilitat i voluntat d'unir, d'arribar a acords amplis, tot per aprofitar les oportunitats que es presenten i per esquivar els riscos que confrontem.

En aquest sentit, ens queda molt per fer a Catalunya. De tant en tant, però de manera massa escassa –per sota del que pot, vol i necessita Catalunya–, hi ha notícies positives, una mena d'oasi de bon fer enmig d'una certa aridesa de resultats. I avui, senyor president, volia, justament, demanar el seu parer sobre una d'aquestes escasses notícies positives. No tant per reconèixer una actuació encertada del seu govern –que, també, no m'ha dolgut mai–, sinó, sobretot, per assenyalar un camí, una metodologia, una manera de fer que dona, em sembla a mi, bons resultats: em refereixo a la inversió de 1.200 milions d'euros de l'empresa sud-coreana Lotte, a Mont-roig del Camp, presentada aquest dilluns en un projecte industrial que preveu construir

tres plantes de fabricació de làmines de coure –*elecfoil*–, bàsicament usades per a la fabricació de bateries de cotxe elèctric.

I, senyor president, quina valoració fa vostè d'aquesta iniciativa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, miri, jo no li demano que confiï en el meu govern. Crec que podem arribar a acords, però no li demano la confiança política en el meu govern. Vostè és el cap de l'oposició i és ben legítim que sigui així, però sí que li demano que confiï en el país.

No digui «aridesa de resultats». Crec que no reflecteix la realitat. Estem en un nivell d'atur del 8,4 per cent, el més baix en quinze anys. I la feina que fa la Generalitat de Catalunya i els servidors públics del servei d'ocupació en l'àmbit de política industrial o de recerca..., crec que no en són aliens. Tenim un grau d'obertura en la nostra economia molt destacable. Les exportacions catalanes representen gairebé el vint-i-set per cent del total estatal. Perquè s'entengui, i en termes comparats, una economia potent a l'Estat com la de la Comunitat de Madrid té gairebé el catorze per cent. Nosaltres, gairebé el vint-i-set. Per tant, hi han moltes bones notícies. I crec que les hem de saber reconèixer. No totes imputables a aquest Govern, ja ho sé; crec que en moltes d'elles hi hem col·laborat i així cal reconèixer-ho.

Vostè ha fet referència a la inversió de nova planta industrial més important de Catalunya en els darrers anys, la d'Ijlin, avui Lotte, amb qui hem estat treballant en aquests darrers mesos. Vull agrair la tasca del conseller Torrent, de la consellera Mas, també, en tot aquest àmbit. Per cert, aquesta empresa ha presentat sol·licitud de suport en el PERTE del Govern de l'Estat i n'ha quedat exclosa. Crec que el Govern de l'Estat ha de revisar aquesta qüestió, i que, per tant, pugui tenir els recursos que mereix.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Pretenia i segueixo pretenent posar en relleu una bona notícia enmig d'una aridesa de resultats. Ho torno a repetir: és el meu punt de vista. Tampoc li demano a vostè que confiï en mi.

Però, miri, jo aquí vull destacar tres coses: inversió industrial –inversió industrial–, reindustrialitzar el país, fàbriques, no només empreses, amb projectes a llarg termini. Segon: prosperitat, generar prosperitat, posar el focus en això i, sobretot, facilitar-ho, fer-ho fàcil, exigent quan calgui, però fàcil. I tres: per això és important, tan important, aquesta dinàmica de col·laboració entre administracions en un sistema multinivell com el nostre; dinàmica de col·laboració, objectius compartits i treball coordinat, que busca més l'èxit final que no la foto del moment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Si per alguna política econòmica s'ha significat aquest Govern és per la reindustrialització. Tenim un pacte nacional per la indústria que no són només noves paraules, són recursos en el pressupost i són inversions. I vostè ha fet referència a aquesta inversió que ha pilotat el conseller Torrent i que, ho repeteixo, s'ha presentat al PERTE de vehicle elèctric de l'Estat, a la segona convocatòria, se li han atorgat zero recursos i això s'ha de resoldre. Ho estem treballant nosaltres davant del Govern de l'Estat i els hi demano que, pel contacte que vostès hi tenen,

amb el Govern de l'Estat, facin el mateix. Que entre els interessos de Catalunya i els que pugui tenir el Govern de l'Estat respecte a altres àmbits, prioritzin els interessos de Catalunya; que entre Catalunya i l'interès que pugui tenir l'inquilí que hi hagi a La Moncloa, prioritzin Catalunya, com hem de fer en d'altres àmbits; com hem de fer en rodalies, com hem de fer en dèficit fiscal, com hem de fer en defensa de les nostres competències en matèria de salut, d'habitatge... Catalunya; a defensar-la aquí per davant d'equilibris partidistes a l'Estat.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

I el segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual de les meses de la Comissió de Salut, la Comissió d'Igualtat i Feminismes, la Comissió d'Empresa i Treball i la Comissió de Justícia està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que s'eximeixi la seva lectura.

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de modificació de la Llei 34/2020, de l'1 d'octubre, de regulació de les festes tradicionals amb bous (debat de totalitat)

202-00041/13

I el cinquè punt de l'ordre del dia, i un cop vagin abandonant l'hemicicle... (*Pausa llarga.*)

Passarem, doncs, al debat de totalitat de la proposició de llei de modificació de la Llei 34/2020, de l'1 d'octubre, de regulació de les festes tradicionals amb bous.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els dos grups parlamentaris proposants; a continuació, els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat, i per acabar intervindrà la resta de grups que no hagin intervingut per a posicionar-se.

Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups tindran un únic temps de deu minuts cadascun. Per això i en primer lloc, per a presentar aquesta iniciativa legislativa, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, plataformes que ens acompanyeu i públic en general, bé, avui estem aquí per parlar d'aquesta proposició de llei que hem presentat conjuntament el grup dels comuns i la CUP, a proposta de la plataforma Prou Correbous, que també ens acompanya avui aquí, conjuntament, doncs, amb totes les entitats que en formen part.

La legalitat del correbous té el seu origen en una excepció de la llei de protecció dels animals de Catalunya de l'any 1988, que va aprovar el seu text refós en el Decret 2/2018 i que avui en dia encara és vigent, com saben.

Tants anys després, la pròpia evolució social fa palesa l'existència d'un profund rebuig cap a aquestes pràctiques que impliquen sofriment als animals: nou de cada deu catalans i catalanes.

En concret, l'actual article 6.1 d'aquest reial decret estableix que queden prohibits a Catalunya els espectacles amb animals si poden ocasionar patiment o poden ser objecte de burles o tractaments antinaturals, o bé si es poden ferir les sensibilitats de les persones que els contemplen, i anomena algunes d'aquestes activitats prohibides a títol no taxatiu, introduint a continuació l'excepció expressa dels correbous, amb el següent tenor literal: «Resten excloses d'aquestes prohibicions les festes amb toros o bous sense mort de l'animal, correbous, en les dates i localitats on tradicionalment se celebren. En aquests casos, es prohibeix inferir danys als animals.»

En un intent d'evitar i reduir el patiment dels animals i els accidents de persones, els correbous es van regular mitjançant la Llei 34/2010, de l'1 d'octubre, de regulació de les festes tradicionals amb bous, com a primer pas. Per raons de sensibilització social i a la llum de la ciència i l'ètica, ara entenem que aquest primer pas ja queda curt i que cal, doncs, anar eliminant certes modalitats de correbous que generen un major rebuig per l'impacte negatiu en els animals.

A les Terres de l'Ebre és on més arrelada està aquesta pràctica taurina, amb desenes d'actes repartits entre vint-i-set municipis, incloses entitats municipals descentralitzades, que representen, de fet, un quaranta-sis per cent d'aquests municipis.

Els darrers anys han sorgit també a les Terres de l'Ebre veus crítiques contra les festes taurines, organitzacions que plantegen un model de festes alternatiu als bous i vaques, com l'associació Tots Som Poble, que es suma a altres que fa anys que treballen al territori com a alternativa a la festa taurina a les Terres de l'Ebre, organitzacions que busquen la disminució dels actes amb bous a través de la pedagogia i reduir o eliminar tot el finançament de les activitats amb bous amb diners públics. També volen trencar amb l'argument de que les crítiques cap a la festa amb bous i vaques arriben d'organitzacions animalistes implantades en entorns urbans que desconeixen la realitat del territori. Això és mentida, ja que també hi ha gent al territori, i cada cop més, que tampoc volen aquestes festes.

Aquest debat no és nou, de fet. El setembre del 2019, en aquest Parlament de Catalunya, ja es va aprovar una proposta de resolució que demanava al Govern que realitzés els canvis normatius necessaris per anar acabant amb les diferents modalitats de correbous de mica en mica.

I és per això que avui la CUP i els comuns –de fet, la vam registrar ja fa molt de temps, però– presentem aquesta proposta de llei per acabar amb aquestes modalitats més agressives, proposant que es modifiqui l'article 2 de la Llei 34/2010, de regulació de les festes tradicionals amb bous, per tal d'eliminar les modalitats de bous a la mar, el bou embolat i el bou capllaçat.

A la CUP mai estarem d'acord que s'imposin polítiques centralistes des de Barcelona cap a les comarques, i els hi diu un diputat que ve de comarques. Per això el que alguns no poden dir en cap cas és que no s'ha parlat amb el territori. El territori el formen moltes sensibilitats diferents, i sí, una part mai ha defensat aquestes males pràctiques amb animals i per això avui estem aquí.

Aquesta proposta ha estat consensuada amb la plataforma Prou Correbous, que agrupa moltíssimes entitats d'arreu del territori català. També compta amb el suport de les assemblees locals de la CUP, que estan en municipis de les Terres de l'Ebre, on es realitzen activitats com aquesta: Alcanar, Deltebre, Ulldecona o Tortosa. Des del 2015, els quadrants de graus van deixar d'aprovar-se per unanimitat als plens municipals d'algunes d'aquestes localitats, perquè la CUP va ser el primer partit que va votar-hi en contra i va criticar obertament la quantitat de diners públics destinats a les festes taurines. Per tant, no diguin que aquí no representem el territori.

Sabem que, a les Terres de l'Ebre, la pressió del sector ramader i les penyes taurines aconsegueixen molts suports des dels governs municipals, bàsicament de PSC, Esquerra i JuntsxCat, i que en els darrers quinze anys han aconseguit augmentar pressupostos i actes taurins en aquestes localitats. I alhora, evidentment, això s'utilitza com una eina electoral.

Una majoria social del nostre país recolza l'abolició d'aquestes pràctiques agressives envers els bous. Cal recordar que, a Catalunya, ja en els darrers anys s'han fet grans avenços en la protecció dels drets dels animals, com per exemple el 2010, al Parlament de Catalunya, aquí mateix, es va aprovar la llei que prohibia les curses de toros a Catalunya, i es va aplicar a partir del gener del 2012, i des de llavors no hi ha hagut cap més cursa de toros aquí a Catalunya. I això també va ser resultat gràcies a una iniciativa legislativa popular presentada per la plataforma Prou amb el suport de 180.000 signatures, una quantitat molt rellevant quan el mínim són cinquanta mil.

Una societat no pot fonamentar les seves festes populars en un model basat en el patiment, la humiliació i la vexació dels animals com a font de diversió. Sense voler caure en el populisme, al llarg de la història hi ha hagut nombroses pràctiques culturals o tradicions que han desaparegut en el temps i que si ara es duguessin a terme, ens semblarien totalment intolerables. Per tant, la qüestió de fons no és si es tracta d'una tradició o no, sinó quin sistema de valors amaga aquesta pràctica.

Ara, avui, la dreta i l'extrema dreta espanyola ens defensaran en aquest Parlament una esmena a la totalitat a la nostra proposició de llei. Res de nou, ja sabem qui són. Però sí que esperem que els grups aquí representats, els grups majoritaris de Junts per Catalunya, el Partit Socialista de Catalunya i Esquerra Republicana es posicionin, i molt clarament, a favor de la tramitació d'aquesta proposició de llei, perquè, si no, el que estaran fent és recolzar tots aquests grups i aquesta gent que encara voldria que es matessin animals com a espectacle i diversió, a tots aquests grups que estarien, que estan, de fet, al costat del maltractament animal. Per tant, cal un vot molt clar d'aquests tres partits a favor d'aquesta proposta per no posar-se al costat dels maltractadors dels animals i dels que voldrien veure'ls morts.

També esperem que la resta de partits avalin aquesta proposta de les entitats, de grups municipals i d'una part molt important de la ciutadania, i permetin que prosperi i s'aprovi, situant novament Catalunya com a país capdavanter en la defensa dels drets animals. Avui volem fer un pas per acabar amb les modalitats de bous més cruels amb els animals, un pas més per acabar amb el maltractament animal als municipis de Catalunya.

Des de la CUP agraïm, i molt, la iniciativa treballada i presentada per la plataforma Prou Correbous, la qual avui ens fem com a nostra, conjuntament, doncs, amb els comuns, i defensarem aquí al Parlament de Catalunya. I esperem que avui s'aprovi aquesta proposició de llei i comenci una ponència de llei a on pugui participar tothom. En el nostre cas, és evident que els que portarem a comparèixer seran tots els que defensen la nostra opció, l'opció que avui defensem, que és acabar amb el maltractament animal. Però sabem que altres partits convidaran, doncs, a penyes taurines, a altres sectors que estan a favor, doncs, d'aquest maltractament animal, i també els escoltarem, però el que tenim molt clar és que aquesta proposta de llei ha de tirar endavant, s'ha de fer una ponència, i, finalment, hem d'acabar d'una vegada per totes a Catalunya, si més no, amb aquestes modalitats que avui demanem que s'aboleixin i avancem en una Catalunya que defensi els drets dels animals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots, i permeteu-me que done una especial benvinguda a les representants que avui ens acompanyen de la plataforma Correbous, que està formada per diverses entitats, entitats com són ADDA, AnimaNaturalis, FAADA, Fundació Fauna, Fundació Franz Weber, Lex Ànima, Libera! i Tots Som Poble.

I també m'agradaria enviar una salutació especial al Sergio García Torres, que és el director general de Derechos de los Animales, que també ens està seguint a través de la web. Moltes gràcies a totes i a tots perquè feu molt bona feina i ens ajudeu, ens ajudeu molt a ser un país una mica millor.

Dit això, sí que m'agradaria començar la meua intervenció sent molt clara. Si fora per nosaltres, si fora per En Comú Podem, prohibiríem qualsevol espectacle amb animals vius al nostre país. Aquest és el nostre posicionament. Cap espectacle amb animals vius al nostre país. Però com acabe de dir, aquest és el nostre posicionament, i jo confie, treballem, esperem perquè dins de no massa temps pugam aplegar les majories suficients per a fer-ho possible.

Però ara no estem aquí, encara no estem aquí. I per això avui venim amb una proposta amb els companys i les companyes de la CUP que està pensada per a l'acord, que està pensada per poder avançar totes plegades i que està pensada per regular les modalitats més agressives dels correbous.

Estic parlant del bou embolat, del bou capllaçat i dels bous a la mar. Per tant, estem parlant que es podrien seguir celebrant la resta de modalitats de correbous. Estic parlant dels bous al carrer i dels bous a la plaça.

Si baixem a la concreció dels números, pensem que dels aproximadament 450 correbous que se celebren cada any a Catalunya, uns cent seixanta serien bous embolats, una cinquantena serien bous capllaçats i el bou a la mar ja no es fa. No es fa des de fa deu anys, bàsicament, per motius sanitaris. Per tant, com dic, la resta sí que se podrien seguir celebrant.

I també un altre aclariment, aquesta llei no va en contra de ningú. Aquesta llei no va en contra de ningú, no va en contra dels ramaders, no va en contra de les persones que fins ara han assistit i han gaudit d'aquestes celebracions, sinó que és una llei a favor. És una llei a favor d'un país millor, sent molt conscients que com tractem als animals i com ens relacionem amb el nostre entorn diu molt de nosaltres mateixos i diu molt de la nostra humanitat.

I, a més, és que aquesta llei és un pas natural. És un pas natural, és un pas necessari i és un pas coherent. Catalunya sempre ha estat a l'avantguarda, sempre ha sigut pionera en la legislació de la protecció dels animals.

Si el 2010 vam ser capaços de ser pioneres prohibint les *corridas de toros*, les curses de braus, ara, tretze anys després, ha arribat el moment de fer un nou pas. Un nou pas endavant per deixar enrere, com dic, les modalitats més agressives dels correbous.

I, a més, és que la gent, la ciutadania ens acompanya, està amb nosaltres. Si mirem les dades del CEO, el que ens diu és pràcticament un noranta per cent dels catalans i les catalanes, nou de cada deu consideren que no està justificat maltractar un animal per motius de diversió o de tradició.

Així que, com dic, *uno*, tenim suport social. Dos, tenim coherència. És un pas natural a Catalunya després de la regulació del 2010. I tres, tenim arguments. Estem carregades d'arguments.

En primer lloc, les pràctiques dels bous embolats, dels bous capllaçats i dels bous a la mar generen un estrès desmesurat en els animals. I això no ho diem nosaltres, això ho demostren les anàlisis clíniques químiques que se'ls fa als animals. Però és que, a més, també n'hi ha dolor, n'hi ha lesions, n'hi ha problemes cardiovasculars, en definitiva, estem parlant del patiment animal. I no ho diem nosaltres, ho diuen els veterinaris.

Pensen que per un moment..., perquè, a més, estic segura, estic convençuda que ací hi ha moltes persones que tenen un gos i que, a més, el tracten com si fora un membre més de la família. Doncs bé, què els semblaria que se l'immobilitzés amb cordes per col·locar li uns ferratges, encendre-li dues boles de foc a un pam dels ulls durant aproximadament vint minuts? Vos ho imagineu? Vos imagineu també que

hagueren de córrer envoltats de cops, de crits, de pirotècnia amb dues sogues lligades als caps? Perquè això és el que passa en aquestes festes.

I també voldria insistir. No n'hi ha animals de primera i animals de segona. Cap ésser viu, cap animal, cap espècie existeix o és criada perquè nosaltres gaudim amb el seu patiment, cap ésser viu.

En segon lloc, estem parlant d'una festa que és dolorosa, que és cruel i que és violenta, i per això cal que parlem de la protecció de la infància. No sé si ho saben, però l'any 2018, el Comitè de Drets de la Infància i Adolescència de Nacions Unides va realitzar una sèrie de recomanacions a l'Estat espanyol sobre millores i canvis per avançar en la protecció de la infància. I sí –sí–, ho han encertat. Entre elles hi havia recomanacions com prohibir que els menors de díhuit anys puguin ser espectadors o puguin ser participants dels esdeveniments taurins.

De fet, diversos estudis han demostrat que aquestes festes generen un fort impacte psicològic en infants i joves, no només per la seua agressivitat i la seua crueltat, sinó perquè, a més, és permesa i també és aplaudida.

Però segueixo avançant en arguments, i aquest, si volen, és una mica més terrenal. Estic referint-me a la despesa pública que fan els ajuntaments i el baix impacte, el baix retorn econòmic d'aquestes activitats.

És un espectacle minoritari i que, tanmateix, rep el major percentatge dels pressupostos de les festes municipals. És curiós lo poc que això indigna al Partit Popular i a VOX, sempre tan preocupats per reduir la despesa pública.

Doncs bé, si ens fixem en l'impacte, en el retorn econòmic, veurem que és bastant pobre. Actualment, només cinc ramaderies proveeixen els correbous de Catalunya, i la suma dels seus treballadors no arriba a deu, no passa de deu. Però és que, a més, aproximadament la meitat dels bous que es lloguen per aquestes festes tampoc provenen de ramaderies de Catalunya.

I, un últim argument, que crec que també és important. La veritat és que no existeix cap altra activitat, primer, que genere, com ja he demostrat, un retorn econòmic tan baix, que estiga tan finançada pels ajuntaments, que cause tant de patiment animal i que a la vegada genere milers de ferits cada any i fins i tot morts. L'últim va ser a les festes de la Pobla de Farnals, a València, però aquí a Catalunya també les tenim. I si parlem de ferits, i ferits que fins i tot han arribat a quedar paraplègics, saben de quantes persones estem parlant? Ho saben? No, no ho poden saber; no ho poden saber perquè no n'hi ha un registre. Per tant, reconeguen que com a mínim és inquietant aquesta situació.

I acabe. Acabe demanant «no» al Partit Popular i a VOX; acabe demanant a Esquerra Republicana, a Junts per Catalunya, al Partit Socialista i també a Ciutadans que permetin aquest debat, un debat que és just, un debat que és sa, un debat que és necessari, un debat que fa molt de temps que la societat reclama, i, sí, també una bona part de la ciutadania de les Terres de l'Ebre. Pensen que només estem parlant de díhuit municipis dels seixanta-dos que n'hi ha a Terres de l'Ebre; jo crec que queda més que demostrat que els ebrencs i les ebrenques doncs saben també divertir-se sense necessitat del patiment animal. Així que fem aquest pas necessari i natural per Catalunya i deixem enrere aquesta esmena a la totalitat del Partit Popular i de VOX, que l'única cosa que pretén és perpetuar el patiment animal.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, entitats i penyes que ens acompanyen, siguin benvingudes al Parlament de Catalunya. Ens trobem davant de l'enèsim embat de l'esquerra contra el món rural, contra la cultura, contra la tradi-

ció autòctona, contra l'herència dels nostres avis i l'essència de molts dels nostres pobles. Sota l'excusa fallaç de la protecció del benestar dels animals, d'uns animals que vostès no coneixen, i que no s'han, tampoc, preocupat mai massa per saber res d'aquest món, pretenen presentar aquesta llei per tal d'esclafar la tradició, la cultura, la festa i la identitat de bona part de Catalunya. Vostès persegueixen i condemnen tot allò que desconeixen i tot allò que no entra dins del seu relat polític.

I avui els diré, senyors diputats, que, al contrari del que molts pensen, no tot és polític. Hi ha espais a la vida de les persones on ni l'ajuntament, ni la Generalitat, ni l'Estat hi té res a dir. Per molt altes que siguin les institucions, cap d'elles té dret a dir-nos en quina llengua hem de parlar, en quina llengua hem de resar o ens hem d'estimar, com hem d'organitzar-nos en l'entorn de les nostres famílies o com hem de celebrar les nostres festes populars. El que estan fent avui uns «senyoritos» de poca cultura és dir-nos que les nostres tradicions amb bous són caduques, que ja no tenim espai en aquesta societat. I els he de dir que això no ho decideixen vostès, que no són vostès qui per decidir sobre la cultura i sobre la tradició. Perquè les tradicions no són polítiques; les tradicions són del poble.

Les festes amb bous, i els ho he de dir, formen part de la nostra cultura des de temps llunyans. Aquestes festes s'estenen pel nostre territori, en modalitats més actuals, des del segle XVII, però tenen el seu origen primitiu en temps inclús preromànics. És una cosa extraordinària, una cosa única, que ens lliga amb la cultura dels antics, una cultura mil·lenària que arriba fins a dia d'avui convertint el toro en el símbol de la nostra nació. No ho és l'àguila reial de Carles I, no ho és el lleó del mascaró de proa de la gloriosa Armada, tampoc ho és el linx ibèric; és el toro. El toro de lídia és genuïnament mediterrani i dona sentit a bona part del camp espanyol, amb milers d'hectàrees de devesa. El toro dona sentit a les nostres festes tradicionals que fonamenten la nostra identitat, convertint-lo en un símbol internacionalment reconegut, bandera dels nostres pobles i bandera de la nostra pàtria.

I poder també és això el que els molesta, que a Catalunya mantinguem tan arrelada una tradició tan especial que ens lliga amb els nostres avantpassats i que ens lliga també amb la resta d'Espanya. Vostès, senyors dels comuns i de la CUP, al final el que volen és construir una societat al seu antull, una societat on tot ho qüestionen, on no hi ha re clar, on tot és relatiu, on ja no hi han ni homes i dones, on volen desdibuir fins i tot la institució de la família. Però, al final, es topen amb el sentit comú, i en aquest cas es topen amb la força de la cultura i amb la força de la tradició. Des de VOX no ens n'hem amagat mai: nosaltres defensem les festes dels toros i ho farem fins a les últimes conseqüències, i ens és absolutament igual amb qui ens haguem d'enfrontar. Ja fa més de deu anys que el sectarisme dels grups separatistes, i socialista, va prohibir les «corrides» de toros en contra de la voluntat popular. Sàpiguen vostès que Catalunya, i especialment Barcelona, ha estat la capital mundial del *toreo*, l'única ciutat del món amb tres places de toros actives al mateix temps. Això no ha passat mai ni a Madrid, ni ha passat a Sevilla ni a Pamplona ni a Mèxic; això només ha sigut possible a Barcelona.

La societat catalana és una societat profundament lligada a la cultura del toro, però, en un continu exercici de desmemòria, el que pretenen és omplir el bagul dels records enterrant grans figures del *toreo* com el tarragoní Pedro Aixelà, *Peroy*, el metge i matador de toros barceloní José Roviroso i Virgili o el lleidatà Eugenio Ventoldrà Niubó. Volen que ens oblidem de l'empordanès Enrique Patón o del mític Joaquín Bernadó, dos mestres de la tauromàquia que ens han deixat aquest any obrint les portes grans del cel. I, com ells, fins a arribar a Finito de Córdoba o al meu bon amic Serafín Marín, que va tenir el gran honor de donar mort a l'últim toro a la plaça de la Monumental de Barcelona, sent portat a «hombros» per tota la ciutat per l'afició d'aquesta capital i l'afició de tot Catalunya.

La festa dels toros, en les seves diverses modalitats, també ha estat admirada per grans artistes com l'empordanès universal Salvador Dalí, que a més de freqüentar la

plaça de toros de Figueres i de moltes altres localitats, el toro també va inspirar moltes de les seves obres artístiques.

Mirin, deia Chesterton que a cada època la salva un petit grapat d'homes que tenen el coratge de ser inactuals, i poder aquesta inactualitat la personifiquen, entre altres persones, en Mario Vilau, l'Alba Caro, l'Hugo Casado o en Marcos Adame. Els quatre són alumnes d'Enrique Guillén, el mestre de l'Escola Taurina de Catalunya; un grup de nois i una noia que totes les tardes es reuneixen a un parc de l'Hospitalet per aprendre l'honorable art de la lídia de toros. Pot ser que aquesta inactualitat l'encapçalin també els veïns de Vidreres, que contra tot pronòstic van guanyar un referèndum popular que pretenia prohibir la festa dels correbous. El van guanyar fa dos anys i aquests dos últims anys s'han tornat a celebrar els tradicionals correbous a Vidreres, amb una assistència magistral.

Tenim molts exemples de resistència taurina a Catalunya. I en l'hipotètic cas que avui els diputats d'aquesta cambra iniciïn els tràmits i traeixin el poble, votin prohibir la festa dels bous, la tauromàquia resistirà, perquè no es pot prohibir el sentiment d'un poble a cop de llei, no es poden imposar les fòbies, les pors i el desconeixement d'una elit política sobre la tradició i sobre la cultura d'un poble.

Senyors i senyores de Junts, d'Esquerra Republicana i del Partit dels Socialistes de Catalunya, vostès tenen alcaldes a les Terres de l'Ebre, on els bous són el pilar central de moltes de les festes populars. Vostès allà on governen han dit que defensaran aquesta festa. Ho faran? Ho faran de debò? De veritat defensaran vostès la cultura catalana o l'únic que defensen és la seva idea política de Catalunya? Defensaran vostès avui la festa dels toros o els pesarà més la ideologia o la cadira?

Nosaltres ho tenim molt clar i per això hem presentat, sense amagar-nos i sense complexos, una esmena a la totalitat per tombar la llei de prohibició dels bous. Pensin bé, reflexionin, siguin assenyats, jo els demano que votin a favor d'aquesta esmena a la totalitat. Perquè, senyors diputats, jo el que avui els proposo és menys Generalitat i més societat. Les tradicions no són polítiques, les tradicions i la cultura són del poble. I allà on mana el poble no s'hi fiquin vostès. Som i serem catalans i aficionats.

Visca Catalunya taurina i visca la llibertat!

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Ho faré des d'aquí, des de l'escó. Nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat a aquesta proposta, perquè no compartim ni el text i, sobretot, no compartim tampoc el fons de la proposta, que va dirigida únicament a prohibir la festa dels bous, sense tenir en compte ni tan sols l'opinió del territori.

Jo vull aprofitar per saludar les persones que avui estan entre el públic, però també tots aquells alcaldes que segurament estan seguint aquest debat i la gent de Terres de l'Ebre, amb una festa tradicional en aquesta part del territori de Catalunya.

Vull recordar que una trentena d'alcaldes, els presidents també dels consells comarcals del Baix Ebre, de la Terra Alta i del Montsià més l'Agrupació de Penyes i Comissions Taurines de les Terres de l'Ebre han mostrat ja el seu rebuig a aquesta proposta de llei que avui presenten els grups de la CUP i dels comuns.

Deia que no tenien en compte l'opinió del territori ni tampoc tenen en compte el seu sentiment ni tampoc l'arrelament que té, doncs, aquesta tradició cultural; una tradició que, a més a més, en aquests territoris ja es va adaptar arran de la posada en marxa de la llei dels correbous, també amb el reglament de bones pràctiques.

I nosaltres, des del nostre grup, no hauríem tingut cap inconvenient en poder debatre sobre, per exemple, alguna modificació sobre aquesta llei o sobre aquest reglament de bones pràctiques. Es parlava, doncs, de l'estrès que pateixen alguns ani-

mals. Nosaltres volem recordar que en aquest reglament de bones pràctiques la figura cabdal és la del veterinari, que és qui certifica si s'estan complint o no aquestes bones pràctiques. I, per tant, com deia, no tenim cap inconvenient en potser enfortir les garanties d'aquest reglament, en donar un paper més predominant a la figura del veterinari i emprendre aquelles mesures que siguin necessàries. Però insisteixo que aquest no és l'esperit de la norma que avui se'ns presenta. És una norma que va dirigida únicament a la prohibició, únicament a abolir una festa, com deia, doncs, molt arrelada a la nostra terra, amb una tradició molt compartida especialment per la gent de Terres de l'Ebre, i, per tant, nosaltres mantenim aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i pel torn en contra, té la paraula en nom dels dos grups parlamentaris proposants, la diputada Jéssica Albiach Satorres, per un temps màxim de cinc minuts.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Entendran que no esperem res d'aquells que situen a un torero com a conseller de Cultura o d'aquells que fan a un caçador conseller de Medi Ambient, com passa a les Illes Balears.

D'altra part, també és contradictori el que estan fent avui aquí. Vinc amb una dada curiosa: el Madrid d'Ayuso, senyora Roldán, i Andalusia, ara governada pel Partit Popular, ja tenen prohibides aquestes modalitats de correbous. I també m'agradaria dir-li al senyor de VOX: dir-me a mi que soc de València que no tinc ni idea de bous i de correbous, em sembla, com a mínim –com a mínim– bastant agosarat.

En qualsevol cas, sí que demanem a la resta de forces parlamentàries que permetin aquest debat. És un debat que, com ja he dit, és suport social, que és coherent amb la trajectòria i amb la història de Catalunya i que vol aturar el patiment animal alhora que protegir la infància. No tot s'hi val per un grapat de vots. I ja ho he dit, no és una llei en contra de ningú, és una llei a favor d'un país que vol ser millor. I sí, per a què ho sàpiguen, sí que s'ha parlat amb el territori.

També he vist una certa preocupació per les Terres de l'Ebre. Si estan preocupats veritablement per les Terres de l'Ebre, comptin amb nosaltres, defensar les Terres de l'Ebre és deixar de tractar-los com el pati de darrere de Catalunya, és millorar les seues infraestructures i la seua mobilitat, és oferir feina digna als seus habitants. Perquè vull recordar que huit dels deu municipis més pobres de Catalunya són a les Terres de l'Ebre. Es diu també respectar el riu Ebre i apostar per una política hídrica eficient, basada en reutilitzar i en recuperar els aqüífers i en protegir el delta de l'Ebre. Defensar les Terres de l'Ebre res té a veure amb el patiment animal; és preocupar-se per la seua gent i el seu territori. I ho reitere: només díhuït dels seixanta-dos municipis de Terres de l'Ebre celebren aquestes modalitats de correbous.

També s'ha parlat del manteniment de les deveses. A veure si els que no saben ben bé què és el que passa a les deveses són vostès. Perquè, clar, són espais naturals protegits per lleis europees. Però és que la xifra del toro de lídia, aquí, per protegir-lo, tampoc és rellevant: estem parlant que només el deu per cent de les deveses espanyoles alberguen el toro de lídia, i és el porc ibèric l'animal que segons tots els estudis millor manté aquestos espais naturals.

I acabe: votar per impedir aquest debat és demostrar que és té por al futur i a l'opinió majoritària de Catalunya. Ja ho he dit: prop del noranta –noranta– per cent, nou de cada deu catalans i catalanes creu que no està justificat maltractar i fer patir un animal per diversió o per tradició. Els costums i les tradicions *evolucionen*, senyors i senyores de VOX i del Partit Popular; evolucionen. I no poden ser una excusa per emparar el maltractament animal. Treure la crueltat de les nostres festes és un pas endavant per a la vida, mai un pas enrere.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats i diputades, voldria començar la meva intervenció saludant a tots els representants de diferents associacions i entitats. A tots, siguin a favor o en contra de la proposició de llei que avui hem de debatre aquí a este Parlament, i que volen acompanyar-nos i seguir en directe i en persona aquest debat. Benvinguts a tots!

Aquesta presència demostra, també, que estem davant d'una iniciativa parlamentària que afecta la sensibilitat de les persones i que té punts de vista molt diferents, i que per això l'hem de tractar i debatre amb el màxim rigor i respecte. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar voldríem que el debat que iniciem avui –ho dic com a preàmbul del que seran els nostres arguments i posicionaments en el debat– sigui i respecti una oportunitat per expressar el respecte de la cambra a totes les diferents sensibilitats. I entenem que al darrere d'aquestes sensibilitats hi ha sentiments –tots nobles, de bona fe i legítims– que cal respectar. Aquest debat que iniciem avui i que sense dubte tindrà continuïtat al carrer i en el temps, voldríem que fos respectuós amb tots els arguments, sense desqualificacions i amb un objectiu compartit d'escoltar-nos, entendre'ns i, si és possible, arribar a acords.

La iniciativa que ens presenten avui el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, d'una proposició de llei que pretén modificar la Llei 34/2010 i eliminar l'excepció expressa de la norma en el que fa referència a la modalitat de bou embolat, bou capllaçat i bou a la platja; una proposició de llei que es presentava i pretenia per part dels grups parlamentaris proposants tramitar per lectura única, és a dir, amb el mínim debat possible i sense la possibilitat de crear una ponència de llei en un assumpte que, com poden veure i com a mínim, podem afirmar, genera diferents opinions i arguments amb una gran càrrega emocional.

La Junta de Portaveus, al nostre entendre, molt raonablement, va desestimar la lectura única, i avui, si la proposició supera el tràmit a la totalitat, que és el motiu d'aquest debat es podrà establir una ponència i un debat públic que ens permetrà escoltar totes les parts i tots els arguments, ja que si hem legislar o prendre decisions en un assumpte com aquest és el mínim que ens podem exigir. Des del grup parlamentari, des del nostre grup parlamentari sempre –sempre– hem defensat el benestar animal, al mateix temps que defensem les tradicions i la cultura popular del conjunt de Catalunya i la singularitat i diversitat dels territoris catalans. No és –n'estem convençuts– ni ha de ser incompatible. Més quan en la norma actual ja és prohibeix explícitament inferir danys als animals. I estem convençuts que cap grup parlamentari d'aquesta cambra, sigui a favor o en contra de la proposta, és contrari a aquesta premissa, que –com he dit i ho reitero– està avui garantida per llei.

Avui l'Administració de la Generalitat té l'obligació –l'obligació– de controlar que es complisca la llei. I, pel que sabem, els serveis sanitaris del benestar animal fan un seguiment exhaustiu de cadascun dels actes que es fan amb bous per garantir que en cap cas els animals pateixen danys ni maltractaments. També ens consta que els ajuntaments i organitzacions col·laboren absolutament en complir i fer complir la norma, i que aquest fet és més que assumit en tots els pobles i ciutats on s'organitzen a qualsevol de les modalitats de correbous. També volem ficar en valor que fa pocs mesos es va aprovar la Llei 7/2023, de 28 de març, de protecció dels drets i benestar dels animals, una norma que a nivell de l'Estat representa un salt qualitatiu molt important per garantir el respecte als drets dels animals.

Dit això, no és menys veritat, i segurament hi coincidim tots, que tenim capacitat per millorar, que els temps requereixen que tots conjuntament anem fent esforços

i fiquem els cinc sentits per assolir aquestes millores i adaptem les normes i reglaments per garantir els drets i benestar dels animals. I sense dubte, ho hem de fer. L'objectiu ha de ser i és compartit i entenem que sols l'entesa i col·laboració faran possible avançar i fer-ho amb respecte, sense que ningú es senti agredit ni no respectat.

Si es planteja fer una modificació legislativa al respecte, sense dubte cal establir i afavorir un debat profund i constructiu amb l'objectiu d'escoltar la gent, els que hi viuen i ho viuen, tant la festa com els sentiments pels animals, els professionals de la sanitat i del benestar animal; tothom que ens pugui i vulgui aportar, amb l'únic objectiu de garantir el respecte i el benestar dels animals, i també, i al mateix temps, el respecte per la cultura i les tradicions, tenint molt en compte també el sentiment de la gent que viu al territori.

El nostre grup parlamentari no volem renunciar al diàleg ni a l'oportunitat de construir una norma fruit de l'acord. Val la pena parlar i escoltar. Per decidir hem de tenir tota la informació. Són aquests motius més que sobrants perquè la nostra postura sigui la de no oposar-nos a la tramitació de la proposició de llei. Per això, i sent coherents amb tots els motius exposats anteriorment, ens abstindrem.

Per acabar, em permetran una reflexió, ja que crec que em toca com a diputat de l'Ebre que soc, i potser, pareix que seré l'únic diputat de l'Ebre que sortirà avui en este faristol. Una reflexió que em surt del cor i que crec que hi ha molta gent de l'Ebre que l'espera. La gent que som d'aquelles Terres de l'Ebre, siguem de l'interior o de la costa, tenim una visió compartida, féssim als nostres pobles correbous o no en féssim. Sentim i ens sentim lo territori, la nostra gent, les nostres arrels i el nostre mode de viure.

La gent de l'Ebre hem demostrat sobradament ser solidaris i responsables –responsables. Hem demostrat que mirem el món amb ulls de futur i no estem ancorats en el passat. No ens agrada que alguns decideixin per nates. Ho tornaré a dir: no ens agrada que alguns decideixen per nates, perquè nates som prou capaços per arribar a acords i de saber avançar.

Que no dubte ningú que som una gent i un territori que estima i respecta la natura, i molt especialment els animals; formen part del nostre món i del nostre dia a dia, segurament més que a d'altres territoris.

La gent de l'Ebre, la gent del sud de Catalunya, sabem respectar, escoltar, parlar, arribar a acords i, si cal, decidir; no necessitem que ningú ens tuteli ni que ens digui com hem de fer i com ho hem de fer, ni com hem de construir el nostre futur.

Senyors i senyores diputats i diputades, no ho dic per res, sols perquè no ho dubte ningú. I com diríem en alguns bans dels ajuntaments, per al general coneixement.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Ester Vallès Pelay.

Ester Vallès Pelay

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, consellers, diputades, diputats i el públic que avui ens acompanya. Avui recuperem un debat que fa molt de temps que tenim sobre la taula, un debat que ha arribat a aquesta cambra, però que també està al carrer. De fet, l'altre dia llegia en un diari, el titular d'un diari, que deia que el debat d'avui seria el debat més incòmode que hi hauria al Parlament. Doncs som-hi.

Partint de la premissa que aquest debat no s'aborda per incomodar ningú, aquest ha de ser un debat que especialment s'ha de tractar amb molt de respecte. A ningú dels presents no se'ns escapa que, en els darrers anys, els correbous han estat acompanyats d'una polèmica molt controvertida.

D'una banda, hi ha una part de la societat que els rebutja pel patiment que s'infligeix als animals i, d'altra banda, hi ha col·lectius, especialment a determinats ter-

ritoris, que volen mantenir aquesta activitat com a manifestació de la seva tradició cultural.

I aquí és on les festes tradicionals amb bous entren en conflicte, i ens hem de parar un moment. Parar-nos a pensar amb coherència, sensibilitat i valentia com fer compatible els interessos d'una societat que avança i lluita contra el maltractament animal i d'un territori que vol mantenir un element identitari.

Per trobar aquest punt de connexió, que ha d'existir, hem de recollir opinions, parlar amb tothom, sobretot tenint en compte el territori i la seva gent, els que ho defensen i els que no. Hem de tenir un debat constructiu i prendre decisions.

Per una banda, avui sobre la taula hi tenim la proposta que ens presenten els grups de la CUP i els comuns, una proposta que vol abordar aquelles modalitats de correbous que generen més rebuig a la societat; concretament, ens parlen de regular l'activitat dels correbous, eliminant les tres modalitats que poden causar més patiment als bous: el bou capllaçat, el bou embolat o el bou a la platja o a la mar.

I per altra banda, ens trobem també sobre la taula una esmena a la totalitat per part del PP i VOX, una esmena que va en la línia de no abordar aquest tema; qui dia passa any empeny. Doncs no, no podem passar per alt aquest debat, aquest debat que existeix i que té forta presència en la societat, una societat de la que som representants.

El debat segurament ens portarà arguments que semblen posicions aparentment molt contradictòries, però sí que hi ha una cosa en què tothom està d'acord, que és que la sensibilitat social envers aquest tema està canviant.

I, evidentment, no sorprendrà a ningú que la voluntat i el camí que segueix la nostra societat van en la línia del respecte a la natura i els éssers vius, al medi ambient, en totes les seves formes i expressions, i, en definitiva, una educació que es fomenta en el respecte i la convivència responsable amb el medi i els animals. Aquesta sensibilitat social que està present en tota la nostra societat, més conscient i més respectuosa amb el medi ambient i amb els animals..., és aquesta sensibilitat democràtica a la qual ens hem d'anar adaptant.

Des de Junts per Catalunya volem debatre, volem escoltar tothom, volem conèixer bé els arguments de totes les parts. Creiem que és el nostre deure com a parlamentaris, i per això volem fer venir a tothom que se senti interpel·lat a explicar-nos la seva visió, com ho viuen, com ho veuen i el que representa.

Perquè, hi insistim, avui el que es decideix aquí no és si s'eliminen o no les tres modalitats de correbous. Avui el que decidim, si donem suport a l'esmena a la totalitat de VOX i PP, és que ni tan sols es pugui debatre ni garantir que escoltarem a tothom.

Des de Junts per Catalunya, tindrem la llibertat de vot. El que sí que us puc avançar és que tinc la confiança que ningú del grup, del nostre grup, votarà a favor de l'esmena a la totalitat de VOX i PP, perquè volem afrontar aquest debat coneixent-lo en profunditat, on tothom pugui aportar, on tothom pugui donar tota la informació que ens ha de permetre prendre decisions. El que encara no sabem és quin és el posicionament del president, que és qui governa tot el país.

Nosaltres tindrem en compte tots els interessos socials, tant dels sectors que més empatitzen amb el patiment dels animals, i que el defineixen com a «maltractament animal», com els del territori que volen preservar les seves tradicions.

Pensem que el consens social és possible i no podem perdre de vista que no s'està parlant d'eliminar la tradició dels correbous, que aquesta es mantindria, sinó de posar fi a les modalitats més cruentes, concretament a les tres que s'han referit.

Així, amb la voluntat de trobar consensos i d'escoltar tots els col·lectius que d'alguna manera se sentin interpel·lats en l'àmbit que ens ocupa, des de Junts per Catalunya els convidarem a parlar i ens comprometem a rebre tots els arguments que se'ns vulgui fer arribar des de totes les sensibilitats.

I hi insistim, tant la d'aquells que volen preservar una festa arrelada al seu territori i que consideren un signe d'identitat pròpia, com la dels que busquen avançar en la protecció dels animals, eliminant progressivament qualsevol activitat que suposi diversió amb patiment. Amb un diàleg constructiu trobem que això serà possible. Ens hi esforçarem i vetllarem per tal que amb la decisió de les diputades i diputats de Junts per Catalunya tothom s'hi acabi sentint identificat.

I acabo citant les paraules que el conseller Rull feia aquí fa tretze anys, en aquest mateix faristol, en un dels temes més polèmics d'aquell moment, el debat de les curses de braus, i deia: «Quin orgull pertànyer a un país on es poden provocar debats d'aquestes característiques que, malgrat el to de passió, es fa d'una manera respectuosa per a tothom.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats..., bien, la extrema izquierda de este Parlamento, el tándem CUP - En Comú Podem, ha priorizado esta proposición de ley que se somete al debate de totalidad en este Pleno. La prioridad perentoria para ambos grupos parlamentarios en este momento no es otra que esta proposición de ley que presentan en comandita. Como es bien sabido, la extrema izquierda se siente cómoda en la defensa de causas de índole diversa, a las que ellos mismos invisten de una pretendida superioridad moral que las hace dignas de condicionar la vida y las costumbres del conjunto de la ciudadanía. Seguir a pies juntillas sus proclamas puede resultar gratificante para quien no quiere perder tiempo en plantarles cara, conscientes de que la extrema izquierda nunca abdicará de su pretensión de controlar vidas y haciendas, nunca se apeará del pedestal de falsa moralidad al que siempre se encarama.

No les sorprenderé si les digo que el Grupo Parlamentario de Ciutadans no estamos dispuestos a seguir a pies juntillas los dictados –nunca mejor dicho– de la izquierda que nos ha tocado padecer; a nosotros no nos venden la moto, vaya. Este es uno más de los debates estériles que frecuentemente se celebran en este Parlamento, toda vez que trasciende las competencias autonómicas, tal y como se recoge en la jurisprudencia del Tribunal Constitucional. Ya fue un debate estéril la prohibición de las corridas de toros allá por el 2010, cuando una mayoría de diputados de esta cámara, todos ellos de CiU, Esquerra, PSC, Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Unida i Alternativa y Solidaritat Catalana per la Independència –el pentapartito nacionalista de la época–, votaron a favor de prohibir las corridas de toros, desbordando así, sin rubor, su espacio competencial. Los diputados de Ciutadans votaron en contra de esa prohibición.

Esa iniciativa prohibicionista, fruto de una ILP, fue acogida con sumo interés por los miembros de este Parlamento, integrantes del mencionado pentapartito. ¡Qué mejor ocasión que aquella para mostrar a las claras el sesgo identitario! ¿Habría algo mejor que hacer que marcar distancias con una modalidad taurina, las corridas de toros, tan identificada e identificable con lo español? Si quieres ser parte de España, ¿qué mejor que prohibir los toros? Poco importó que la historia nos muestre, lejos de las manipulaciones del esperpéntico Institut de Nova Història, que una de las regiones españolas con mayor tradición taurina es, precisamente, Cataluña. Nada importó lo que Barcelona, esta ciudad en la que hoy nos encontramos, fuera un referente de la tauromaquia a nivel mundial. Si los toros son España, acabemos con los toros; ya acabaremos con España.

Digo que ese fue un debate estéril más allá del declarado objetivo de desespañolizar Cataluña, porque el Tribunal Constitucional, con su sentencia de 20 de octubre

del 16 –pueden consultarlo en el BOE número 285, de 25 de noviembre de 2016– declaró inconstitucional, y, por tanto, anuló el artículo 1 de la Ley 28/2010 de este Parlamento, que prohibía las corridas de toros y otros espectáculos taurinos en Cataluña. No voy entrar a analizar el contenido de la sentencia del Tribunal Constitucional. Desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans ni siquiera vamos a entrar a debatir si la tauromaquia, entendida en sentido amplio, es, o debe ser, un bien cultural a proteger. Aunque no nos queda más remedio que reconocer que la legislación vigente así lo recoge y lo defiende.

Vamos a ser coherentes con lo que defendemos. Vamos a ser respetuosos con lo que siempre hemos defendido. Por tanto, no esperen sorpresas. Esta proposición de ley que la extrema izquierda considera de urgente necesidad, cuenta también con el aval de la Junta de Portavoces que la ve mucho más urgente y necesaria, que, por ejemplo, la proposición de ley de deflactación de la escala autonómica del IRPF para eliminar los efectos de la inflación, o la proposición de ley de gratuidad de los libros de texto y otros materiales curriculares en la educación obligatoria, ambas presentadas por Ciutadans, solo por poner un par de ejemplos. Tampoco es una sorpresa, dada la proverbial pulcritud e imparcialidad de la Junta de Portavoces de este Parlamento en su toma de decisiones, al menos esta legislatura. Esa pulcritud e imparcialidad que hace que determinadas proposiciones de ley duerman *sine die* el sueño de los justos.

Hoy nos acompañan, además de los grupos animalistas –impulsores primigenios de esta proposición de ley– las asociaciones taurinas que se sienten agredidas por la pretensión de acotar, todavía más, desde la Administración autonómica, desde la Generalitat, las actividades relacionadas con la tauromaquia en Cataluña.

Me voy a dirigir a estas últimas, a las entidades taurinas. Ustedes, como otros actores sociales y profesionales relacionados con la tauromaquia, probablemente no pudieron ejercer la presión necesaria para evitar la prohibición de las corridas, y tal vez se sintieron aliviados cuando en julio de 2010 finalmente se prohibieron las corridas de toros en Cataluña, aunque se salvaba la verdadera tradición catalana, lo pongo entre comillas, «*la dels correbous*». Es probable que lo vieran como un mal menor. Desde Ciutadans lo advertimos entonces, como hemos hecho en ocasiones posteriores y cada vez que se nos ha preguntado, que aquella autorización de los *correbous* frente la prohibición de las corridas y los festejos taurinos en las plazas de toros catalanas no eran más que pan para hoy y hambre para mañana.

Ustedes han tenido ocasión de comprobar, a lo largo de los años, el escaso compromiso con los *correbous* por parte de los partidos políticos que en la última década tienen más representación institucional en Les Terres de l'Ebre. Desde Ciutadans y yo mismo, personalmente, les hemos advertido de forma reiterada que esos partidos políticos no eran de fiar. Que una cosa dicen allí, en Terres de l'Ebre, y otra hacen aquí, en Barcelona, en este Parlamento. Probablemente hoy tendrán ocasión de comprobarlo una vez más. Ustedes saben, como sabemos nosotros, como sabe el Grupo Parlamentario de Ciutadans, que lo que hoy se debate aquí en este Parlamento poco o nada tiene que ver con el bienestar animal.

También quiero dirigirme a las entidades animalistas que están en el origen de esta proposición de ley, como en su día estuvieron en la gestación de la ILP que llevó a la prohibición de las corridas de toros en Cataluña.

Desde Ciutadans no dudamos de que su pretensión sea garantizar el bienestar animal, aunque, permítanme que se lo exponga con toda claridad, visto lo visto esta última década en Cataluña, creemos que no es esa única motivación. Querer garantizar y mejorar en lo posible el bienestar animal es una postura encomiable que, sin embargo, no acabamos de ver claramente en la proposición de ley, cuya enmienda a la totalidad hoy debatimos; una proposición de ley que las entidades animalistas que hoy nos acompañan apadrinan e impulsan.

De lo que tenemos pocas dudas es de que esto, esta proposición de ley, no es más que otra vuelta de tuerca por parte de los grupos políticos de extrema izquierda y del propio *lobby* animalista en su objetivo último de acabar con la tauromaquia en todas sus formas en Cataluña.

Y de lo que no tenemos ninguna duda es que los partidos políticos impulsores de esta iniciativa, como también el resto de integrantes del pentapartito identitario que hoy domina en este Parlamento –el que conforman también el PSC con Junts per Catalunya, Esquerra– ven la tauromaquia en todas sus formas como un signo de españolidad que se debe extirpar de Cataluña.

Sí, también el PSC, aunque pretenda ampararse en una abstención ante la enmienda a la totalidad que debatimos. Hoy, una vez más, el PSC en este tema se pone de perfil: ni les preocupa el bienestar de las reses en las explotaciones ganaderas ni le prestan atención al hecho incontestable de que las reses bravas son el fruto evolutivo de siglos de selección animal y del esfuerzo de generaciones de ganaderos consagrados a su crianza en las mejores condiciones posibles.

No se paran a pensar ni les interesa que el futuro de las ganaderías de reses bravas esté directamente ligado con la celebración de fiestas y festivales taurinos. Sin este acicate, las ganaderías perderían su razón de ser, puesto que desde el punto de vista de la explotación ganadera hay otros bóvidos mucho más rentables.

Así pues, ni les interesa su bienestar ni les preocupa su futuro. Un futuro que sería escueto de no existir la posibilidad de su empleo en festivales taurinos. Un futuro, que bien lo saben los ganaderos taurinos, está gravemente en peligro en nuestra comunidad autónoma y que hoy en día no está peor porque Cataluña sigue y seguirá siendo una comunidad autónoma española.

Dicho esto, nuestro grupo parlamentario no es protaurino, como tampoco es antitaurino. En Ciutadans conviven distintas sensibilidades en relación con la tauromaquia y con el empleo de reses bravas en festejos de distinta índole. Eso es así y no tiene por qué ser de otra manera.

Si determinadas actividades relacionadas con el toro de lidia tienen que pervivir, tienen que continuar presentes en nuestra sociedad, debe ser en función del interés por su persistencia por parte de la ciudadanía que tiene en la tauromaquia un referente de expresión cultural.

Si no existiera ese interés, hoy no estarían aquí representadas las peñas y las asociaciones taurinas de Cataluña. Si no existiera ese interés, no tendrían ningún tipo de apoyo institucional, como el que nos consta que tienen por parte de los ayuntamientos y de los consejos comarcales de El Montsià, El Baix Ebre y La Terra Alta.

Como ya he dicho, vamos a ser coherentes con lo que defendemos, vamos a ser respetuosos con lo que siempre hemos defendido. No esperen sorpresas, Ciutadans sigue estando donde siempre ha estado. Los ciudadanos son y deben seguir siendo libres de asistir a los *correbous* en sus distintas modalidades, organizados y celebrados conforme a la legislación y reglamentación actualmente vigente, plenamente garantista del bienestar animal.

Dudo que los partidos integrantes del pentapartito identitario –en especial los que hoy actúan de meras comparsas de esta iniciativa prohibicionista– crean en la libertad como sí que cree Ciutadans.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera, alcaldes i alcaldessa, representants d'entitats que ens acompanyeu, diputats i diputades, molt bon dia. Mirin, no pensava començar així, però vostès saben de les responsabilitats que vaig tenir al Govern

de la Generalitat, i la diputada Albiach, en la seva segona intervenció, explicava que segurament el més important per millorar la vida a les Terres de l'Ebre són les infraestructures, és la lluita per l'aigua.

Segur que molts de nosaltres, com diu el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, vam conèixer l'Ebre per la lluita de l'aigua, per la lluita que vam tenir tots i totes des de les Terres de l'Ebre, perquè nosaltres, la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya, siguem o no de les Terres de l'Ebre, ens sentim que som l'Ebre. I jo crec que tots i totes en aquest Parlament tenim aquest sentiment o hauríem de poder-lo tenir.

Per tant, poder industrialitzar les Terres de l'Ebre, treballar amb el polígon Catalunya Sud, poder desdoblar la C-12 són projectes que el Govern de la Generalitat de Catalunya tira endavant i que els hem tirat endavant amb el seu suport al pressupost i amb el suport del Partit dels Socialistes.

Per tant, per nosaltres és clau que tinguem la capacitat de, com hem fet en tots aquests projectes, treballar amb la gent de les Terres de l'Ebre –també en aquest debat–, treballar amb els seus representants electes, treballar amb les entitats de les Terres de l'Ebre per tal de poder afrontar aquesta etapa legislativa en les millors condicions.

I això no és res diferent del que hem fet la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya a l'Ebre, perquè la gent d'Esquerra Republicana de Catalunya vam tenir la capacitat, acompanyats per molta gent, l'any 2005, per exemple, quan l'exdiputat Lluís Salvadó era delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, fer una guia, un manual de bones pràctiques que avançava el que seria la llei del 2010.

I això va sortir de les Terres de l'Ebre. I això ho vam fer amb el Col·legi de Veterinaris, ho vam fer amb les entitats animalistes, ho vam fer amb les penyes. I jo crec que és una manera de treballar que també vam ser capaços i capaces de reproduir en la Llei 34/2010, perquè el nostre objectiu, que jo crec que compartit, és avançar en la protecció dels animals.

I, per tant, si tenim la capacitat de tenir un espai on treballar per guanyar quotes en la protecció dels animals, nosaltres hi serem. I nosaltres hi serem, com no pot ser d'altra manera, doncs, treballant amb la gent de les Terres de l'Ebre i treballant amb totes les entitats i associacions.

Jo crec que és bo posar en valor el que hem anat fent durant els anys, perquè, si no, alguns dels discursos que avui hem escoltat aquí també podrien haver sigut vàlids l'any 2005 o l'any 2010, perquè seria l'immobilisme. I jo crec que, amb aquests avenços que hem fet i amb els avenços que de ben segur farem, ningú de les Terres de l'Ebre se sent que tingui menys cultura. Segur que amb els avenços que hem fet –segur– no hi ha ningú que digui que té menys cultura ni que té menys identitat.

Per tant, crec que és important que també tinguem la capacitat de centrar quin és el debat que estem tenint avui, perquè podríem tenir la sensació de que el debat és, de que el que votarem ara és «sí» o «no», i el que votarem ara els diputats i diputades ho sabem, però és important que ho sàpiga tothom; és si aquesta esmena a la totalitat que VOX ens posava sobre la taula, i jo crec que amb un error estratègic, perquè..., no sé si la seva millor manera de trobar suports és apel·lar a l'independentisme que li doni suport, com feia al final, gairebé amb un to d'humiliació, perquè necessita uns vots. No, no. És a dir, jo crec que la seva intervenció d'avui, lligant aquesta esmena a la totalitat amb el seu nacionalisme excloent, el que fa és fins i tot aïllar-lo d'algunes possibles simpaties que pogués tenir hipotèticament en algun moment, perquè se'ls hi veu el llautó. Perquè el debat que vostès estan posant a sobre la taula no té res a veure amb el que tenim a sobre la taula.

Per tant, Esquerra Republicana de Catalunya, i en resum, seguirem fent allò que hem fet sempre, que és treballar amb les Terres de l'Ebre, treballar amb les entitats, tenir un debat ric i un diàleg profitós, que és..., i creiem que seria interessant obrir el focus, no focalitzar en un espai concret, sinó obrir el focus i tenir la capacitat

d'avançar, i evidentment..., compromesos i compromeses, com hem estat sempre, amb l'avenç en la protecció animal.

I és per això que nosaltres no coincidirem en el sentit de vot amb el Grup Parlamentari de VOX i tindrem aquest debat i aquesta oportunitat per poder construir solucions.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Acabat el debat, cridem a la votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa, presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i el Grup Mixt.

Votem, doncs, les dues esmenes a la totalitat.

S'inicia la votació.

El resultat és de 19 vots a favor, 29 en contra i 83 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa resta a la seva tramitació.

Proposició de llei per a garantir els drets de les persones consumidores en matèria de titularitzacions hipotecàries i creditícies (debat de totalitat)

202-00053/13

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposició de llei per a garantir els drets de les persones consumidores en matèria de titularitzacions hipotecàries i creditícies. *(Remor de veus.)* Diputats... Doncs, en primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per a presentar aquesta iniciativa legislativa. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic temps de set minuts cadascun i, com molt ben aplicat ja..., el diputat, té la paraula, per part d'Esquerra Republicana, el senyor José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

El temps que tinc?

La presidenta

Sí, és que ha anat més ràpid de... *(La presidentariu.)*

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, la crisi hipotecària del 2008 ens va deixar moltes ferides. Van decidir salvar i protegir el sistema bancari per sobre de les persones, i això va significar deixar molta gent abandonada, especialment..., de fet, a tots, perquè tots depenem del sistema públic d'una manera o una altra, però especialment aquelles persones més vulnerables que al seu dia a dia sí que depenen dels serveis públics que d'altres; seguint pels milions, ho repeteixo, milions de persones que a tot Europa van perdre el seu habitatge i encara i tot van continuar amb un deute bancari. I va significar, a l'Estat espanyol, derivar milers de milions d'euros –es parla de 60.000, 70.000 milions d'euros– a un rescat bancari que va significar allò que el capitalisme més salvatge vol, que és socialitzar pèrdues i privatitzar guanys.

I avui encara tenim milers de persones que continuen abandonades. Un col·lectiu dels que avui estan abandonats, des del 2008, són les persones afectades per un nom que ara els explicaré què significa, per les titularitzacions hipotecàries. I què és això de les titularitzacions hipotecàries? Què és aquest invent que ve a explicar aquest diputat aquí al Parlament? Doncs qualsevol persona que tingui una hipoteca va pa-

gant les seves quotes, quota rere quota, però en algun moment, si un algoritme detecta que no som un client *triple a*, *plus*, *premium*, *gold* o *platinum*, potser el senyor del banc diu: «Bé, doncs, aquest senyor que, potser en algun cas hipotètic, potser fa un impagament, anem a posar la seva hipoteca en una caixeta, li diem que això ara és una acció i venem aquestes accions a una altra entitat financera, normalment fons d'inversió d'alt risc.» I la teva hipoteca passa a ser això. Tu continues pagant la teva hipoteca, no saps que això ha passat i en principi això semblaria que és neutral respecte a les persones que tenim una hipoteca.

De fet –estic mirant aquí–, nosaltres som un col·lectiu bastant privilegiat perquè ara tenim un bon sou, però segurament abans d'això algú de nosaltres ha estat tres mesos a l'atur, ha estat en unes circumstàncies en les que deixem de ser o mai hem sigut un client *premium*, *triple a*, *gold*, *plus* o *platinum*. I lo més segur és que una gran majoria de les persones que tenen aquí una hipoteca..., la seva hipoteca estigui titulitzada. Sento donar-vos aquesta mala notícia.

I això sembla que és neutre. Els bancs fan la seva gestió de riscos, els clients tenim la nostra hipoteca titulitzada, però no ho és. No ho és si comencen a anar-nos una mica malament les coses. Si, per exemple, tenim problemes i creiem que no podem pagar una quota, doncs no ho és, que tinguem la hipoteca al nostre banc o estigui titulitzada. No és el mateix si a més necessito renegociar els pagaments. No és el mateix si necessito renegociar la meua hipoteca de qualsevol de les maneres. No ho és si vull allargar els pagaments. Perquè de cop aquest senyor o aquesta senyora tan maca que ens va dir que nosaltres érem uns clients molt bons –no érem *triple a*, *gold*, *premium*, *plus* o *platinum*, però érem uns clients que creien que nosaltres pagaríem la hipoteca–, ens deixa de somriure i ens diu: «Miri, senyor, és que això que ens diu ara amb nosaltres no ho pot negociar, nosaltres som ara el cobrador del frac; li passem les factures i les quotes, però la seva hipoteca està en mans d'uns altres senyors.» I quan li demanem: «Bé, i en mans de qui està?», diu: «No, miri, és que això és el secret bancari. Són tràmits entre entitats.» A més, les titulitzacions són accions que queden allà, en un mercat secundari; ningú sap molt bé per on paren. I no tenim dret a saber amb qui tenim aquest deute, no tenim dret a saber en quines condicions es va vendre. No podem optar a recomprar la nostra hipoteca quan hi ha aquest tràmit.

I el que pretenem amb aquesta modificació de consum, que s'ha fet també en altres territoris de l'Estat, és que tinguem informació quan hi hagi aquests tràmits; que nosaltres, com a titulars de la nostra hipoteca, no deixem de perdre els nostres drets des del moment que la signem fins al moment que l'acabem de pagar; que tinguem els mateixos drets faci el que faci el banc amb la nostra hipoteca. Això significa tenir aquesta informació, el dret a informar-nos de quan es titulitza la nostra hipoteca, el dret a negociar, no amb qui la té, sinó també amb el nostre banc i en les condicions en la que nosaltres la vam comprar.

Tenim dret també al tanteig i retracte, perquè quan es ven una hipoteca en una titulització no es ven en les mateixes condicions que a nosaltres ens l'han venuda, se la venen en unes condicions molt més favorables. I potser estem en una condició en què, mitjançant una altra entitat financera, podem recomprar el nostre deute en aquestes noves condicions, que ens són més favorables. Però, per això, hem de saber a qui l'han venut, en quines condicions, i poder optar a aquesta recompra.

I els agraeixo als grups parlamentaris que avui han fet un esforç considerable: no han presentat cap esmena a la totalitat. Això vol dir que avui no es votarà i el tràmit parlamentari del Ple es passa, però hi han altres tràmits: hi ha la ponència de llei, hi ha l'aprovació definitiva.

I sí que els demano, si us plau, que siguem àgils en aquesta tramitació parlamentària, que intentem fer les compareixences justes i necessàries i que evitem aquest filibusterisme parlamentari que a vegades es fa de fer contínues compareixences per allargar aquestes ponències de llei. Per una qüestió, perquè aquestes persones que

avui saludo, que estan aquí presents, ja van viure això la legislatura passada, ja van veure com el tràmit parlamentari matava la seva proposta. I no podem fer-ho un altre cop. Però és que portem des del 2008 amb aquestes persones abandonades. I, per tant, els hi demano, als grups parlamentaris, que en això ens ajudin, al Grup d'Esquerra Republicana, perquè no depèn només de nosaltres, i que siguem àgils en aquesta tramitació.

Gràcies; gràcies també als grups parlamentaris per no presentar esmenes a la totalitat i facilitar aquesta tramitació.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, estem en aquest debat de la totalitat de la proposició de llei per garantir els drets de les persones consumidores en matèria de titulitzacions hipotecàries i creditícies davant d'un tema que pot resultar aparentment, a tenor del nom, que necessàriament ha de tenir un debat eteri, atès aquest llenguatge enigmàtic, gairebé críptic que el presideix, diguem-ne, o que l'envolta.

No obstant això, és cert, és una realitat que afecta no poca gent. Un 26,4 per cent de les llars a l'Estat espanyol, a Espanya, tenen una hipoteca, i més del 56 per cent només de les hipoteques –a part dels crèdits, que també queden inclosos en aquesta proposició– es considera que estan titulitzats. Per tant, estem davant d'una realitat que afecta, i afecta de manera important moltes persones.

És important, davant d'aquesta situació, saber dues coses: què fem avui aquí i què és això de les titulitzacions. El company diputat que m'ha precedit explicava en aquest sentit... Jo ho voldria matisar. No hem de confondre el que és una titulització amb el que van ser les *subprimes*. Una titulització és una pràctica financera, ens agradi més o menys, emparada per la legislació europea. De fet, hi ha un reglament bastant recent, un reglament del 2021, que incideix en mesures de millora del que és aquest instrument financer, en el qual..., hi insisteixo, no entraré en les seves virtuts o no. En tot cas, la titulització com a concepte financer permet a empreses finances o no finances externalitzar actius o drets de cobrament futur i obtenir finançament a través d'aquest mecanisme. Aquests actius o drets poc líquids en origen es converteixen en bons negociables i, per tant, a través d'aquest mecanisme, s'obté finançament.

Això, que, com deia, és molt críptic..., he trobat una referència en aquest mateix debat que es va fer a les Corts Valencianes fa uns anys. Una diputada posava l'exemple en una llegenda russa que era la de les matrioixques, eh? És allò com una nina dintre d'una altra..., el fuster que les va fer va començar i va dir: «De la primera, de la més petita, en dic "ca"; de la que l'envolta en dic "oixca"; de la següent, "trioixca"...», i al final, l'última era la «matrioixca».

Les titulitzacions acaben sent una miqueta això. La nostra hipoteca és la petita, que ha acabat embolcallada junt amb altres hipoteques en un sac, en un paquet que ha estat venut a un fons que probablement l'ha posat dintre d'un altre. I en aquesta proposició de llei el que fem és tenir el dret a saber quina és la mà que agafa aquesta nina, que no és poc important. Com els deia, ens sembla un element important, rellevant, saber en mans de qui està el nostre deute, en definitiva, com a titulars, molts de nosaltres, que podem ser, i molts ciutadans, d'hipoteques.

Això, sense cap mena de dubte, lliga també amb la legislació europea, amb la directiva del 2019 referent a la modernització de les normes de protecció de les persones consumidores i, en aquest cas, en aquesta mesura, el que fem, precisament, és, mitjançant l'addició d'aquest capítol quart en el Codi de consum de Catalunya, introduir aquesta mesura, a través de la qual s'estableix que l'empresa, sigui la que

sigui, ha de comunicar la cessió, transmissió, titulització o retitulització de manera immediata a la seva execució i, si s'escau, facilitar-ne la informació necessària a requeriment de la persona interessada. Pot semblar un abast limitat, però és important des del punt de vista de saber això, quina és la mà que, en definitiva, és titular, és l'amo del deute que nosaltres com a persones hipotecades..., o els ciutadans hipotecats, en aquest sentit, tenen. Per tant, el que fem avui és aquesta acció, iniciar el procediment legislatiu per conferir, a través de la modificació del Codi de consum, aquest dret a la ciutadania.

Cal, no obstant..., i s'esmentava també per part del diputat precedent, que hi ha antecedents. Hi ha com a mínim dues comunitats autònomes que han legislat amb anterioritat, el 2019 concretament..., curiosament, tenen la mateixa numeració de llei, la 6/19, de febrer i març, respectivament, d'Extremadura i de València, que van aprovar normes en algun cas molt similars i en altres molt i molt similars.

Cal parar atenció a l'experiència que han tingut en l'aplicació d'aquesta norma en ambdós casos, tant des del punt de vista de la constitucionalitat... No és un tema fàcil, abordar aquesta matèria que té una derivada financera evident, i per tant mercantil, des del punt de vista del Codi de consum, dels drets del consumidor. Diguem-ne que és un tema vidriós, eh? Hi ha sentències del Constitucional que diuen: «Al tanto», no podem introduir, a través de la normativa de consum, elements que es puguin considerar un *novum* en termes jurídics, des del punt de vista de la relació contractual establerta en el moment de la signatura del contracte.» Per tant, cal tenir present aquesta derivada. Hem de legislar, però hem de legislar bé a fi i efecte de que el que pretenem, eh? –saber quina és la mà que té el nostre deute–, sigui realment un dret que es converteixi en efectiu i no es vegi, diguem-ne, destorbat o es vegi interromput per consideracions jurídiques posteriors.

També qüestions que l'experiència pot haver determinat des del punt de vista de si totes –simplement ho plantejo damunt de la taula, ja entrarem en la fase de tramitació legislativa–, si absolutament totes les modalitats creditícies, a part de les hipotecàries, han d'estar incorporades en aquest àmbit, si això, efectivament, es converteix de manera real en un dret o en alguns casos pot introduir factors de confusió. Simplement poso damunt de la taula com a element de debat que són qüestions que haurem de considerar a fi i efecte de que no atorguem drets, atorguem seguretats, atorguem a través d'aquesta legislació major tranquil·litat a les persones, però en cap cas, com a derivada indesitjada, introduïssim elements de distorsió o de confusió que pot haver-se donat el cas, hi insisteixo, pel que coneixem de l'aplicació de les normes en altres comunitats.

Per part nostra, res més. Celebrem la iniciativa. Iniciem aquest tràmit parlamentari. Compartim la voluntat i el desig que sigui ràpid i que la celeritat presideixi la tramitació. Per part nostra, res més.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, persones que ens acompanyen, bé, doncs, com que ja s'ha dit, no tornaré a explicar què són les titulitzacions i, per tant, estem també compromesos a treballar en aquest tema.

És un tema que sabem que afecta moltíssimes persones, que segurament durant molts anys ha passat desapercebut a la societat, però que realment, doncs, a partir dels anys de la crisi financera i bancària, però també aquests darrers anys, s'ha posat en evidència quan hi ha hagut execucions hipotecàries i moltíssimes famílies humils que aspiraven a tenir un bé en propietat, un bé «en rajola», que se'n diu, han vist amb sorpresa, doncs, com la seva hipoteca, com s'ha dit abans, amb aquella persona

segurament de confiança de la caixa o del banc del seu poble o del seu barri..., resulta que ja no hi tenia cap..., res a fer, perquè això estava en mans d'un fons d'inversió o d'uns bons col·locats a una institució financera a no sé on, moltes vegades en països d'aquests que se'n diuen «paradisos fiscals» –Luxemburg, Illes Caiman, les illes del Canal, etcètera. I, per tant, aquest tema realment és un tema, doncs, que afecta moltíssims consumidors i, com passa en altres casos, han aparegut pràctiques financeres i pràctiques tècniques d'enginyeria financera que van més de pressa que la llei i que afecten moltíssimes persones que es veuen pel mig, implicades. Per tant, és un tema que des del Parlament i l'acció legislativa hem de solucionar.

De fet, el tema no és nou. Ja se n'ha fet aquí esment, però, de fet, a partir dels anys vuitanta, aquesta és una pràctica habitual de les entitats bancàries i financeres. Segurament, però, l'any 92 ho legisla l'Estat espanyol, amb la Llei 19/1992, de 7 de juliol, i com ha dit el diputat Riba, també, la Unió Europea també fa un reglament sobre això. Per tant, el tema no és nou. Sí que surt a la llum, com dèiem, quan hi ha hagut primer la crisi financera i després la crisi també de consum i, per tant, la crisi que afecta les famílies. Els bancs obtenen, d'aquesta forma, un rendiment que esperaven tenir a vint, vint-i-cinc, trenta o trenta-cinc anys, el tenen d'immediat perquè s'han venut un *pack* d'hipoteques, algunes segurament amb major risc de cobrament, altres de més garantides. En qualsevol cas, aquest *pack* el venen a un fons d'inversió o el venen com un bo, que algú li compra i assumeix aquest risc futur, però el banc fa liquiditat i, per tant, això ja ho ingressa en el seu actiu i elimina un passiu de la seva comptabilitat.

Aquesta és una pràctica, per tant, que en el moment dels anys previs al rescat bancari va ser encara una bombolla segurament molt més gran. De fet, al nostre país, a Catalunya, segurament el més conegut és aquest cas del Blackstone, aquesta empresa que es va fer famosa en aquells moments perquè va comprar tots els actius immobiliaris, totes aquestes hipoteques en aquest cas d'una caixa que va fer fallida, que era Catalunya Caixa. I, per tant, segurament aquest va ser un moment en què ens vam posar també segurament més, la societat, en coneixement d'un tema que realment afecta moltíssimes persones.

Com he dit abans també, quan algú s'ha trobat amb un cas de subrogació, ha volgut traspasar la hipoteca a un comprador de la seva propietat o quan ha volgut, fins i tot, a través d'un altre banc que li ha fet una oferta d'unes millors condicions de finançament, ara que hi ha hagut les pujades dels interessos hipotecaris, s'han trobat també amb la sorpresa que no poden negociar amb l'entitat financera que els hi va tramitar la hipoteca en el seu cas perquè ara, en aquests moments, això ja forma part, com dèiem..., aquest contracte està en mans d'una altra persona. Per tant, aquest és un tema, com dèiem, que hem de legislar i, per tant, hem de defensar el consumidor davant unes pràctiques que, com deia, moltes vegades són abusives.

De fet, en defensa de les entitats bancàries es diu sovint que qui pren un préstec hipotecari o qui fa un préstec econòmic ja sap que hi ha una lletra petita en la qual renuncies a ser notificat o fins i tot renuncies a prendre accions contra el banc. Aquesta clàusula, en moltes sentències que hi ha hagut de jurisprudència, per tant, es declara abusiva com altres clàusules que sovint ens afecten en les hipoteques i en les relacions contractuals amb entitats financeres i, per tant, els jutges la tenen en consideració. I gràcies a això hi ha hagut casos favorables a algunes famílies afectades per la hipoteca, que en aquest cas no és el banc ja qui té la potestat d'actuar en l'execució hipotecària, sinó que hauria de ser aquest titular, que no se sap qui és, d'aquest fons d'inversió.

Per tant, és un procés, com ja s'ha dit, en què la transparència és complexa o que hi ha molt poca transparència. De fet, hi ha una llei també, la Llei 5/2015 de l'Estat, en aquest cas també, que fomenta la transparència empresarial, que va introduir també alguns aspectes en aquest sentit amb les obligacions de les entitats financeres, però que, en tot cas, això, finalment, com he dit abans, també en algunes sentències

queda molt en mans del jutge i, per tant, hi ha jutges que ho estimen i jutges que no i, per tant, qui queda indefens davant d'aquest cas és el consumidor.

De fet, també amb la Llei 24/2015 d'aquest Parlament, la llei de mesures urgents de l'habitatge, també es posava una clàusula en què el consumidor tingués el dret d'exercir el dret de retracte davant una execució hipotecària o un cas d'aquests en què conegui que hi ha un traspàs del seu contracte. El retracte, en aquest cas, es demanava de nou dies i en aquest cas, la llei del 2015 –perdó– demanava que no hi hagués termini. Aquesta llei, lamentablement, com també saben vostès, va ser suspesa pel Tribunal Constitucional. Per tant, deixant una altra vegada més els consumidors sense defensa.

Per tant, estem disposats, i en aquest cas també d'acord amb el company d'Esquerra Republicana, a tramitar aquesta millora del Codi de consum, aquesta millora de la defensa de la ciutadania i dels consumidors i, per tant, també estem d'acord que intentarem que sigui àgil i que es pugui aplicar aviat.

També, en aquest sentit, avançar que en la proposició de llei també hi trobem a faltar alguns punts que intentarem defensar també en el seu tràmit. Per exemple, el que dèiem ara, el dret d'extingir o de retracte quan se't comunica que hi ha hagut una titulització de la teva hipoteca o del teu crèdit. Per tant, que pugui haver-hi un dret de recompra per part del consumidor. També que les entitats financeres estiguin obligades a comunicar-ho d'ofici i, per tant, no prevalgui aquesta clàusula o lletra petita en què diguis que acceptes la cessió sense coneixement. També que hi hagi un cert objecte de control i inspecció de tota aquesta activitat financera. En aquests moments, la Comissió Nacional del Mercat de Valors del Banc d'Espanya ho té associat només a un número, no a cada persona o a cada família, per la qual cosa es fa molt difícil fer el seu seguiment.

Finalment, també creiem que s'ha d'impulsar algun règim sancionador per a les infraccions que puguin cometre les entitats financeres, davant d'incompliments d'aquesta defensa del consumidor, i també tenir en compte que podria (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ser aplicable també a fons de pensió o fons de jubilació que poguessin estar també sotmesos al mateix cas...

La presidenta

Gràcies.

Jordi Munell i Garcia

...en cas que l'entitat financera els hagi titulitzat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Con su venia, presidenta. Hoy se somete a la consideración de este Pleno una proposición de ley muy técnica que pensamos que es una buena iniciativa. Una proposición de ley que busca reforzar el derecho a la información de consumidores y usuarios en materia de hipotecas y otras relaciones crediticias en general, y para ello añade un nuevo capítulo al título sexto del libro segundo del Código de consumo de Cataluña.

Vaya por delante que a nosotros no nos gusta que existan diecisiete regulaciones normativas en materia de defensa de los consumidores y usuarios, diecisiete códigos de consumo. La existencia de diecisiete normativas autonómicas supone crear desigualdades entre los españoles, imponer barreras artificiales a la unidad del mercado y atentar también contra los derechos lingüísticos de los castellanohablantes en Cataluña. Por ejemplo, con la imposición de multas lingüísticas.

Pero dicho esto, la propuesta legislativa que hoy se nos presenta la consideramos positiva porque refuerza los derechos, como digo, de los consumidores al introducir el deber de las entidades bancarias de informar a la parte más débil en la relación contractual, es decir, al deudor de la cesión del crédito, a un tercero o de su titulización.

El ordenamiento jurídico estatal no contempla actualmente el derecho de los consumidores y menos aún la obligación de las entidades bancarias de informar sobre estas cesiones de créditos o sobre la titulización de estos créditos. La principal regulación en esta materia, la Ley 5/2015, no contempla el derecho de información del deudor cedido cuando el crédito haya sido titulizado. El artículo 34.1 de la ley obliga a las sociedades gestoras de fondos de titulización a publicar en su página web una información determinada, pero esta información está pensada para que el Banco de España y la Comisión Nacional del Mercado de Valores puedan ejercer control sobre dichas sociedades gestoras. No está pensada, por tanto, para el deudor cedido, no está pensada para informar al deudor, respecto del cual hay que estar a la normativa general de la cesión de crédito, según la cual no es preceptivo que la cesión, para que sea válida, requiera el consentimiento, ni siquiera el conocimiento del deudor cedido –artículo 1627 del Código civil.

Y esto, que resulta indiferente para las entidades bancarias cedentes, para los deudores cuyo crédito ha sido cedido o titulizado es una información importantísima, porque de ella penden cuestiones tan importantes como poder ejercer el derecho de retracto, en los términos previstos en el artículo 1521 o 1535 del Código civil, o el derecho que tiene el deudor hipotecario a enervar la acción hipotecaria pagando la deuda como proviene el artículo 693.3 de la Ley de enjuiciamiento civil. Y para ello es imprescindible que conozca en primer lugar la cesión y, en segundo lugar, sepa a quién tiene que pagar.

Por otra parte, nosotros queremos referirnos ahora a tres cuestiones en las que pensamos que la redacción de esta iniciativa legislativa podría mejorarse, si el grupo proponente tiene a bien atenderlas. En primer lugar, en relación con las cesiones masivas de créditos, que son las más habituales. La titulización hipotecaria es una fórmula financiera compleja de financiación que utilizan los bancos para obtener liquidez y reducir riesgos, y que consiste en la agrupación de derechos de crédito en una misma cartera que luego venden a un fondo por un precio más reducido.

Es decir, la mayoría de las cesiones son globales, son masivas. En el juzgado, –en fin, de esto tengo algo de conocimiento– en los procesos de ejecución hipotecaria, se veía todos los días, se acompañan escrituras notariales de cesión de más de un centenar de folios, con cientos de créditos hipotecarios cedidos en una sola operación y en las que costaba encontrar en muchas ocasiones incluso la hipoteca que se estaba ejecutando. Este hecho dificulta enormemente el cumplimiento de este deber de información individual, y pensamos que esta cuestión debería quedar mejor resuelta en esta proposición de ley.

En segundo lugar, el contenido de la información que ha de dar la entidad bancaria al deudor hipotecario o crediticio en los casos de cesión del crédito a terceros o de titulización del mismo. En la proposición de ley se prevé que en la comunicación al deudor cedidos se incluya la siguiente información: la identificación del nuevo acreedor, la fecha de la escritura de cesión o de titulización, la página del documento de constitución del fondo de titulización en el que se encuentra reflejado el crédito cedido, el código identificador del crédito o el precio de la transmisión, pero echamos de menos una referencia específica a que se informe de cuál es la sociedad gestora del fondo de titulización, porque los fondos de titulización, en el artículo 15 de la Ley 5/2015, son patrimonios separados, sin personalidad jurídica y, por tanto, lo importante es conocer a quién hay que dirigirse, la sociedad gestora, que es la que administra y representa legalmente al fondo de titulización y, por tanto, es crucial esta información.

Y el último término también pensamos que es mejorable, probablemente o seguramente, la forma en que se ha de producir la comunicación, la forma de la notificación. En la proposición de ley solo se dice que la comunicación se ha de producir a través de cualquier medio que permita dejar constancia fehaciente, y este asunto de la notificación es muchas veces la cuestión mollar. Muchas veces las entidades bancarias intenten dar por cumplido el deber de información enviado un mínimo telegrama, un mínimo burofax, a un domicilio que es el que consta en el contrato de préstamo, que en ocasiones ya ni siquiera está actualizado.

Y aquí creemos que deberían explorarse otras fórmulas de notificación, por ejemplo telemática como son la del *buromail*, o el buro-SMS, los cuales ya se utilizan de forma habitual en la abogacía y que están funcionando correctamente. Todo ello con el objeto de intentar que la notificación sea real, efectiva y por medios actuales y accesibles a la mayoría de la ciudadanía.

La obligación de agotar la doble vía de notificación, por tanto, la postal, al domicilio que consta del consumidor, y también por medios telemáticos, sería un paso grande para garantizar la efectividad de la notificación.

En definitiva, la presente proposición de ley supone una mayor transparencia en el mercado hipotecario y crediticio, y por ello entendemos que puede calificarse a nuestro juicio como positiva.

Muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades i tota la resta de gent que ens acompanya. Bé, nosaltres ens donem per assabentats, perquè no hi haurà una votació formal, sobre aquesta tramitació de la proposició de llei per garantir els drets de les persones consumidores en matèria de titulitzacions hipotecàries, que comportarà, doncs, que introduïm tota una sèrie d'articles, molts articles no, només un únic article al Codi civil de Catalunya.

Efectivament, i tal com s'ha dit, l'assumpte de la proposició de llei tracta un assumpte molt important, i és el tema de les titulitzacions hipotecàries. Avui en dia és innegable que tenim una amenaça que assetja a tot el nostre país. Són els fons voltors. No només els fons voltors actuen a través de la compra directa d'habitatges, sinó que també tenen una altra forma d'actuació, que és més subtil, que és a través de la captació d'hipoteques de la majoria de veïns i veïnes d'aquest país. I ho fan per la porta de darrere i ho fan amb nocturnitat i traïdoria.

Aquest tema ja preocupa molt el Parlament. No hi havia cap proposta legislativa encara sobre la taula, però preocupa molt el Parlament, des del moment que vam aconseguir que hi hagués l'oportuna majoria parlamentària per tirar endavant una comissió que es diu Comissió d'Investigació de Fons Voltors, que precisament el que vol posar és el dit a la llaga de la mecànica d'aquests patrons d'actuació que porten a terme els fons voltors i que precisament té una pota molt i molt important en el tema de les titulitzacions hipotecàries.

Pel que fa a la proposta legislativa..., i esperem que en el marc d'aquesta comissió d'investigació, doncs, també anem tractant tot allò que té a veure amb les titulitzacions.

Aquesta proposta legislativa té a veure específicament, tal com s'ha dit, amb el dret a la informació, a que les persones coneguin en mans de qui de forma material, no formal, està la seva hipoteca. Nosaltres això, evidentment..., i compartim amb el grup proponent que és una cosa bàsica, que sembla que ja ni s'hauria de discutir el poder conèixer en mans de qui està materialment la teva hipoteca. El que passa és que nosaltres, i sigui dit amb tots els respectes, creiem que hauríem de fer un pas més enllà

i demanar la prohibició d'aquest tipus de pràctiques. Evidentment que som conscients de les nostres limitacions competencials, de les nostres limitacions de molt tipus. Nosaltres no volem reduir..., és a dir, no entraré, com diu el Partit dels Socialistes, no entraré en les virtuts d'aquest tipus de sistema.

Nosaltres no volem renunciar a discutir, també, el sistema. Això hauria d'estar prohibit, o sigui, això no pot ser. Nosaltres no estem dient que no es pugui fer cessacions de crèdit en altres àmbits. No sé; si compres obres d'art o neveres o el que sigui, doncs que es puguin cedir els crèdits que hi hagi amb relació a aquests tipus de transaccions, però, en un àmbit com és l'habitatge, no hauríem de deixar que tota una gent des de darrere potinegi una cosa, uns crèdits que són tan importants per a les persones, perquè atenen a un aspecte bàsic i essencial de la vida, que és, doncs, el configurar una llar.

Per tant, el nostre requeriment primer és que s'hauria d'abolir la possibilitat de fer aquestes titulitzacions d'hipoteques que, com ens explicava el diputat que ha parlat abans, són massives i que constantment es veuen a tots els procediments d'execució hipotecària que tenen absolutament collapsats els jutjats d'aquest país.

I que el problema, precisament, és un reglament europeu que el que ve és a posar una catifa vermella a aquestes pràctiques..., reglament que configura i avala aquestes pràctiques i que, alhora, de forma..., com sempre, hi ha coses que es deixen de regular, que sembla que sigui: «Ai, mira, ens hem deixat de regular el tema de la notificació o no del tema de les titulitzacions hipotecàries.» Bé, això no és un descuit. Això és una part de tot el sistema que sempre tomba cap a un costat.

Una altra cosa que tenim com a crítica..., no com a crítica; nosaltres evidentment que estem molt a favor de que en el marc que ens trobem i amb les forces que tenim, doncs que, evidentment, aquest Parlament treballi per exigir la notificació de les titulitzacions, tot i que sí que és veritat que, com també s'ha dit, si això no ho acompanyem d'un sistema de sancions, d'una resposta davant l'incompliment, no ens en sortirem massa, perquè, de fet, ja hi ha una prèvia, no?, d'incompliments reiterats de bancs i caixes, tal com s'ha dit, la crisi del 2008, crisi hipotecària, va petar tot, i els bancs no compleixen. Si ja per ells no compleixen, si, a sobre, fem una normativa sense acompanyar-ho d'un règim sancionador, serà difícil que ens en sortim massa.

Però, en qualsevol cas, sí que volem posar com a marc general que a nosaltres posar l'habitatge en el marc de les relacions de consum doncs ens grinyola una mica. Nosaltres no volem que l'habitatge es tracti des de la perspectiva de la posició de consumidors i usuaris de les persones que es troben en processos de compravenda d'habitatge.

Nosaltres ens volem situar en la categoria de veïns i veïnes, i que, per molt que nosaltres anem fent llistats de clàusules abusives, hi ha una cosa de base, de fons, que és que posem l'habitatge com a bé d'inversió, i que per molt que anem fent llistats de clàusules abusives, això no resol res, perquè lo que hauríem de fer és canviar absolutament el marc a través del qual entenem aquest tipus de relacions, i que és, evidentment, el que ens dona Europa i la legislació espanyola.

És molt interessant que hi hagi una disposició transitòria perquè això ho puguem aplicar a aquelles transaccions que ja estan firmades, perquè, malauradament, avui no sabem si ja la gent podrà firmar més hipoteques, no?, a la vista dels requeriments de Basilea que ja no deixen que el finançament sigui del cent vint per cent, sinó que només ha de ser del vuitanta per cent, i a la vista dels tipus d'interès absolutament desbocats.

Per tant, sort que ho preveiem per conductes ja passades, i, sobretot, no?, posar llums en aquest mercat secundari, que és aquesta espècie d'espai sideral en el que es fan totes aquestes transaccions de forma absolutament opaca.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia. Intentaré no exhaurir el temps, perquè s'han dit moltes coses, i amb moltes hi coincideixo. Evidentment valorem positivament la iniciativa. Creiem que cal regular des del punt de vista del dret del consumidor el coneixement d'on està la seva hipoteca o el seu crèdit, que crec que és l'objecte de fons, diguéssim, de la proposició que se'ns presenta, no?; per tant, valorem positivament això. A més, en el tràmit ens permetrà millorar-ho.

Estem davant d'una figura que ha quedat clar –les titulitzacions hipotecàries i creditícies– que respon a una innovació financera que es va fer a inicis dels anys 90, a finals dels anys 80. Era una innovació financera que el que pretenia era donar més liquiditat als bancs i disminuir-los el risc a partir de la capacitat, d'alguna manera, de transferir part d'aquest risc a uns fons financers que es quedaven el risc aquest, però que els hi permetia actuar en la dinàmica, diguéssim, de la financerització de l'economia.

Crec que la creació d'aquests derivats –derivats bancaris– dels quals les titulitzacions hipotecàries i creditícies en són un element més –n'hi han d'altres–, està en el rerefons, diguéssim, de la financerització de l'economia global i dels problemes que amb això van aparellats, i som conscients que la implosió d'aquests derivats financers són la causa de la crisi financera de l'any 2008.

Però això simplement és una qüestió, diguéssim, genèrica i de context. El que és evident és que aquests derivats i l'evolució d'aquests derivats han arribat a generar qüestions que no li veiem la lògica.

Com pot ser que una persona que té una hipoteca o que li deu al banc 150.000 euros per la hipoteca..., aquest banc es ven la seva hipoteca a un fons financer per 75.000 euros, i per què aquesta persona no té dret a cancel·lar, a liquidar la hipoteca per 75.000 euros i li ha de seguir devent els 150.000 euros al fons financer d'una cosa que a ell només li ha costat 75.000?

Podria ser un exemple simple i entenedor del que hi ha al darrere d'aquesta qüestió, que explica moltes coses; també explica, per exemple, la crisi de l'empresa Celsa, eh?, vull dir, Celsa devia 2.000 milions a determinats bancs, i resulta que uns fons financers se'ls van quedar per mil, però després li exigeix aquest fons financer el retorn dels 2.000 –una contradicció. La propietat s'ha quedat sense Celsa i tenim un problema que haurem de solucionar en un altre nivell. Però, és, en definitiva, la lògica que aquests derivats financers han generat i que estan generant problemes en el funcionament de l'economia, perquè s'està financeritzant, però problemes també en la vida concreta i material de les persones.

És des d'aquest punt de vista que entenem positiva aquesta proposició que vol pretendre, diguéssim, protegir el consumidor, no?; vol que el consumidor conegui qui té la seva hipoteca o crèdit. La proposició defineix els conceptes i obliga a informar el consumidor. Fa aquestes dos qüestions i, a més a més, la proposició planteja dos instruments: campanyes informatives i formació financera dels consumidors. Per tant, informem, fem campanyes informatives i donem formació financera als consumidors. Entenc que, dins d'aquestes campanyes informatives, s'informarà també el consumidor del seu dret a que no se li executi la hipoteca, si la va fer amb un banc per aquell fons que s'ha quedat la titulització de la seva hipoteca, perquè aquest és un dret que tindrà el consumidor i se l'haurà d'informar que aquest dret el té. No se li pot exigir l'execució hipotecària en la mesura que aquell que l'hi va fer, aquell banc amb el que la va fer ja no la té perquè l'ha traspassat a un fons determinat. Però això seria una qüestió que haurem de veure com s'aborda en un altre espai perquè no cap en aquest projecte de llei.

En aquest projecte de llei trobo a faltar dos coses, a part d'aquestes qüestions que són les que haurem de veure; perquè està bé informar, està bé campanyes informatives, està bé formar, però necessitem també vetllar perquè les coses es facin i vetllar perquè les coses es facin vol dir controlar i, en el seu cas, sancionar, i la llei no parla ni de controls ni de sancions. I haurem d'introduir –se suposa en el tràmit parlamentari, en el debat– alguns elements que garanteixin l'efectivitat plena del dret del consumidor a ser protegit no només amb la informació, sinó també amb l'acció proactiva de l'Administració per vetllar controlant i sancionant aquell que no compleixi les seves obligacions.

Res més. I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers... Bé, jo crec que ja està tot dit i igual podria acabar aquí i ja està, i podríem anar tots a dinar, no?, que suposo que estan esperant... (*Remor de veus.*) És el que té sortir pràcticament l'últim. Però hi afegiré alguna cosa més, no molt, eh?, no seré molt ambiciós amb aquest posicionament. Primer donar..., crec que he de donar les gràcies, o almenys agrair que es pugui tractar aquest tema; crec que és una iniciativa adequada. Després diré algunes coses sobre si és o no..., si es podria haver millorat en la fórmula, però sí que és cert que... Bé, al diputat Rodríguez dir-li que sí, que no hi ha cap esmena a la totalitat perquè, bàsicament, com s'ha vist, doncs hi ha una certa..., o almenys hem trobat un cert consens entre tots els grups per tirar endavant aquesta iniciativa.

És una realitat que les titulitzacions hipotecàries i de crèdit suposen moltes vegades problemàtiques greus en la vida dels catalans i, en aquest cas, dels ciutadans de la nostra societat. De fet, estem parlant de tres temes: parlem de transparència, per un costat; parlem de regulació, per un altre costat, i parlem de realitat. I aquí vull fer una reflexió. Nosaltres en aquest Parlament doncs hem intentat impulsar iniciatives sobre habitatge. Sempre parlem doncs d'iniciatives que estan molt vinculades a l'habitatge de lloguer, però després... I jo ara no faré cap tipus d'enquesta, però, si féssim una enquesta en aquestemicicle, doncs estic segur que més d'un té una hipoteca –ho deixaré aquí; faré un eufemisme–, més d'un té una hipoteca. I els ciutadans al carrer estan, doncs, preocupats per la seva situació, pel que paguen a final de mes sobre aquestes hipoteques i, sobretot, el que hi ha al voltant d'aquestes hipoteques. I és un eufemisme que ens allunya moltes vegades de la ciutadania: no parlar del que realment els preocupa, no?

Avui tractem una petita part del que podria ser, doncs, la problemàtica d'un ciutadà diària, o mensual, que és sobre aquest dret d'accés a la informació d'aquests ciutadans sobre el que ells estan pagant, sobre aquests crèdits hipotecaris. Però que no són crèdits hipotecaris només, que són la seva realitat i que és allà on viuen, no?, és aquest habitatge. Per tant, el primer missatge que volíem llançar des de Ciutadans... De fet, demà tenim la presentació d'una moció sobre habitatge i parlarem, intentarem parlar de la realitat del ciutadà diària i parlarem d'hipoteques; sí. S'ha de parlar també d'hipoteques, perquè els ciutadans de Catalunya es volen comprar un pis, no només llogar –això crec que igual sona a eufemisme, i a algú sembla a vegades que el molesta, però és la realitat–, i volen poder pagar..., i volen saber a qui paguen, no?

I aquí és on entrem en la seva proposta. Senyor Rodríguez, jo crec que hem de tenir aquest dret –totalment d'acord–, l'hem de tenir. Li he de dir que tampoc..., o sigui, està molt acotada la proposta, no?, perquè el seu discurs..., a vegades semblava doncs que venia vostè a alliberar-nos dels bancs, i no ens alliberarem dels bancs amb aquesta proposició de llei, a no ser que es modifiqui molt durant la seva tramitació. Però és

cert, i fins a cert punt crec que és just, doncs que aquest dret de saber on i a qui estem pagant es pugui tenir en compte i es pugui valorar. Esperem que amb aquesta tramitació, a més, es puguin impulsar algunes mesures que jo crec que es poden millorar. Està molt vinculada al Codi de consum, està molt vinculada a la realitat de les nostres, evidentment, competències. Crec que és bo que sigui així; en aquest cas, en el meu cas, jo crec que és bo que sigui així.

Però hi han algunes coses que per nosaltres crec que es poden millorar. D'una ja se n'ha parlat: és tot el model o l'estructura de possibles sancions si s'incompleix aquesta mesura. Sense sancions no es podrà implementar aquesta obligació que tenen les entitats bancàries d'informar els seus clients –en realitat, doncs, què estan fent amb els seus diners. Per tant, regulació, bona regulació. Com a liberal sempre dic que sense regulació no hi ha mercat i tampoc pot haver-hi una convivència real a la societat ni d'intercanvi, moltes vegades, del propi capital. Per tant, la regulació és important. La regulació l'hem d'implementar amb sancions.

No veiem nosaltres molt clar, doncs, com s'implementaran..., quan parlen vostès a les disposicions addicionals segona i tercera, per un costat, de les campanyes informatives. Nosaltres, quan el Govern fa campanyes informatives, comencem a tremolar una mica –i permetin-me que ho comentï–, i, per tant, s'haurà d'especificar molt més de quina forma.

I, sobretot, no veiem molt clar l'últim punt que he comentat, aquesta addicional tercera, que és la formació. Creiem que després de l'aprovació o del pas en què es votarà aquest tràmit, doncs, haurem de parlar molt més de cap a on volem portar aquestes formacions –a qui?, als usuaris, a les entitats bancàries...–, que sigui útil i que no sigui, com solem dir nosaltres, una pèrdua de recursos, un «xiringuito» més on malgastar o malbaratar diners.

Dit això, res més. Regalo un minut als diputats perquè puguin anar a dinar. Aca-bo abans. Bé, encara queda un grup, però suposo que acabarà aviat.

Per tant, diputats i diputades, gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I passem ara la paraula al Grup Mixt, per part del diputat se-nyor Daniel Serrano i Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para fijar nuestra posición inicial acerca de esta iniciativa legislativa presentada por Esquerra. Una iniciativa que tiene por intencionalidad, pues, en principio, modificar el Código de consumo para introducir garantías y derechos en favor de los consumidores en los supuestos de titulización de créditos hipotecarios u ordinarios. Y, en principio, lo vemos positivo, que se introduzcan este tipo de modificaciones para proteger los derechos del consumidor en situaciones y cesiones que muchísimas veces se producen sin ni tan siquiera conocimiento por parte del deudor hipotecario o deudor de un crédito ordinario, lo que en ocasiones implica situaciones kafkianas, que cuando ese deudor por situaciones de la vida quiere renegociar su crédito hipotecario o su crédito ordinario, pues, no sabe ni a quién tiene que dirigirse porque no sabe quién es el nuevo titular de su crédito. Por tanto, creo que eso son situaciones que se pueden y que se deben evitar.

Sí que es cierto que legislar en esta materia, pues, hay que hacerlo con sumo cuidado, porque afecta aspectos de la legislación hipotecaria, de la legislación financiera, de la legislación mercantil, que, según cómo se haga, puede quebrar la unidad de mercado y, por tanto, adentrarnos en terrenos pantanosos de inconstitucionalidad, que creo, a toda costa, que debemos evitar si lo que de verdad queremos es introducir una reforma del Código de consumo para proteger al consumidor.

Si la cosa deriva en otras situaciones, pues, creo que al final la situación se nos puede complicar y no nos encontraremos. Pero si la situación real, primaria, origi-

nal es proteger y defender los derechos del consumidor en esta materia, creo que nos podemos encontrar.

Vamos a esperar a la tramitación parlamentaria. Vamos a esperar también a la comparecencia de expertos para ver qué piensan, porque creo que es importante que se pongan todos los puntos de vista encima de la mesa, porque, insisto, pese a que la intención inicial es buena y es positiva y es proteger los derechos del consumidor, toca aspectos importantes, insisto, de la legislación hipotecaria, financiera y mercantil que pueden complicar el asunto.

Por tanto, vamos a esperar a la tramitación parlamentaria para posicionarnos definitivamente.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat, atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, els faig saber que aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

I acabats també els punts del matí, se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i set minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

La presidenta

Molt bé, doncs. Bona tarda. Tornem a començar el Ple.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures

300-00377/13

I començarem pel novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per a l'exposició de la interpel·lació, té la paraula el senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Presidenta, senyora consellera... Jo crec que coincidirem que les infraestructures són necessàries per garantir la competitivitat de l'economia catalana, de les nostres empreses –de les actuals i de les futures–, i, sobretot, de la qualitat de vida de les persones que vivim al país, a Catalunya. Si volem, que suposo que sí, una Catalunya capdavantera, hem de planificar les infraestructures de manera eficient per tal de que connectin persones i mercaderies internament en el conjunt del país, però també pensant en la resta del món, en un moment en què tots els mercats estan oberts.

Des del nostre punt de vista, és imprescindible, és estratègic, seguir dotant el país de les infraestructures necessàries per garantir el seu desenvolupament, un millor desenvolupament que generi i distribueixi benestar en el conjunt del territori. Som conscients, però, de la complexitat del moment social, del moment polític, fins i tot de la fragmentació dels interessos que hi han a la nostra societat. Però, si volem construir un país capdavanter, hem de planificar les infraestructures que necessitem en el futur: les viàries, les ferroviàries, les portuàries, les aèries, les digitals.

El pla territorial de Catalunya, que sustenta bona part del disseny de les infraestructures actuals, ja té una vigència de més de vint-i-cinc anys. És cert que algunes de les infraestructures que es van plantejar les hem acabat o les estem acabant en aquests moments. Però, llavors, quan es va planificar el pla territorial de Catalu-

nya, i els plans territorials que l'han seguit, de les diferents vegueries, érem 6 milions de persones vivint a Catalunya. Avui som 8 milions, i algunes de les costures del que es va planificar en aquell moment estan saltant. Fins i tot avui tenim 2 milions més de persones que viuen al país i tenim 2 milions més de vehicles circulant a la xarxa viària del nostre país.

I, per tant, des del nostre punt de vista, és hora de tornar a analitzar les necessitats de Catalunya amb una visió a vint o trenta anys vista, també de les infraestructures que necessitem, tant les ferroviàries com les viàries, per evitar colls d'ampolla, per evitar col·lapses que llustrin el benestar del país o –més important– el benestar de les persones que vivim i de les que viuran a Catalunya.

Però, més enllà d'aquest debat, que més aviat que tard haurem de fer, calen més inversions. Cal més inversió pública de totes les administracions: la de l'Estat, per descomptat; ara, la del Govern de la Generalitat també, la del Govern de Catalunya també. El seu Govern, d'Esquerra Republicana, va acordar amb el meu grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, un seguit d'actuacions en matèria d'infraestructures i altres tipus de matèries que els hi va permetre aprovar el pressupost d'enguany.

A aquestes alçades de l'any, finals d'octubre, vostès diuen que compleixen. Nosaltres no veiem que avancem gaire en aquests acords pressupostaris als que vam arribar. Quan ens passen la graella de compliments, l'estat de situació –ens ho passa el seu Govern–, la falca més habitual és «en curs». Espero que no sigui, consellera, «en curs de no fer res». Vostè aquest matí deia que vostès compleixen els acords; doncs esperem que així ho facin.

Miri, el metro de Barcelona, que ja n'hi he parlat alguna altra vegada, que és el sistema de transport públic col·lectiu que cada dia fan servir més ciutadanes i més ciutadans de l'àrea metropolitana i del conjunt de Catalunya, no?, perquè cada dia..., gairebé 1.400.000 usuaris i usuàries, tres vegades més que el conjunt de rodalies i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Quan van trencar el Govern amb Junts o Junts va trencar el Govern amb Esquerra Republicana, vostès es van trobar al calaix el pla estratègic del metro acordat entre Transports Metropolitans de Barcelona i la conselleria de Territori –per posar-hi noms, la senyora Laia Bonet i el senyor Ricard Font–, que fixava les necessitats de ferrocarrils metropolitans fins al 2035 i les inversions necessàries any a any, tant aquelles que corresponen al cent per cent al Govern de la Generalitat perquè és el titular, el propietari de la infraestructura –és a dir, les inversions, les millores, la renovació– com la part que li correspon en operació o finançament de l'operació, que és el cinquanta-u per cent.

I, per tant, nosaltres, en aquest esforç d'aproximació, vam fixar conjuntament uns horitzons raonables: 2027, 2030, 2035. Però això implicava fer licitacions. Per exemple, per als nous trens, els vint-i-cinc que necessitarà la línia 9 del metro i els catorze per a la resta de línies. Senyora consellera, a aquestes alçades de l'any no tenim cap notícia de que s'hagin obert les licitacions en aquesta matèria. Es van fixar 5 milions per a projectes, és a dir, per als perllongaments de les línies: línia 1 fins a Badalona, també la línia que porta a Esplugues... En aquests moments no tenim notícia de que s'hagi iniciat cap procés de licitació d'aquests projectes.

Podria seguir, però la pregunta és òbvia: vostès es creuen el pla estratègic del metro? Perquè si vostès no reaccionen ràpidament no es podrà donar servei satisfactori, satisfactori i amb seguretat, als 2 milions d'usuaris que s'esperen abans de l'any 2030.

O podríem parlar de la C-55. Estem a l'espera, no se'n sap re. O de la variant de la C-59 a Sant Feliu de Codines. No entenem com el seu Govern ha deixat caducar l'avaluació d'impacte ambiental, i ara haurem de tornar a començar tot el procés. O del pont sobre el riu Ter a la C-38. Aquest..., el projecte estava allò que en diuen «niquelat», a punt de licitar; no en sabem res.

De l'aprovació provisional del pla director urbanístic del Circuit de Catalunya que s'havia o que s'hauria de produir en aquest trimestre, ningú n'explica res. De la C-28 a la Val d'Aran, la síndica d'Aran ens diu que tampoc no en coneix res. I dels estudis de factibilitat del desdoblament de les línies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a Manresa o Igualada, o de l'allargament de l'S2 fins a Castellar..., de moment no s'han iniciat, o com a mínim a les taules de seguiment del pressupost no se'ns ha informat d'aquesta qüestió.

Miri, podria seguir, perquè la llista és llarga, però ho deixaré aquí per centrar-me en un altre tema que m'interessa, també, a veure si en tenim respostes.

A finals d'octubre –és a dir, a dia d'avui– seguim sense conèixer a què ha destinat el seu Govern els recursos que ja els hi ha transferit el Govern d'Espanya en compliment de la sentència del Tribunal Suprem, de l'aplicació dels recursos no gastats en inversions en infraestructures de l'any 2008, en aplicació de l'addicional tercera de l'Estatut. Mirin, el que s'havia de transferir eren més de 700 milions. En aquests moments al Govern de Catalunya ja se li ha transferit pràcticament el vuitanta per cent d'aquests recursos. Aquest Parlament va acordar que aquests recursos havien de servir per a infraestructures de mobilitat. És cert, sense el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya, sí de la resta de grups, però vostès no hi van votar a favor cap de les vegades que això s'ha portat a aprovació aquí.

Li hem fet preguntes des del faristol, per escrit, de a què han destinat aquests recursos, i mai ho expliquen. Vostès es passen tot el dia queixant-se, però en aquest tema de transparència no n'hi ha. Tenim la sospita de que aquests recursos no s'han destinat a infraestructures, ni de mobilitat ni de qualsevol altre tipus, sinó que serveixen per a despesa corrent del Govern de la Generalitat. Ens agradaria que això ens ho expliqués avui, també, en aquesta interpellació que li fem.

I no es preocupi, que sabrem a què s'han destinat aquests recursos si vostès no ens ho expliquen, perquè hi han altres mecanismes per saber-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor Terrades, vostè ha fet aquí un aiguabarreig de moltes coses per enfarinar el tema. Parla, suposo, de la disposició addicional tercera, aquella que el Tribunal Suprem no diu que s'hagi de dir a què es destina cada una de les partides. No, no, no, no, no, no. La disposició addicional tercera i la sentència del Tribunal Suprem... Lo que passa, que, a truca de repetir una mentida, aquí al final tothom diu que la disposició addicional tercera, la interpretació que fa el Tribunal Suprem de determinades qüestions, obliga a explicar coses.

Miri, transparència, tota, perquè, sap què passa? Que el Parlament de Catalunya es va dotar... El Parlament de Catalunya, el Govern de Catalunya, i, per tant, les institucions de Catalunya, es van dotar d'una llei de transparència per la que ho hem d'explicar absolutament tot. Per tant, cada vegada que es pregunta una qüestió no podem fer allò que es fa a Madrid: «Vagi vostè a la pàgina web tal i a la pàgina tal poder trobarà la informació.» Aquí nosaltres hem de contestar fins al punt i coma i el punt i a part. Ho dic per precisar qüestions.

I una manera molt fàcil de dir... Miri, em queixaré mentre no siguem un estat independent, per descomptat. Perquè 22.000 milions d'euros que marxen de Catalunya i que no tornen..., és evident que ens hem de queixar. I hem d'explicar que no se'ns tracta com a ciutadans de primera, que tres mil euros anuals per persona marxen i no tornen. Per tant, facin el càlcul, a cada família, què li representa això.

Però vaig a l'objecte de la interpellació. Molt bé, podem parlar de totes les infraestructures, d'aquelles que Catalunya n'és competent al cent per cent, que són

Ferrocarrils de la Generalitat, i que, per tant, només cal que mirem com funcionen, els diners que s'hi destinen, el grau de satisfacció de la ciutadania, i ho comparem amb aquelles infraestructures en les que no hi tenim responsabilitat. Molt minsa, la responsabilitat. Perquè em diran: «Bé, en els horaris i en la duplicació de serveis.» Bé, sap què passa?, que si no té capacitat de decidir sobre les vies, sobre les màquines i quantes màquines i quantes persones han de conduir, en aquest cas, els trens, és com tenir un «tio» a Amèrica i esperar, doncs, que algun dia acabi morint i..., a la millor heretes. Això no va així. Per tant, com he dit moltes vegades, un tras-pàs minso en aquell moment, i per això reclamem que se'ns traspassin íntegrament rodalies, per tal de poder prestar un servei eficaç, eficient, etcètera.

Quan es van aprovar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en virtut de que, evidentment, vam acabar arribant a un acord amb vostès que ens el van fer, en fi, eh?... suar la samarreta... I alguns dels acords d'aquests pressupostos, el suport de vostès als pressupostos, tenen a veure amb qüestions en les que la Generalitat de Catalunya no hi pot dir ni ase ni bèstia. Per exemple, la ronda Nord –per exemple.

I avui ho explicava, aquest matí, amb una pregunta molt directa que em feia la diputada de la CUP, la senyora Vinyets. La ronda Nord, que va ser posada amb calçador..., resulta que el protocol que vam signar al juliol amb la ministra del seu partit..., ara el conveni que volen desplegar amb relació a aquell protocol s'assembla com un ou a una castanya. *(Veus de fons.)* Ja li dic jo que sí. I el dia que vulgui ho publicaré, però per lleialtat a la institució no ho faré fins que haguem tancat tots els convenis..., i com es condicionen determinats convenis a que el PSC i el PSOE en aquesta qüestió no saben el que volen fer.

Per què? Molt senzill d'explicar: perquè vostès ens van fer arribar a un acord sense que hi hagués partida pressupostària a l'Estat per poder afrontar el tema de la ronda Nord. *(Veus de fons.)* Sí, no digui que no; perquè, miri, si no, jo no estaria explicitant tot el que estic explicitant. Per tant, quan parlen de complir, progressem adequadament, perquè... En curs; «en curs» vol dir que està en curs. Efectivament, i amb licitació, moltes de les coses que vostè m'està preguntant.

I quan em diu que la síndica d'Aran... Escolti, vaig estar a l'Aran jo, eh?, i em vaig reunir amb la síndica d'Aran. I, per tant, sap perfectament que aquesta tardor es licita la C-28. Sap la senyora... *(Veus de fons.)* Sí, no digui que no, perquè li dic jo que sí. Per tant, estem en curs. Març del 2023. Pregunti-m'ho quan faci un any, al març del 2024. Per tant, no digui que no, ja li dic jo que sí.

Per tant... I s'ha licitat el contracte de serveis per a la direcció conjunta de les obres de millora de l'accessibilitat dels intercanviadors de Sants Estació, L3 i L5, amb línies d'Adif –clar, perquè, quan hi ha Adif pel mig o Renfe pel mig, ja li dic jo que les coses mai acostumen a ser senzilles–; de l'intercanviador de Passeig de Gràcia, línia 2, línia 3 i línia 4; de l'estació de Catalunya, línia 1 i línia 3; de l'estació Ciutadella - Vila Olímpica de la línia 4. I a les altres actuacions que vostè esmentava estem disposant ja dels projectes de perllongament de la línia 1 –Fondo Lloreda - Sant Crist–, la línia 3 fins a Esplugues i la línia 4 fins a la Sagrera. N'hi ha algunes en curs, i en altres ja estem en el termini establert.

Bé, vostè em tornarà a dir que no complim. Miri, març del 2024. Vostè sap com funcionen les licitacions i els projectes; projectes i licitacions, sí, i els terminis, i quan una licitació queda deserta. Això vostè ho sap. I sap què ens passa, ens passa tot sovint. Per què? Doncs, home, perquè a vegades no és prou sucós per als qui han de concórrer en la licitació, perquè no n'obtindran el suficient benefici.

Per tant, no digui que no complim. I és una paraula que trobo que sovint la utilitzen aquells que incompleixen tot sovint. Perquè, clar, no li diré... Bé, el PSC governa a l'Estat espanyol. Vol que li recordi els greuges i, per tant, els incompliments reiterats des de fa anys i panys? Per exemple, juliol d'enguany, signem els protocols derivats dels acords pressupostaris –pressupostos generals de l'Estat–, en els que hi ha una encomanda de gestió: pacificació de la nacional II, la nacional 260, els in-

tercanviadors de Sant Cugat –Renfe–, i, per tant, Ferrocarrils i rodalies– i, evidentment, els accessos a l'AP-7 i a l'AP-2. Què...? L'hi dic, eh? Pressupostos generals de l'Estat de l'any passat. Octubre del 2023. Juliol del 23 –feia una setmana que estava al departament– es signen els protocols. Octubre, finals d'octubre del 23; reunió al ministeri a finals de setembre, acord de que el 13 d'octubre estarien tots els convenis signats.

Nosaltres vam enviar els convenis de les encomandes de gestió al juliol del 23, d'enguany –al juliol. Sí, signats els protocols, els convenis enviats. Els convenis que nosaltres hi teníem un interès molt determinat, que, a més a més, condicionaven unes partides pressupostàries dels pressupostos generals de l'Estat, nosaltres els vam enviar la mateixa setmana de juliol, perquè els teníem fets. Sap quan ens van entregar els convenis, la proposta del Govern de l'Estat? Doncs el dia de la reunió amb la ministra. Compromís: 13 d'octubre, havien d'estar signats. Bé, a quin dia estem? *(Pausa.)* I ara avui em diuen que, del darrer dels convenis, falta si la coma va a l'esquerra o la coma va a la dreta. I no estic frivolitant, li estic dient el que està passant.

Per tant, progressem adequadament. Vostè en té la informació detallada. Perquè ja l'hi he dit –ja l'hi he dit–, senyor Terrades. Sap què passa? Que tenim una llei de transparència, a diferència de la llei de transparència de l'Estat... Ho sé perquè estava en aquells moments en el legislatiu, en aquest cas, en el Senat. El que..., hi ha totes les pegues, que hi ha preguntes que no es poden fer. Hi ha preguntes que no són contestades. I hi ha preguntes que te les contesten amb una referència –«vagi vostè a la web del *ministerio*»–, mentre que aquí hem d'explicar situació, detall..., tot, absolutament tot. Vostès, si volen, ho saben tot.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Consellera, no m'ha contestat a res del que li he preguntat. A més a més, li aconsello que quan signi cartes a algun diputat es llegeixi el que està signant, perquè, sobretot en el que fa referència a l'addicional tercera, les dues cartes que li ha enviat aquest diputat, contestant i fent-li requeriments respecte a això..., *nada de nada*, eh? És veritat, anirem a la GAIP perquè el Govern ens contesti a què s'han destinat aquests recursos, i, si no en traïem l'aigua, clara li demanarem a la Sindicatura de Comptes que fiscalitzi també aquests recursos. *(Alguns aplaudiments.)*

Abans d'entrar a l'hemicicle, he comprovat quines licitacions estan en curs, de tot això que li he preguntat. No n'hi ha ni una que estigui iniciat el procediment. Ho sabem nosaltres, ho sap Transports Metropolitans de Barcelona pel que fa referència al metro. I respecte a les carreteres..., home, aquí hi ha algun alcalde que també li toca el tema de la C-55 i l'estan marejant, vaja, allò..., i encara no li han donat cita.

Estrictament no és del seu departament, però té una relació directa amb la mobilitat, el tema que li plantejaré. Abans-d'ahir, la directora de Qualitat Ambiental del Govern de la Generalitat va anunciar un decret respecte a les zones de baixes emissions. Ja li anuncio a vostè com a... Bé, a vostè i a la senyora Verge, que també ens acompanya avui aquí, com a representants del Govern. Sé que no és la seva competència directa, però ja els hi anuncio que nosaltres no estem d'acord amb aquest anunci que ha fet el Govern de la Generalitat o la directora general de Qualitat Ambiental. No donarem suport als criteris anunciats.

És un decret que s'ha fet a esqueses dels ajuntaments de més de cinquanta mil habitants del país, que ja estaven..., i que ja tenen elaborats els seus plans. Instem el Govern de la Generalitat a rectificar i a no donar les coses per fetes. Si no hi ha una modificació dels criteris anunciats i un treball que porti a un consens i a un acord amb els ajuntaments, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar no li donarem suport i el canviarem en el moment adient.

Vostè n'ha parlat, consellera, del sistema de licitació pública del sector de la construcció de l'obra civil a Catalunya per part del Govern de la Generalitat. Ens preocupa, perquè hem estat analitzant els criteris de licitació de la Generalitat de Catalunya respecte a altres administracions –l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, o el Govern de l'Estat– i vostès treuen concursos per sota dels preus de cost en aquest moment. De fet, la cambra de contractistes, que ha fet una anàlisi dels projectes que han sortit a licitació entre el 2021 i el setembre del 2022, ens diuen –em sembla que ho van anunciar ahir– que han quedat deserts 370 projectes –370 projectes.

Això, el fet aquest de que el Govern de la Generalitat i sobretot Infraestructures.cat tregui concursos per sota del preu real de mercat en aquests moments, en un moment en què hi ha hagut, fruit de les crisis que hem encadenat, una pujada de les matèries primeres, està provocant que baixi la concurrència a les obres que es liciten i que fins i tot es quedin concursos deserts. Una part del perllongament de la línia 8 de Ferrocarrils de la Generalitat va quedar deserta; o els set tramvies que han de donar servei al tren tram de Tarragona, que també forma part de l'acord pressupostari, també van quedar deserts. I, per tant, el que li demanem al Govern de la Generalitat és que no fomenti pràctiques de dúmping, que el que fan és provocar que les empreses catalanes d'aquest sector perdin competitivitat.

I aquest desajustament en els preus no afecta només les grans empreses que lliciten, sinó tota la cadena de subministrament, que són empreses proveïdores, a vegades petites i mitjanes, que en la seva gran part no tenen la possibilitat de recórrer a altres mercats.

I la llei de contractes –per acabar– no només vol el millor preu, sinó que el que vol és que això vagi unit a altres criteris: fiabilitat, millora del projecte tècnic presentat, i que sigui aquest conjunt el que acabi donant la millor oferta.

L'instem –acabo, presidenta– a que revisin els mecanismes de licitació de l'obra pública a Catalunya, consellera.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Molt bé, senyor Terrades. Nosaltres ho revisarem tot, però quan assenyalin també assenyalin-se a vostès mateixos. Nosaltres ho revisarem tot. Mentre vostè i jo estàvem debatent aquí, m'estaven passant el minut i resultat de com anem amb els convenis de les encomandes de gestió. Ai las, tu! L'Advocacia de l'Estat veu que hi ha coses que no es poden fer de la forma que van ser redactades en els protocols. L'hi dic, senyor Terrades, perquè vostès, quan assenyalen, sempre amaguen una part de les coses. Per tant, ja l'hi dic: en els convenis, qui incomplirà..., sap qui serà que incomplirà? El Gobierno del Reino de España. (*Veus de fons.*) Sí, ja l'hi dic jo.

Protocols signats al mes de juliol, convenis acabats i redactats. Ara resulta que algunes de les coses a les que es va comprometre el Govern del Regne d'Espanya no es poden fer perquè l'Advocacia de l'Estat diu que allò que va dir el Govern no es podia fer –el Gobierno. Miri quines coses que els hi passen.

Bé, dit això... Faig l'incís, minut i resultat, eh? M'ho acaben d'enviar ara mateix, perquè estan en una reunió i m'estan dient que està passant això.

Quan vostè parla d'algunes d'aquestes inversions a les que ens vam comprometre en virtut dels pressupostos que es van aprovar al març d'enguany –no fa ni un any–..., i, per tant, vostè sap que a mesura que..., com s'executa qualsevol de les partides pressupostàries. No em digui que no ho sap, perquè vostè ha estat en un ajuntament. Per tant, sap perfectament que no n'hi ha prou amb aprovar, sinó que has d'obrir l'expedient. Algun d'aquests acords no són d'un any sol. No ho són, d'un any sol. Són plurianuals. No són d'un any sol. I vol dir que es comencen i s'acaben en un any diferent. Per tant, no em faci trampa. Diguem-ho tot clar, no són d'un any sol.

Per tant, portem executats més de 3,6 milions d'euros. Per tant, no em digui que no estem executant i que no estem complint amb els acords.

I no digui que no li hem respost. No ho digui, això, perquè li hem respost. I a mi m'agradaria... Ja l'hi he dit. Però si ja l'hi he dit, si tenim una llei de transparència que ens obliga a explicar-nos-ho tot, absolutament tot.

I ja li insisteixo, també: disposició addicional tercera de la llei. Jo ja ho sé, que això ha quallat i que tothom diu que efectivament s'ha... Miri, també ho vam parlar amb la ministra, i li vaig dir..., la sentència, què diu la sentència? La sentència no et diu..., et diu que hi ha unes transferències per diners que havien de venir i que no havien arribat. Per tant, no et diu que ho has d'explicar.

Efectivament, els comptes públics són transparents. On van els diners públics és transparent absolutament. I, per tant, tot allò que entra a la caixa del Govern de la Generalitat, al Departament d'Economia, és totalment transparent. Efectivament, és totalment transparent. I va destinat allà on toca que vagi destinat, allà on hi ha el compromís i, per tant, l'acció de govern. No em digui que nosaltres no destinem el diner públic allà on correspon. No ho digui, això –no ho digui. I no digui i no li facin dir coses a la sentència que no les diu, perquè, clar, a truca de repetir-ho, tothom s'ha acabat creient que, efectivament, allò només pot anar destinat a unes infraestructures determinades. I no és veritat. Al final això és el que ha acabat quallant.

Per tant, podem parlar de moltes coses. I, efectivament, nosaltres complim. I ho he dit moltes vegades: nosaltres complim amb els acords. I, abans d'assenyalar, també miri's vostè i miri el que fan vostès, si realment compleixen. Perquè d'incompliments –i ho deia també aquest matí– el Govern de Catalunya i els catalans i les catalanes fa molts anys que n'anem geperuts.

Gràcies.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el servei de rodalia, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpel·lació al Govern sobre el servei de rodalia

300-00379/13

I, per fer la seva exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera Capella... Avui portem a discussió a aquest hemicicle un assumpte que ens preocupa sobre manera, i que ho fa des de fa molt de temps; un problema que afecta milers de catalans i catalanes cada dia i que prové de la mala gestió del Govern de l'Estat espanyol, que, altre cop, ni fa ni deixa fer.

I precisament per això, perquè afecta milers de persones cada dia, des d'Esquerra Republicana volem portar aquesta preocupació dels catalans i catalanes a ple en un debat específic, com va demanar el president de la Generalitat. Però, a diferència del que ens va dir ahir el diputat Albert Batet, Junts per Catalunya i el PSC es van aliar per evitar que es fes de manera immediata i van considerar que podia deixar-se per a finals de novembre, avantposant altres monogràfics que s'havien demanat amb posterioritat. Quin menysteniment a la principal institució d'aquest país...

Ho lamentem profundament. Lamentem que no considerin prioritari parlar de que fins al setembre d'aquest any rodalies només ha funcionat bé quaranta-quatre dies; que s'hagin perdut més de mig milió d'hores de treball, segons la Cambra de Comerç de Barcelona, cosa que serien 65.000 jornades laborals a temps complet. Fins i tot les pròpies dades d'Adif, en resposta a una sol·licitud de transparència promoguda pel mitjà *El Diario*, mostren que durant l'any 2022 el servei de rodalies de

Catalunya havia patit 284 incidències dels 365 dies que té l'any, incidències prou greus com per provocar retards acumulats de més de cent minuts. Parlem del setanta-vuit per cent dels dies de l'any. Es van cancel·lar més de dos mil trens programats, 1.976 de rodalies i 183 de mitjana distància; hi van haver 17.667 trens de rodalies afectats per retards.

Aquestes dades, tot i que greus, no es corresponen amb l'afectació total detectada per la Generalitat de Catalunya, que ha determinat que en l'esmentat període els serveis de rodalies i trens regionals van patir 831 incidències, cinc minuts de retard per cada usuari, 22.567 trens afectats i 6.653 hores de retards. I vostès, senyores i senyors diputats de Junts per Catalunya i PSC, hi insisteixo, no ho entenen prioritari.

Malgrat això, nosaltres sí que en volem parlar, i ho farem les vegades que faci falta, fins que entrem a la fase de les solucions, les solucions que calen a un servei públic essencial. Perquè estem parlant d'un sistema ferroviari que compta amb més de 1.120 quilòmetres de xarxa i amb més de 100 milions d'usuaris a l'any.

Li deia, doncs, consellera, que la situació de rodalies ens ocupa i ens preocupa, sobretot veient l'actual biaix polític en la seva gestió per part de l'Estat espanyol. Mentre a Madrid, l'any 2021, s'executava més del 184 per cent del pressupostat, la inversió real a rodalies de Catalunya no superava el trenta-tres per cent.

Em sembla que resulta ociós..., de fet, s'ha dit tantes vegades, que aquesta problemàtica deriva de la manca de recursos aplicats –aplicats–..., i no perquè no hagin estat pressupostats, sinó per la manca d'execució pressupostària i els reiterats incompliments en aquesta matèria dels diferents governs espanyols, siguin del signe que siguin, però fonamentalment els del PSOE. Una circumstància que, ja m'ho permetran, és especialment sagnant quan els gestors del servei al nostre país han estat sempre –i ara també, al Gobierno d'Espanya– persones del PSC, com l'actual ministra de Transports, Raquel Sánchez Jiménez. Deuen convenir amb mi que és un molt pobre bagatge per a aquells que s'autoanomenen «el govern alternatiu de Catalunya».

A Catalunya no és que no s'hagi invertit el que tocava, no s'hi ha volgut invertir –diguem-ho clar. Jo crec que les dades ho deixen ben palès. De fet, l'Estat incompleix la meitat del pressupost de Renfe i Adif a Catalunya des de l'any 2010: els últims tretze anys el Govern espanyol ha deixat d'invertir 3.639 milions d'euros que estaven pressupostats pels dos ens a Catalunya. Uns incompliments pressupostaris en termes d'inversió que afecten de manera greu el desenvolupament del propi servei. Recordem que a Catalunya més de 400.000 persones utilitzen diàriament el servei de rodalies i que, per tant, en pateixen el caos en primera persona.

I la conseqüència de tot això: no és casual que la segona onada del baròmetre d'opinió pública del Centre d'Estudis d'Opinió, feta pública el passat mes de juliol, reflecteix que el vuitanta-tres dels catalans defensa que la titularitat de la gestió integral del servei de rodalies recaigui en la Generalitat de Catalunya. Un gran consens, doncs, superior al vuitanta per cent, que ja sabem tots que, lamentablement, en aquesta democràcia –o dita «democràcia»– espanyola no significa res. Només cal recordar que també el vuitanta per cent de la societat catalana està a favor de que el futur polític de Catalunya es decideixi en un referèndum, i que el PSC fa el sord, perquè les decisions importants del seu partit no les prenen aquí, sinó que les decideixen a Madrid.

I, diputades i diputats, a dia d'avui estic segur que tot l'hemicicle, honestament, pot convenir que el servei prestat per Adif i Renfe a Catalunya és impresentable. I aquesta problemàtica no només es queda al servei de rodalies; n'hi ha més, es contagia a la resta del sistema de mobilitat de Catalunya, tensant-lo sobre manera en la recerca per part dels usuaris de rodalies de Catalunya de mitjans alternatius de transport que els garanteixin arribar quan cal a la seva feina, a la universitat, a la cita concertada amb el metge o al centre hospitalari. I totes aquestes greus afectacions

—crec que tots en són conscients— acaben repercutint, per exemple, en la saturació de la xarxa viària per l'ús del vehicle privat com a alternatiu.

És evident que calen canvis transcendentals a la gestió dels serveis de rodalies al nostre país i que aquells que l'han gestionat fins a dia d'avui estan mancats de cap credibilitat per fer-ho. Cap anunci de noves inversions, cap propòsit d'esmena pot revertir la percepció pública de la precarietat del servei. Calen canvis en profunditat: una gestió capaç, efectiva i propera, que compti amb recursos i, el que és més important, amb la voluntat d'aplicar-los efectivament.

I tenim un actor polític, com és el Govern de la Generalitat de Catalunya, que s'ha mostrat disposat, entusiasmat, amb la possibilitat de revertir des de la gestió, la coordinació, però també des del control, aquesta situació dramàtica per a tants i tants ciutadans d'aquest país. Ha fet palesa des de fa anys la seva predisposició a assumir totes les responsabilitats en el transport ferroviari del nostre país, i de fer-ho amb totes les conseqüències.

De fet, és tal la preocupació que la situació de rodalies ens genera a la gent d'Esquerra Republicana que la nostra formació política, a diferència d'altres, ha inclòs a l'agenda de negociacions per a la investidura del president del Gobierno no només l'amnistia, no només l'autodeterminació, sinó també dos assumptes cabdals per al benestar ciutadà, com són, en primer lloc, la necessitat de resoldre el dèficit fiscal que pateix aquest país i que repercuteix en els serveis que reben els seus ciutadans —una qüestió que serà abordada per la meua companya Raquel Sans aquesta mateixa tarda—, i, en segon lloc, el necessari traspàs integral del control del servei de rodalies, dotat, evidentment, dels recursos adients per prestar un servei digne.

I ho fem perquè, si és rellevant i és prioritari donar solució al conflicte polític entre Catalunya i Espanya, també ho és treballar fermament pel benestar social i material dels ciutadans del nostre país.

A aquesta voluntat política del Govern, hi hem de sumar l'expressió de la voluntat popular. I ara mateix no m'estic referint a allò que els catalans han expressat a les preguntes del Centre d'Estudis d'Opinió; m'estic referint a les reiterades resolucions d'aquesta cambra legislativa, que m'atreveixo a augurar, amb tota probabilitat, que s'expressaran de nou en la moció subsegüent a la proposta de resolució en el mateix sentit expressat, és a dir, amb la sol·licitud del traspàs integral del servei de rodalies.

A què ens referim quan parlem que volem el control del servei de rodalies? Doncs, més enllà de les competències amb les que avui ja compta la Generalitat de Catalunya, a l'exercici de les competències que tenen a veure amb la infraestructura de la xarxa viària, la llicència de l'empresa ferroviària, la regulació de la formació i habilitació del personal, l'expedició de títols i la garantia de la circulació ferroviària. En definitiva, totes les competències necessàries per fer funcionar aquest importantíssim element de mobilitat del nostre país com un rellotge, com funcionen els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

És per l'anterior, consellera Capella, que és interès del nostre grup parlamentari conèixer quines mesures i actuacions té previst efectuar el seu departament per fer efectiva l'assumpció de totes les responsabilitats en la gestió i el control del transport ferroviari de viatgers a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Bé. Per garantir el dret a la mobilitat, el transport públic, doncs, és una peça clau, i encara ho ha de ser, més endavant, en aquest escenari d'emergència climàtica que tenim.

Un transport públic que ens ajudi a complir amb els objectius de desenvolupament sostenible, a descarbonitzar les nostres ciutats i la nostra economia. Un trans-

port públic que ha de contribuir i ha de ser una peça clau en la garantia d'unes viles i uns municipis més interconnectats, més nets, més saludables i, en definitiva, també que garanteixi que la gent visquem una mica més bé. Un transport públic que ha de ser fiable, accessible, segur i eficient, tot el contrari del que avui en dia és rodalies. I aquesta afirmació la faig com a consellera, la faig com a usuària i la poden fer, doncs, els més de 400.000 ciutadans que utilitzen rodalies a diari.

Per tant, el servei de rodalies que es presta pel Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana i que és responsabilitat directa d'una ministra del PSC és un maldecap diari per a més de 400.000 persones. I, directament, permetin-me que ho digui, és una indecència. És una indecència que la ciutadania de Catalunya haguem de patir una mitjana de dos incidències al dia i que l'excepció sigui –que l'excepció sigui– que rodalies no tingui cap problema. O sigui, que l'excepció és el dia que rodalies no té cap incidència.

És indecent que la ciutadania s'hagi d'aixecar al dematí una, dos i fins a tres hores abans per assegurar-se que podrà arribar a la feina a l'hora i puntual. És indecent que la ciutadania hagi de perdre una, dos, tres, quatre –i ja no dic més hores– en un tren avariats o en una andana a rebentar de gent en lloc de poder estar a casa seva amb els seus fills, amb la seva parella o fent allò que li vingui de gust o podent gaudir del seu temps d'oci. És indecent que es tingui la ciutadania esperant en un tren sense que se'ls informi del que està passant, que siguin incapaços de donar informació. I, si haguessin de fer a rodalies els controls que fa Ferrocarrils de grau de satisfacció, ja els hi dic jo que el noranta-set o el noranta-vuit per cent del grau de satisfacció que té Ferrocarrils amb relació als ciutadans que l'utilitzen és evident que rodalies no el té. Per això no ho fan. Per això no pregunten als usuaris el grau de satisfacció amb relació al servei.

És indecent que el Govern de l'Estat hipotequi i mantingui el llast que representa per a l'economia catalana. Abans el senyor Terrades es referia a l'economia; i què passa si les infraestructures no van a l'hora? Doncs, miri, afecta el benestar de les persones, afecta la vida de les persones i l'economia del país, perquè rodalies té una afectació directa en l'economia del país. Ho diu tothom. També ho diu la Cambra de Comerç. Jo no insistiré en les dades que ens donen, no?: 13 milions d'euros perduts en només els primers quatre mesos de l'any 2023.

Però arriba un punt que això ja és insostenible: de 243 dies, de gener a agost del 23, 199 dies amb incidències. Per tant, l'excepció és que rodalies sigui puntual. Haurem de tornar a utilitzar allò que dèiem quan érem petits, no?: «Ruego empujen nuestros ferrocarriles escacharrados.» Tornem a estar exactament igual que fot cinquanta anys –permetin-me que els hi digui d'aquesta manera. Per tant... I podria fer variacions sobre el que vol dir Renfe, per exemple. No ho faré, eh?, ja ha fet la falca. Però, escoltin, la gent n'estem cansats. La ciutadania de Catalunya n'estem esgotats.

Per tant, és la materialització de la voluntat de l'Estat de no invertir només lo just en Catalunya, de desinvertir de forma permanent. Per això tenim el dèficit que tenim, 22.000 milions d'euros que marxen i no tornen, tres mil euros anuals per cap.

I, sí, poden remenar el cap com vulguin, és una dada objectiva. Per això no publiquen i no fan transparència. El Govern de l'Estat espanyol, el Gobierno del Reino de España, i les institucions del Reino de España no són transparents, perquè si fossin transparents ja els hi asseguro jo que no riuríem, tots plegats. I, per tant, arribar a les dades exactes és feina d'enginyeria.

La voluntat de no invertir a Catalunya es manifesta quan l'Estat des del 90, 1990, a 2018 ha invertit en l'AVE, en alta velocitat, 55.888 milions d'euros. Allò que deia un secretari d'estat dels Estats Units a un ministre de l'Estat espanyol: «Vostès són molt rics, no? Vostès són molt rics.» Bé, faig una..., faig la falca també, perquè això ha passat i és veritat. Rodalies a tot l'Estat? Quant ha invertit rodalies a tot l'Estat? Tres mil sis-cents milions d'euros. I sap com els ha distribuït, aquests 3.600 milions d'euros? Doncs la meitat ha anat a parar a Madrid. És igual, Madrid *comunidad*,

Madrid *ayuntamiento*. És igual, perquè, com que es confon tot, tant val una cosa com l'altra. La meitat. I l'altra meitat..., què ha passat? A repartir, doncs, amb la resta. I, com deuen comprendre, a Catalunya, com deia, no?, geperuts dels anuncis i dels grans anuncis.

L'Estat, des del 2010, ha deixat d'executar el 49,6 per cent dels pressupostos de Renfe i Adif a Catalunya. Això vol dir que a l'Estat li és igual que els trens a Catalunya siguin puntuals o no, o què els hi passa als usuaris catalans, no? Més de 400.000 ciutadans de Catalunya que veuen afectada la seva vida diària perquè l'Estat, de forma volguda, tot i haver-s'hi compromès en els pressupostos generals de l'Estat, amb diferents suports parlamentaris, amb diferents governs de diferents colors –PSOE o PP–, doncs, ha continuat fent exactament el mateix: incomplir amb Catalunya.

L'Estat, des del 2013, a través del *ministerio*, ha deixat sense executar el setanta-dos per cent del pressupost en inversions ferroviàries a Catalunya. Sí, és així. I escoltin, el Govern de l'Estat, el Gobierno del Reino de España, es va comprometre, molt abans de les eleccions, primer de les municipals i després de les que van tenir a les Corts Generals, que farien públiques dades. A dia d'avui... (*la consellera fa veure que truca a una porta*), *llamé, nadie respondió*. No ho han publicat. Per què? Perquè si ho publiquen, doncs, no agradarà el que veurem. Per tant, és el que fa l'Estat de forma persistent i de forma reiterada.

I algú encara es pregunta per què els catalans i les catalanes volen decidir el futur?, per què els catalans i les catalanes, una part important de Catalunya, dels catalans i les catalanes, volen que Catalunya sigui un estat independent? Encara s'ho pregunten, alguns? Doncs per una raó molt senzilla: per gestionar els nostres recursos propis i per decidir sobre allò que ens convé invertir; i per una qüestió prioritària, per garantir el benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, per tenir trens que arribin puntualment, que s'assemblin a Ferrocarrils –nets, polits, endreçats, puntuals–, i que quan hi ha incidències, que també en tenen, com passa en qualsevol servei públic, que també les tenen, ho expliquen. Però no són dos de cada..., de deu dies, vuit. No, perquè no és veritat. Les incidències no són... Em diran: «Bé, no és el mateix volum de servei.» D'acord, és veritat, però a escala és exactament lo mateix.

Per tant, quina és la voluntat del Govern de la Generalitat? Doncs assumir el traspàs íntegre de rodalies. «Traspàs íntegre» vol dir decidir sobre les vies, decidir sobre els trens, decidir sobre les persones que porten els trens, sobre els horaris, sobre el nombre de viatges que s'han de fer. Decidir-los pensant en el país sencer i no a trossets, i, evidentment, amb el pressupost no executat i compromès, partides pressupostàries que s'han anat arrossegant al llarg dels anys i que no han estat executades, i amb la previsió de les inversions futures.

I hi afegeixo –i hi afegeixo–, perquè en els traspàsos també hem après com hem de garantir que un traspàs pugui ser efectiu, i, per tant, eficient, de forma ràpida: doncs, mentre no siguem un estat independent, amb la previsió futura del cost i de l'increment del servei que s'ha de prestar.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpellació al Govern sobre la islamització creixent de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Interpellació al Govern sobre la islamització creixent de Catalunya

300-00381/13

I té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Buenas tardes, señoras y señores diputados, *consellera* Verge... En los últimos días, Europa ha vuelto a sufrir una oleada de sangre provocada por el islamismo, con escenas que, por desgracia, ya no constituyen ninguna novedad y que reviven en nuestra memoria colectiva la pesadilla vivida entre los años 2015 y 2017 en Niza, en Bataclan y en las Ramblas de Barcelona.

Nos enfrentamos a una guerra declarada contra Europa, un asedio a los fundamentos de nuestra civilización y a nuestras libertades, sin distinciones. Odian nuestra libertad, odian nuestra identidad y odian nuestra forma de vivir y de pensar.

Es nuestro deber señalar la responsabilidad que tienen las políticas migratorias de puertas abiertas puestas en práctica desde hace demasiado tiempo por gobiernos de uno y de otro signo político, ya sea en la Generalitat, en el Estado, pero también impuestas desde Bruselas. Llevamos casi una década permitiendo que miles de inmigrantes ilegales procedentes de países islámicos asalten nuestras fronteras y amenacen la seguridad de nuestras calles día tras día.

Las medidas tomadas para evitarlo son irrelevantes. Hoy, en el Mediterráneo, se entregan subvenciones a oenegés que, lejos de prestar ayuda humanitaria, colaboran activamente en este proceso, haciendo más fácil el trabajo de las mafias, mafias que se han llevado por delante la vida de miles de personas.

Y ustedes también son responsables de esta situación, con esas suicidas políticas de puertas abiertas que disparan el efecto llamada. Responsables a partes iguales de la tragedia que se vive en el Mediterráneo y de convertir las calles de Europa en el escenario de una película de terror.

Y ahora, ¿qué les dicen ustedes a los europeos? ¿Cuál es su receta? Nos piden que nos resignemos, que nos acostumbremos a los ataques; que los consideramos, como declaró el alcalde de Londres, «algo inevitable en las grandes ciudades». Han puesto precio a su aventura multicultural: poner en riesgo nuestras vidas, la seguridad de las mujeres y el futuro de nuestros hijos.

Los medios de comunicación son también colaboradores necesarios en todo eso. Censura, silencio, ocultación de la nacionalidad de los atacantes y del carácter islamista de los atentados son habituales en periódicos, en la radio y en las televisiones, al tiempo que no tardan en señalar a los que sí denunciemos las atrocidades perpetradas en nombre del islam aquí y en todo el mundo.

El pasado 23 de enero se produjo en Argel el asesinato a machetazos de Diego Valencia, sacristán de la localidad gaditana, resultando también heridas de gravedad otras cuatro personas. El atacante no tenía papeles y desde junio de 2022 contaba con una orden de expulsión a Marruecos, una orden de expulsión que no llegó a concretarse a tiempo. Para una parte de la prensa, lo más reseñable ese día fue la posible enajenación mental del terrorista y no su intencionado plan de acción, donde incluyó como objetivos varias iglesias de esa localidad.

También este pasado lunes un musulmán segó la vida de dos ciudadanos suecos en Bruselas al grito de «*Al-lahu-àkbar*». Residía de forma ilegal en Bélgica desde el año 2019. Ya contaba con antecedentes por terrorismo, tenía una orden de expulsión en curso desde hacía años y estaba siendo vigilado por los servicios de inteligencia de ese país. ¿Quién en su sano juicio puede entender cómo una persona con ese perfil puede seguir campando a sus anchas por las calles de Bruselas o de cualquier otra ciudad de Europa?

En Cataluña, desde que en agosto de 2017 el islamismo se llevase por delante la vida de dieciséis personas en un solo día, se producen el treinta por ciento de las detenciones por yihadismo de toda España. Es, con diferencia, el territorio donde se concentran más islamistas dispuestos a atacar.

Estos casos son el paradigma de que todo lo que nos plantean las élites está fallando. Unas fronteras débiles que han permitido llegar a 23.000 personas a las islas Canarias en lo que va de año, desembarcando solo este mes de octubre 7.500 de

ellas, la mayor parte en la isla de El Hierro, una isla con una población de once mil personas. Cuando esto ocurre, el Hierro, tal y como lo conocemos, deja de ser lo que es y se convierte en una cosa distinta. Es, sin lugar a dudas, nuestro Lampedusa particular.

Restricciones presupuestarias y falta de medios en las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado para hacer frente a una amenaza cada vez más extensa y muy difícil de controlar. Unas órdenes de expulsión que no se cumplen. Y el caso del terrorista de Algeciras no es una excepción, sino que es más bien la norma: su orden de devolución se encontraba entre las 18.676 dictadas a extranjeros sin papeles en toda España entre enero y agosto de 2022. En esos ocho meses solo se ejecutaron 539 de esas órdenes, apenas el 2,88 por ciento. Se trata de un porcentaje que viene repitiéndose en los últimos años.

Los desembarcos que presenciamos en Canarias y en otras playas del Mediterráneo son, por tanto, el primer episodio de una cadena de problemas que sí, también afectan a Cataluña, porque nuestra tierra padece un proceso de islamización creciente, que ya cuenta con un doloroso historial de víctimas y de ataques islamistas; los últimos, esta última semana.

Señora *consellera*, cuando desde VOX denunciemos estos problemas, cuando les advertimos de las consecuencias de sus políticas, nos insultan, nos atacan e incluso nos censuran. Esta cámara ha sido escenario de episodios liberticidas cuando Ignacio Garriga les ha advertido por activa y por pasiva de adónde nos conducían sus políticas.

Nosotros tenemos la responsabilidad de defendernos frente a una clase política que naturaliza las avalanchas y que nos condena a vivir inseguros y permanentemente amenazados. Nosotros, como tantos compatriotas, tenemos la determinación de rebelarnos contra la condena que nos han impuesto.

El destino de Cataluña, de España y de Europa no es convertirse en una tierra asediada por la barbarie, no es arrodillarse y esperar lentamente nuestro doloroso final. Recuperaremos y defenderemos con fuerza el sentido de la libertad, la ley, la solidaridad y la defensa de nuestras fronteras, que son pilares fundamentales en la construcción de nuestra civilización común. (*Alguns aplaudiments.*)

Señora Verge, hay que cambiar las cosas de forma radical, o Europa, España y Cataluña sucumbirán sin remedio. Combatamos el integrismo islámico en lugar de protegerlo, como es el caso de Mohamed Said Badaoui, marroquí recientemente expulsado de España como el responsable del radicalismo islámico en la provincia de Tarragona, que fue apoyado públicamente por todos ustedes, por este Gobierno de la Generalitat, que se estaba fotografiando, incluso, con él.

Abstengámonos de firmar pactos y acuerdos con organizaciones internacionales que promueven la expansión del islamismo, como es el caso de la consejera de Acción Exterior y sus pactos recientes con la Liga Árabe para introducir con todavía más fuerza el islam dentro de los colegios.

Frenemos la injerencia extranjera en Cataluña mediante la financiación, por parte de países fundamentalistas islámicos, de la construcción de nuevas mezquitas fundamentalistas salafistas en Cataluña. Según datos de la propia Generalitat, el número de mezquitas se ha doblado en los últimos años, pasando de 139 en 2004 a más de 280 en 2019. Y, según datos del propio Gobierno, en una de cada tres se predica el salafismo.

Cumplamos escrupulosamente la ley de extranjería, evitando cualquier medida tendente a favorecer la inmigración ilegal por parte de las instituciones públicas con planes como el programa de primera acogida o el programa Acol para la contratación de inmigrantes ilegales.

Seamos transparentes con los catalanes. Es injustificable que en las últimas semanas haya habido dos ataques con heridos donde el terrorista realizaba proclamas islamistas y nadie, ni en el Departamento de Interior ni en ningún otro departamen-

to –en el suyo tampoco–, se haya pronunciado, y más sabiendo que vivimos en un contexto de alerta terrorista 4.

Hay que hacer frente a la expansión de las contracomunidades fomentando nuestra cultura e identidad propias. En la actualidad, hay más de tres mil alumnos en más de ciento cuarenta colegios e institutos en Cataluña que reciben clases de árabe y cultura islámica de manera gratuita, la mayoría por profesores que forman parte del programa de lengua y cultura marroquí, fruto de un convenio educativo con la Fundación Hassan I del Reino de Marruecos.

Señora *consellera*, ¿pondría usted la mano en el fuego por todos esos profesores que están impartiendo estas clases? Nosotros no nos resignamos, no vamos a permitir que continúen destruyendo la libertad y la seguridad de Cataluña y de toda España.

Señora *consellera*, le aseguro que no nos mata el cambio climático, nos matan las fronteras abiertas.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, presidenta. Les meves paraules no són per al diputat que dos anys i mig després no sap ni quin és el meu cognom, sinó que m'adreço (*aplaudiments*), en primer lloc, al conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra i de la Mesa, tots els membres d'aquesta Mesa, perquè no sé si cal constatar un altre cop més per enèsima vegada, com passa amb aquesta interpel·lació, que el pacte antifeixista signat per molts dels grups parlamentaris que són aquí presents necessita actualitzar el Reglament del Parlament per posar fre als discursos d'odi, perquè la llibertat d'expressió és manifestament incompatible amb els discursos d'odi de caràcter xenòfob, de caràcter racista, que busquen estigmatitzar persones i col·lectius sencers.

I ja n'hi ha prou de mentides, i ja n'hi ha prou d'atjar la por i l'alarmisme amb desinformació, amb falsedats, amb proclames excloents i amb la criminalització de les persones migrades. De fet, fins i tot desconeixen que gairebé la meitat de les persones que estan acusant de tots aquests mals del món ja tenen la nacionalitat espanyola. Per tant, la seva «antipàtria» és tan gran que no els hi cap ni al cap. (*Aplaudiments.*)

I ja n'hi ha prou de fer servir les nostres veïnes i veïns musulmans com a boc expiatori. I ja n'hi ha prou d'insultar i amenaçar amb presó o amb expulsions tantíssima gent. Perquè és que vostès ni estimen ni defensen el país, perquè els hi sobra gairebé tothom: els hi sobren les persones migrades, especialment aquelles que no els hi agrada el seu origen o les seves creences religioses, però és que també els hi sobren les feministes, les persones LGTBI, les activistes contra el canvi climàtic, les independentistes... És que aquesta «antipàtria» seva de regust nacionalcatòlic no tornarà. Entenguin-ho d'una vegada, no tornarà. Va caducar fa molt de temps i no permetrem que torni a passar.

Però és que, miri, les seves fallàcies, les seves falsedats, no aguanten cap mínim contrast de dades. Saben quin és el nombre de practicants de l'islam a Catalunya? Per això que diuen, eh?, del procés d'islamització, que, bé, pensàriem que la dada ha de ser elevada. Doncs és un 4,5 per cent de persones del conjunt de la població a Catalunya. És una dada que s'ha mantingut estable en els darrers anys. I centres de culte: saben quantes mesquites hi ha? Són el quatre per cent del total de centres de culte del país. El vuitanta per cent són esglésies catòliques i l'onze per cent són esglésies evangelistes. Per tant, no, senyors, no; no hi ha cap procés d'islamització a Catalunya.

El seu discurs de la por cap a les persones migrades també és intolerable i antidemocràtic. Atribuir a un col·lectiu comportaments delictius d'unes poques persones

per criminalitzar el conjunt del collectiu és una pràctica feixista. Superfàcil de fer, aquest discurs.

I n'hi poso dos exemples. Un: si tots els membres –que era així– del Ku Klux Klan eren cristians blancs, deduirem que tots els cristians blancs són uns supremacistes terroristes? Crec que el sentit comú, com a mínim d'un noranta per cent d'aquesta cambra, sap quina és la resposta.

Però posem-ne un altre exemple, al seu estil, eh?, *la parte por el todo*. Condemnat a catorze anys l'exlíder de VOX a Lleida per agressió sexual a joves amb discapacitat; detingut un exdirigent de VOX a Cadis per una operació contra el narcotràfic. Més, eh?... També detinguda una candidata a Madrid de VOX per una operació contra el narcotràfic. Detingut un portaveu de VOX a Granada per violència masclista. Que en tenen més, eh?, el candidat a l'alcaldia de Benidorm o el cap de llista del seu partit a València. Ara el Tribunal de Cuentas investiga el seu partit per un presumpte finançament il·legal a partir d'aquests reintegraments en caixers automàtics.

Això és el que ha publicat la premsa. Faré com vostès, eh? No li he portat el dalló per ensenyar, però és lo mateix que fan vostès. Ho ha publicat la premsa, ho hem llegit tothom. Per aquestes paradetes al carrer per les quals venen marxandatge sense demanar la llicència municipal, el seu *top manta*, que els hi responíem fa uns mesos aquí mateix, al Parlament... Puc seguir, i la llista és molt llarga. Només cal que posin al Google «VOX», «corrupció», «narcotràfic» o altres delictes. Que cadascú tregui, doncs, les seves pròpies conclusions sobre què implica aquest nodrit catàleg de condemnes i investigacions judicials obertes per a la valoració col·lectiva del conjunt de càrrecs electes o orgànics del seu partit o per a la valoració del seu partit.

Seguim exposant la seva manipulació, ara amb relació a l'associació que fan entre la manca de seguretat i la delinqüència amb l'origen o la religió de les persones. És que els índexs de criminalitat, senyors, no han crescut al nostre país. El conseller Elena està fart de donar-ne les dades. Són dades públiques. Deixin d'alarmar la ciutadania amb vídeos falsos o magnificant casos particulars. Els hi ha repetit el conseller Elena per activa i per passiva. Les dades el que diuen és que la major part de la delinqüència és perpetrada per homes de nacionalitat espanyola. I que els grans delinqüents no arriben en pastera; són les grans fortunes, evadint impostos; són les elèctriques, condemnant moltes persones a patir pobresa energètica mentre ingresseu beneficis milionaris. (*Alguns aplaudiments.*)

Tampoc s'aguanta la seva teoria falsa sobre la radicalització que diuen que passa a les mesquites. Tots els experts en radicalització de base religiosa indiquen que els individus que es radicalitzen ho fan principalment a través d'internet i de les xarxes socials, i que ho fan en solitud, no en comunitat. De fet, les comunitats musulmanes que viuen al nostre país no promouen pas la radicalització, sinó que l'estan prevenint, perquè estan intentant teixir xarxa, estan intentant crear vincle comunitari amb aquest «nosaltres» compartit. El radicalisme està fora de les mesquites i capta, en tot cas, persones que es desvinculen de la comunitat i de la societat. I aquesta desvinculació té molt a veure amb exclusió social –amb pobresa, per tant– i també amb un sentiment de rebuig i de manca d'acceptació que en bona mesura està promogut pels seus discursos d'odi, per aquest assenyalament constant.

Per tant, semblaria –i dic «semblaria» perquè en vostès és impossible de confiar-hi– que és de sentit comú entendre que demonitzar les persones musulmanes i els discursos racistes com els que fan els partits d'extrema dreta com el seu segur que empitjoren aquest sentiment de marginació.

També és de sentit comú i una obligació de les institucions, ja sigui la Generalitat o els ens locals, garantir els drets de tothom, incloent-hi el dret a treballar en condicions dignes –no el que fa la llei d'estrangeria espanyola, que és el que provoca aquesta situació d'irregularitat administrativa–; el dret a rebre una bona educació o el dret a accedir a un habitatge; el dret a la igualtat de tracte i a la no-discriminació per raó d'origen o de creences religioses, o el dret a no patir racisme.

Però és que ja sabem que vostès en realitat estan en contra dels drets i de les llibertats de qui no pensa com vostès o qui no s'hi assembla. De fet, vostès reclamen la llibertat de fer discursos d'odi, que són els que fonamenten i legitimen les discriminacions i les agressions. De fet, els delictes d'odi més freqüents –siguin amb dades del Departament d'Interior, siguin amb dades del Ministeri de l'Interior– són els que tenen una motivació racista, conjuntament amb els que tenen una motivació per LGTBI-fòbia.

I aquests discursos xenòfobs com els que sentim aquí cada dos per tres, i avui en deu minuts i amb un recital que semblava que estigués llegint una poesia d'un autor alemany dels anys trenta, suposen donar ales al radicalisme violent de base racista, que ara mateix és una de les principals amenaces a la seguretat a nivell mundial. Recorden l'atemptat d'Utoya, a Noruega, el 2011? L'atemptat de Christchurch, a Nova Zelanda, el 2019? Recorden qualsevol dels múltiples atemptats que passen cada any als Estats Units contra població d'origen migrant i racialitzada? L'alerta sobre aquesta amenaça l'ha donat l'Europol, l'ha donat el Congrés dels Estats Units, l'ha donat el secretari general de Nacions Unides. I, sense anar més lluny, com explicava el president aquest matí, els Mossos d'Esquadra i la Policia Nacional van dur a terme una operació contra el grup neonazi Combat 18, vinculat al supremacisme blanc violent a Europa. En fi, no els veig massa preocupats per aquesta creixent amenaça que suposa el supremacisme blanc arreu del món i també a casa nostra.

Tampoc els veiem mai –mai– preocupats pel nombre de dones assassinades anualment per violència masclista, tretze en el que portem d'any, 126 en la darrera dècada només a Catalunya. Al contrari, es dediquen a exercir més violència contra les dones negant la violència masclista, demanant que es deroguin les lleis d'igualtat i que s'eliminin els recursos especialitzats per atendre les dones. De fet, allà on governen ho estan fent, o sigui que no em facin així, perquè l'evidència empírica, fills meus, és que és... En fi, això no vull ni contestar-ho, m'estan robant segons.

Tampoc els veig preocupats..., i ha fet la brometa, fins i tot s'ha atrevit a fer la brometa. Allà on governen... Perdó, s'ha atrevit a fer la brometa sobre el canvi climàtic. Saben quantes morts es podrien evitar només a l'àrea metropolitana de Barcelona, si els nivells de contaminació fossin els recomanats per l'Organització Mundial de la Salut? Més de quatre mil cada any. Per tant... Això no és seguretat, també?

A vostès, què els preocupa? Lliçons de seguretat i de llibertat per part seva, ni una. Perquè no els importa ni la vida de la gent d'aquest país, que se sap orgullosament divers, ni els importa en si la seguretat; no saben ni què és la seguretat. En canvi, al Govern del país ens preocupen totes les amenaces a la seguretat que puguin afectar els 8 milions de persones, de catalans i catalanes. Aquestes amenaces també inclouen els discursos d'odi que tenen com a objectiu trencar la convivència, impedir que es desenvolupi un sentiment d'un «nosaltres» compartit, erosionar la democràcia i carregar-se els drets humans.

Ho sentim molt. Saben sobradament que ens trobaran al davant.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

(Algú diu: «Molt bé, molt bé.») Bueno, muchas gracias, presidente. A usted supongo que también, señora *consellera*. Yo..., me acusa a mí de no tener los datos actualizados y demás. De hecho, yo entiendo que usted debe saber muchísimo de otras cosas; hemos escuchado recitales suyos en esta cámara sobre temas cuando menos variopintos.

Sin embargo, con esto, déjeme que le actualice algunos datos. Seis de cada diez detenidos en Cataluña son extranjeros. No recuerdo el número exacto que me ha dicho de personas musulmanas que hay en Cataluña, pero yo me dirijo a los datos que nos ha ofrecido la Comisión Islámica de España, diciendo que hay 620.000 perso-

nas musulmanas en Cataluña, un 8,5 por ciento, no un tres o un cuatro –un 8,5 por ciento. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Tarradas... Senyor Tarradas, un moment, si us plau...

Alberto Tarradas Paneque

Y es importante hacer la distinción entre «islam» e «islamismo». Eso es muy importante. Y también le recomiendo que lo haga usted para entender lo que le estoy diciendo.

La presidenta

Senyor Tarradas, un moment, si us plau... Estic...

Alberto Tarradas Paneque

Sí.

La presidenta

Hauria de fer cas a la presidència, si li para la seva intervenció. Ja li ha comentat la consellera i abans l'hem deixat parlar, però si torna a fer aquestes vinculacions segons l'origen de les persones, amb vinculacions ofensives i estigmatitzant persones segons el seu origen... Li faig la seva primera crida a l'ordre, i sap que si continua així li acabaré retirant la paraula.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, señora presidente. De hecho, estaba haciendo..., precisamente, intentando explicar la diferencia entre islam e islamismo, pero... En fin, usted tampoco ni atiende ni absolutamente nada.

Lo que ha intentado es básicamente eludir responsabilidades, echar balones fuera y pretender que los catalanes piensen que, bueno, en fin, los atentados yihadistas que hemos presenciado y que hemos sufrido son, pues, simples casos aislados, simple casualidad. La realidad es que Cataluña es la región más islamizada de España, y el claro ejemplo de cómo el proyecto multiculturalista impulsado desde las élites políticas ha sido capaz de cambiar una sociedad en pocos años.

Y voy a remontarme atrás en el tiempo, los tiempos del expresidente Jordi Pujol. Los gobiernos separatistas han pretendido combatir, como si de un problema se tratase, la llegada de españoles que provenían de otras provincias de España y se asentaban aquí, en Cataluña. De hecho, fue el propio Pujol quien publicó un libro titulado *La inmigración: problema y esperanza de Cataluña*, donde definía a nuestros padres y a nuestros abuelos andaluces como el problema y a la inmigración magrebí como la esperanza a todos los problemas de Cataluña.

Entonces, claro, con el objetivo de aumentar las bases, el separatismo puso en marcha la Fundación Nous Catalans. Y decía el propio Àngel Colom –y cito textualmente–: «Para que el separatismo pueda alcanzar sus objetivos políticos, debían convertir a los inmigrantes en catalanes nacionalistas. Lo primordial es que en primer lugar ondeen la estelada y acudan a la Diada; su integración es secundaria.» Decisiones irresponsables cuyos efectos los sufren las generaciones presentes y los sufrirán con aún mayor gravedad las generaciones venideras.

Las consecuencias de sus decisiones han sido decenas de muertos en nuestras calles. Han provocado que nuestros barrios dejen de ser lugares seguros y que se constituyan sociedades paralelas que nada tienen que ver con la nuestra. Su integración, la de estos inmigrantes, a ustedes no les ha importado en ningún momento, y con tal de obtener sus votos han permitido que el radicalismo campe a sus anchas por nuestra tierra, sin preocuparse de quién controlaba las mezquitas y los espacios culturales. Su despreocupación ha provocado, precisamente, que muchos de estos espacios de participación social los ocupen integrantes de la sociedad de los Hermanos

Musulmanes, introduciendo el islamismo en el seno de las comunidades islámicas y permitiendo que se extiendan los valores salafistas.

Y lo que le estoy contando, señora *consellera*, tampoco es un caso aislado. El primer líder islámico que colocó la Generalitat al frente del Espai Catalanomarroquí y director de la Unió de Centres Culturals Islàmics de Catalunya fue Nouredine Ziani; ¿le suena a usted? Un imán marroquí afincado en Barcelona que aprovechó toda la estructura que había creado la Generalitat a través de Nous Catalans y de la Unión de Comunidades Islámicas para extender el salafismo y los tentáculos de Hermanos Musulmanes entre la sociedad islámica de Cataluña. El CNI puso en marcha su deportación en cuanto destapó su verdadera identidad, pero, igual que hicieron en su momento más recientemente con Badaoui, ustedes se dedicaron a entorpecer ese proceso todo lo posible.

Señora *consellera*, la Generalitat se ha convertido en un aliado perfecto del islamismo salafista. A ustedes no les preocupan los inmigrantes; de ellos tan solo quieren sus votos, y todo lo demás les da igual. No les preocupan lo más mínimo las personas que intentan escapar del totalitarismo de las sociedades islamistas; no les preocupan lo más mínimo esas niñas que pretenden escapar de un entorno que les dice que no pueden estudiar, que no pueden trabajar, que les dice con quién se tienen que casar y que las cubren debajo de una prenda integral de color negro. No les preocupa que un tercio de las mezquitas estén dirigidas por imanes salafistas. No les preocupa que lo que antes eran barrios seguros hoy sean polvorines donde los occidentales huyen des-pavoridos. (*Remor de veus.*)

Les aseguro una cosa, señora Verge: la verdadera amenaza para la identidad catalana...

La presidenta

Senyor Tarradas...

Alberto Tarradas Paneque

...no es el Estado español...

La presidenta

Senyor Tarradas, ha tornat a fer vinculacions, i sap que fa un relat que porta discurs d'odi i discurs discriminatori. (*Pausa.*) Li queden molt pocs segons.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidente. Como decía, la verdadera amenaza para la existencia de la identidad catalana no es el Estado español, es el islamismo. Pónganse a trabajar.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Saben quants idiomes es parlen a Catalunya? O quins són els més parlats? (*Veus de fons.*) Sí? Si fos així, entendrien per què en diferents centres escolars del país s'ofereixen com a extraescolars classes de llengua xinesa, italiana, anglesa, francesa, també àrab. Les extraescolars en àrab s'imparteixen en sis escoles, que representen un 0,11 per cent del total. És que, un cop més, els seus arguments d'odi no aguanten una mínima dada.

És que ha sortit aquí i s'ha tornat a enredar amb les dades, perquè confonen contínuament naps i cols: el percentatge de població musulmana, el percentatge de població amb un origen concret, que no és el mateix; estan fent equivalents un origen amb una religió, i tampoc és el mateix. Aprenguin a sumar. Vostè no fa tant de temps que ha sortit dels estudis de grau, entenc. (*Remor de veus.*)

Sobre la religió islàmica impartida a les escoles..., és la seva frase. Al sistema educatiu català no hi ha cap escola que imparteixi únicament religió islàmica. Hi ha vuit escoles que participen en un pla pilot per impartir aquests continguts com a

matèria optativa. Hi insisteixo, vuit escoles. Són un 0,15 per cent de tots els centres educatius del país. És un pilot que ja s'havia fet en el curs anterior; l'avaluació ha sigut positiva, s'ha reeditat.

Vostè ha intentat també posar-hi pel mig la consellera d'Exteriors. Tampoc no saben de què parlen; per això... Són els pocs minuts que gastaré a desmentir les seves mentides; no li penso respondre a altres..., anava a dir «idiotades» que ha dit. Si ho he de retirar, ho retiro, però..., en fi. La feina que està fent el Govern amb ALECSO, que és una organització de caràcter educatiu, cultural i científic en el món àrab, té aquesta finalitat, precisament és un intercanvi recíproc, és un conveni que s'està treballant amb aquesta vocació multilateral del Govern de Catalunya, de treball amb múltiples organismes internacionals. Hi insisteixo, àmbit educatiu i científic.

La convocatòria de l'Acol. És que..., vostès entenen què implica la llei d'estrangeria a nivell de condicions draconianes, però no només, sinó tota la infraestructura tal com està muntada, que hi ha immigrants que queden en situació administrativa irregular perquè no poden demanar cita a una oficina d'estrangeria i els hi caduquen els papers? Ho entenen, l'impacte que té això en la vida de les persones? Entenen que com a govern puguem acompanyar aquests processos de persones que voldrien tenir un permís de treball, un permís de residència, i hi ha un racisme institucional en la llei d'estrangeria o en l'operativa de les oficines d'estrangeria que no els permet poder-ho estar fent en les mateixes condicions que qualsevol altra persona, complint exactament tots els requisits? Doncs aquesta convocatòria no és un regal, és facilitar que puguin tenir un contracte laboral, que això els hi pugui permetre sol·licitar el permís de treball i regularitzar una situació que ja haurien de tenir regularitzada. El que estem fent és garantia de drets.

A vostès el que els hi molesta, concretament, perquè... En fi, m'agradaria saber tot el discurs general que tenen sobre la població migrada des d'un punt de vista molt utilitarista, quins treballs els hi agrada que facin i aquestes coses. Nosaltres veiem persones i veiem garantia de drets. Però els hi molesten uns països concrets d'origen. I aquí els hi he de dir que, mirin, amb el seu hipernacionalisme espanyol, si haguessin fet..., si Europa hagués fet..., no tingués el passat colonial que té, doncs, potser els resultats serien uns altres, però a la frontera primera de la Unió Europea hi ha països musulmans, del nord de l'Àfrica i de l'Orient Mitjà. És normal que les persones emigrin als països que estan més a prop de les seves fronteres. Però els hi dic..., és que vostès consideraran sempre..., perquè no els consideren iguals que vostès, perquè els consideren inferiors, perquè els criminalitzen i demonitzen contínuament, persones que ja tenen la nacionalitat, la seva «estimada» nacionalitat espanyola.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i l'impacte en l'economia i el benestar, presentat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i l'impacte en l'economia i el benestar

300-00378/13

Per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Aquesta interpellació té com a objectiu posar de manifest una situació greu que afecta directament la qualitat de vida dels nostres ciutadans i ciutadanes, com és el dèficit fiscal que pateix Catalunya en la seva relació amb l'Estat espanyol. Abans teníem una interpellació al

voltant de les rodalies, al voltant dels trens, que té un impacte molt directe en la vida de la ciutadania, i ara volem parlar del dèficit fiscal.

Les darreres dades són inèdites i diríem que encara més alarmants del que ho eren fins ara. Ens mostren que el dèficit fiscal ha assolit una xifra màxima històrica de 22.000 milions d'euros, aproximadament el deu per cent del producte interior brut del país, i aquesta bretxa representaria la meitat del pressupost de la Generalitat d'aquest any, recordem-ho, el més expansiu de la història. Afecta, per tant, directament el benestar i la qualitat de vida de tots els catalans i catalanes.

En el passat debat de política general, el president Aragonès ens parlava de la Catalunya dels 8 milions, una Catalunya amb un potencial enorme que pot mirar al futur –i, miri, després d'aquesta interpellació, encara amb més motius– des de la diversitat, des del civisme i des de la voluntat de construir un país més just i més lliure, però també una Catalunya que té uns reptes enormes, i no ens podem estar de dir-ho.

Reptes en l'àmbit econòmic: reindustrialitzar el país, dibuixar entre totes un model econòmic resilient davant de l'emergència climàtica, un model que sigui font de prosperitat compartida i que redistribueixi els rèdits i també els costos –perquè sabem que n'hi haurà–, de manera equitativa, d'aquesta transició verda que hem de fer –ha de ser una redistribució equitativa dels beneficis, però també dels costos.

Tenim reptes, com deia, en l'àmbit econòmic, però també tenim reptes en l'àmbit social. La Catalunya dels 8 milions és una Catalunya cada cop més envellida. De fet, un 5,7 per cent de la ciutadania està per sobre dels vuitanta anys. I ens cal trobar recursos per fer-hi front, per donar respostes a les necessitats en aquesta fase de la vida, que és una fase tan vital i tan necessària com qualsevol altra, però que requereix aquests recursos.

En aquesta Catalunya dels 8 milions, hem de tenir molt present que hi ha molts –massa– infants que estan en una situació de pobresa, i és una dada que ens hauria de preocupar a tot l'hemicicle. De fet, la taxa de risc de pobresa entre els menors de setze anys se situa a Catalunya en el vint-i-vuit per cent; estem parlant de deu punts per sobre del que hi ha entre la població que se situa entre els setze i els seixanta-quatre anys. És cert que és una xifra que s'ha reduït en els últims anys, però que crec que esgarrija només de sentir-la.

També en els reptes socials que tenim com a país no podem oblidar els milers de treballadors i treballadores –abans ho deia el company Jordi Orobitg– que cada dia perden el temps, perden moltes hores del seu temps, en unes rodalies, en un servei de trens totalment deficitari i que requereix també posar-hi tota l'atenció i posar-hi tots els recursos.

Aquest, de fet, és el rumb del Govern. Quan alguns ens pregunten quin és el rumb del Govern, doncs, el rumb del Govern és donar resposta a tots aquests reptes que tenim com a país. Tenim moltes oportunitats, però tenim reptes com a país, i el Govern intenta fer-hi front.

I això no només són paraules, no només són discursos, sinó que són accions concretes, són accions tangibles. El Govern, que tot just aquesta setmana ha aprovat augmentar un seixanta-sis per cent els ajuts per pagar les residències de la gent gran i les persones amb discapacitat, passant de 747 euros d'aportació a 1.239 euros..., això té un impacte, té una afectació molt directa en la vida de les persones, de les famílies, i prou que ho saben.

Per això aquest Govern també ha posat la infància al centre de l'acció política. Ho fa quan treballa per la gratuïtat dels zero a tres anys. Gratuïtat de l'I2, una mesura sens dubte progressista que, de fet, alguns ara també es plantegen exportar, i, sincerament, ho celebrem, perquè entenem que és una mesura que garanteix la igualtat d'oportunitats entre tots els infants i que, a més a més, té una mirada feminista molt interessant.

Ho fa el Govern quan garanteix que cap infant es quedi enrere amb els costos de la vida i que les famílies disposin d'ajuts concrets per poder comprar el material escolar, perquè és una necessitat –si tenen canalla, el mes de setembre té un impacte molt directe. I, per tant, aquests ajuts directes a les famílies, perquè en aquesta situació i aquest context econòmic puguin adquirir el material escolar.

Ho fa també quan amplia la cobertura de les beques menjador perquè cobreixin el cent per cent del cost, i també en millora l'accés a les famílies vulnerables. Ho fa quan, després d'onze anys, s'actualitza l'IRSC en un vuit per cent. També, doncs, una situació que millora la vida de moltes persones.

Aquest és el rumb del Govern. Quan ens pregunten quin és el rumb del Govern..., doncs, poder donar resposta a aquestes necessitats és el rumb.

Mesures, totes elles, imprescindibles, però que segur –i també ho reconeixem així– són insuficients per poder donar resposta a les necessitats de les persones que viuen a Catalunya. I en molts casos no és per una falta de recursos, sinó per l'espoli que any rere any l'Estat espanyol comet amb els impostos de tots els catalans i catalanes, de tots.

Ho dèiem en el debat de política general i els hi reiterarem tants cops com faci falta: a la Catalunya dels 8 milions li falten 22.000 milions d'euros cada any. Aquesta és la xifra del dèficit fiscal entre Catalunya i el Govern de l'Estat.

Segons les dades més recents proporcionades pel seu departament, Catalunya va aportar al voltant del 19,3 per cent dels ingressos de l'Estat l'any 2020, el 19,2 per cent l'any 2021. I, no obstant això, només va rebre un 13,7 per cent i un 13,6 per cent de la despesa de l'Estat. Estem parlant de riquesa que es genera a Catalunya, que se'n va a Madrid i que no torna; un espoli que no s'explica per motius de redistribució, com a vegades ens han intentat fer creure, sinó per l'arbitrarietat de l'Estat espanyol vers Catalunya.

Si ordenem els territoris de l'Estat espanyol segons el producte interior brut *per capita*, Catalunya se situaria en la quarta posició. En canvi, si els ordenem segons els recursos públics *per capita*, Catalunya baixa a la dotzena posició. Si els ordenem segons els indicadors de progrés social de la Comissió Europea, ens mantenim a la dotzena. De la quarta a la dotzena posició. A mi..., no ho sé, eh?, però deuen convenir amb mi que massa equitatiu no ho sembla.

Saben a qui no li passa, això? Doncs no li passa a Euskadi, per exemple. En aquest cas, perquè allà els seus recursos, els recursos públics, es corresponen també amb els recursos generats. Això demostra que tenim un sistema de finançament que perjudica la ciutadania de Catalunya, especialment les persones més vulnerables. I voldria remarcar això, perquè no és en benefici de les persones més vulnerables d'altres comunitats autònomes, sinó que és en benefici, per exemple, de les rebaixes fiscals que PP i VOX fan a les rendes més riques en altres comunitats autònomes. Per tant, no és un principi de solidaritat.

Com els deia, que no ens enganyin: no és solidaritat, és arbitrarietat i voluntat política. Perquè quan l'Estat –i així ens ho ha demostrat massa vegades; de fet, ens ho demostra sempre– té les mans lliures per prendre decisions, sempre les pren en contra de Catalunya. Ho fa amb el finançament, ho fa amb el repartiment del marge de dèficit, ho fa amb la gestió dels fons Next Generation.

I a la sessió de control d'aquest matí en teníem un exemple: una reclamació que feia el president de la Generalitat, que recordava el PERTE, que ha deixat a zero una de les inversions –de fet, la inversió més important que arriba a Catalunya en els últims vint anys. Estem parlant de l'empresa Iljin, de Lotte, a Mont-roig del Camp, una inversió de 1.200 milions d'euros que s'ha quedat a zero en aquest PERTE, doncs, que atorga el Govern de l'Estat.

I nosaltres, des d'Esquerra Republicana, tenim molt clar que l'única solució a tot plegat, a acabar amb aquesta discriminació econòmica que patim els catalans i catalanes, és, evidentment, tenir un estat propi. Ho tenim claríssim. Per això també som

independentistes, perquè sembla que siguin igual, els consensos que som capaços de construir aquí.

El 2006, el noranta per cent –nou de cada deu diputats i diputades de la cambra– van votar per un finançament que acabés amb el dèficit fiscal, un concert econòmic solidari que no va sobreviure al ribot de l'Alfonso Guerra ni tampoc al pacte Mas-Zapatero. El 2008, la reforma de la LOFCA ja portava elements que estaven pensats per atenuar el dèficit fiscal, però la gestió opaca i arbitrària de l'Estat, amb diferents fons associats, els va deixar en no res. I aquí estem.

No importa si governa el PSOE o si governa el PP, si governa el PSOE en solitari o si governa en coalició. El dèficit fiscal –al voltant d'un vuit per cent del producte interior brut– va pel camí de convertir-se, com deia el president Aragonès, en una llei física immutable, com la llei de la gravetat o el retard mínim de deu minuts en les rodalies.

Com a diputada d'Esquerra Republicana, demanem a la conselleria i demanem al Govern que segueixi fent la feina que està fent, que exigeixi a l'Estat, doncs, revertir aquesta situació de dèficit. Nosaltres sabem que l'estat independent és l'única manera de poder acabar amb aquesta discriminació, però mentrestant no deixarem de reclamar. I ho farem des del Govern de la Generalitat i també, recordem-ho, en aquest procés d'investidura al Govern de l'Estat, on la nostra formació política ha obert tres carpetes, tres carpetes imprescindibles, si és que volen que hi hagi govern a l'Estat. Perquè, com deia el president de la Generalitat aquest matí, el dèficit fiscal ofega les finances de la Generalitat, sí, però sobretot ofega les oportunitats de tots els catalans i catalanes.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda, senyora Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas Guix)

Moltes gràcies, presidenta. Diputada Raquel Sans, certament, aquesta tarda, en aquesta interpellació, voldria posar llum a aquestes dues paraules, «dèficit fiscal», que pot semblar un terme tècnic, allunyat de la ciutadania, i és tot el contrari, incideix en el dia a dia, en el seu benestar, i incideix també en la competitivitat de l'economia catalana. Per tant, és un concepte que ho condiciona tot, des d'aquelles mesures polítiques més grans que puguem comentar en aquesta cambra fins a aquelles mesures més polítiques, més petites.

I per això, doncs, l'enfocament i el moment polític en el que ens trobem, en el marc d'una negociació per a la investidura, són rellevants a l'hora de centrar aquest debat, i centrar-lo en els efectes d'aquest dèficit fiscal sobre l'economia i sobre el benestar de Catalunya.

M'agradaria començar pel que pot semblar una obvietat, però..., per entendre què és el dèficit fiscal. Al final és la xifra agregada, és el saldo, és la diferència entre tots aquells recursos que Catalunya aporta a l'Estat i els que l'Estat li retorna, sigui pel model de finançament, sigui per les inversions, sigui per altres transferències fora del model de finançament.

Es comentava fa unes setmanes: des de la conselleria d'Economia vam actualitzar la xifra del dèficit fiscal fins a l'any 21, i la xifra és inadmissible. Són aquests 22.000 milions d'euros. Què significa aquesta xifra? Significa un 9,6 per cent del PIB de Catalunya, que es genera i que no retorna. I, perquè ho entenguin i perquè ho entengui la ciutadania clarament, què representa aquesta xifra en una comparativa fins i tot internacional? Doncs des de Massachusetts fins a Califòrnia; des d'Alberta, la regió d'Alberta, del Canadà, fins a Ontario o fins a Flandes, trobem que la comparativa internacional ens diu que el rang de dèficit fiscal de territoris semblants a Catalunya està entre el dos i el quatre per cent del PIB. A Catalunya ens situem en el deu per cent del PIB.

I una altra qüestió que crec molt rellevant que la ciutadania i que aquesta cambra coneguin és que aquesta xifra és estructural des de fa quatre dècades. Portem trenta-set anys amb models de finançament, amb diferents execucions d'inversions, que anualment deixen aquest resultat d'un dèficit fiscal que oscil·la entre el vuit i el deu per cent del PIB. Per tant, ho reitero: el dèficit fiscal..., aquesta xifra és el paraigua que agrega diferents ingressos que rebem de l'Estat i que se situa, doncs, en aquest deu per cent del PIB, que no té comparativa a nivell internacional. Una pèrdua de 22.000 milions de recursos que queden pel camí.

Per què succeeix això? Ho ha comentat la diputada Raquel Sans. Aportem a l'Estat un dinou, més d'un dinou per cent dels ingressos de Catalunya, dels recursos que Catalunya aporta a l'Estat, però, en canvi, només en rebem poc més del tretze per cent. Per tant, crec que deuen convenir tots vostès que és inadmissible rebre una quantitat que dista molt del nostre pes econòmic, però encara és més inadmissible rebre una quantitat que dista, doncs, molt també del nostre pes demogràfic, és a dir, que no manté aquest mínim llindar demogràfic del setze per cent que representa Catalunya en el total de l'Estat.

Per això, com deia, vull pensar que en aquest Parlament existeix una àmplia majoria, de fins a cent quinze diputats i diputades, que reconeixen aquestes xifres, que reconeixen el que se'n deriva, com deia, l'existència d'aquest dèficit fiscal excessiu, i que coincideixen en la necessitat de revertir-lo. Que existeix aquest consens, així com existeix en la societat civil, en el sector..., en les entitats econòmiques i socials de Catalunya. Ho vèiem aquest matí en una trobada que hem fet. Estem fent rondes de contactes amb els diferents agents econòmics i socials; aquest matí, amb la Cambra de Comerç i el Col·legi d'Economistes. I ho reitero, doncs, evidenciant un consens ampli al voltant d'aquesta qüestió.

Per què? És obvi –deia a l'inici– que aquesta xifra ho condiciona tot. I ho condiciona tot perquè sovint des d'aquesta cambra se'ns exigeix equiparar-nos a un determinat nivell de despesa en educació, en salut, en despesa social, en política industrial o en inversió en recerca i desenvolupament, i sovint amb referències a països europeus, sigui per assolir el sis per cent del PIB en despesa en educació, per equiparar la despesa de salut a la mitjana europea o per equiparar la despesa de serveis socials a la Comunitat Foral de Navarra. Sigui com sigui, tot això és inviable amb l'existència d'aquest dèficit fiscal, que reitero que ens resta deu punts de PIB. Per tant, no es pot obviar aquesta realitat quan fem política des d'aquesta cambra.

Com tampoc –en això seré honesta–, doncs, podem obviar la realitat que mentre formem part d'aquest model ha d'existir una quota de solidaritat. I, com deia, mirant aquesta comparativa internacional, és possible disposar d'uns recursos i disposar d'un pressupost que es correspongui molt millor amb els esforços de la nostra ciutadania, de les nostres empreses, i segueixi aportant solidaritat interterritorial.

Sentirem promeses sobre una reforma del model de finançament que són del tot insuficients i enganyoses. I per què dic això? Perquè, com deia a l'inici, un dels aspectes que crec que és més rellevant de recordar és que portem una estructuralitat de quaranta anys. Amb això vull dir que cada model de finançament que hi ha hagut ha acabat determinant aquests resultats. El model actual, que és un model definit l'any 2009, i que en aquesta definició s'hi va implicar intensament el conseller d'Economia d'aquell moment, el conseller Castells, amb un *ministerio* governat pel PSOE sota el Govern de Zapatero..., doncs, un model que ens ha tornat a portar als resultats que, com dic, des de fa quatre dècades observem. Un model que no només no ha contribuït a revertir el dèficit fiscal, sinó que l'ha consolidat, accentuat, i –atenció, també– no ha aconseguit la convergència de les regions receptores, tampoc.

Per tant, des del Govern defensem que només és possible revertir aquesta situació a través d'una correcció bilateral d'aquests greuges entre l'Estat i la Generalitat..., com dic, per corregir deutes històrics, greuges històrics, i, per l'altra, per defi-

nir un model singular per a Catalunya que garanteixi, doncs, també de cara a futur..., aquest dèficit fiscal.

Per aportar una mica més de llum a què hi ha sota aquesta xifra –perquè això també és important, ho apuntava a l'inici–, aquesta xifra és l'agregat, és el paraigua del resultat del model de finançament, un model caduc des de fa deu anys. Perquè, recordem-ho, és un model de l'any 2009, que un nou model havia d'entrar en vigor l'any 2014. Per tant, entrem a l'any 24 amb una caducitat de deu anys del model de finançament. Mai havia passat tant temps sense una actualització del model, des de l'any 1987. Per tant, un model de finançament..., s'ha explicat la situació a la que aboca les finances de Catalunya, de la Generalitat.

Però dins d'aquesta xifra hi ha una execució d'inversions també inadmissible. Aquí deuen saber les xifres. Hem intentat aportar-hi llum, doncs, els darrers mesos. Deu anys –deu anys–, la mitjana d'execució de l'Estat d'inversions a Catalunya, seixanta-dos per cent; mitjana d'execució d'inversions de l'Estat al conjunt de comunitats, vuitanta per cent; mitjana d'execució d'inversions de l'Estat a la Comunitat de Madrid, 122 per cent. El setanta-dos per cent d'aquesta inexecució s'hauria d'haver destinat a Renfe i Adif. Això són 3.600 milions d'euros que s'han quedat en un calaix i que haurien d'haver anat a reforçar les infraestructures ferroviàries de Catalunya.

I aquí hi ha una altra qüestió que coneixen sobradament bé. Les últimes dades que tenim són les de l'any 2021: un trenta-sis per cent d'inexecució. Les de l'any 22 no les coneixem; s'havien de publicar al maig, després la data de publicació va saltar al setembre i a dia d'avui no hi ha data de publicació prevista. És del tot inadmissible fer tot aquest enrenou, tot aquest desgavell, amb una estadística oficial que pertany a la ciutadania. Per tant, les xifres deuen ser molt dolentes, perquè s'estigui generant tot aquest enrenou.

Per acabar –i qüestions que es coneixen menys...–, hi ha també una qüestió de modificacions tributàries que l'Estat decideix de forma unilateral i que ens afecten també els ingressos des de Catalunya. I, en això, donar una xifra que també els sorprendrà: les comunitats autònomes no estem rebent el cinquanta per cent de l'IVA que ens pertoca, sinó el trenta-sis per cent d'aquest IVA, perquè els increments d'IVA que s'han produït des del 2010 els ha acaparat tots l'Estat, contravenint la LOFCA, la llei del model de finançament. I això també és un element que, segons aquesta mateixa llei, s'ha d'abordar en la renovació del model i s'ha de «resetejar», doncs, en la definició d'aquest nou model.

Per tant, ho reitero, espero o confio que hi hagi cinc grups d'aquesta cambra com a mínim que coincideixin en aquest objectiu de corregir un dèficit fiscal que, ho reitero, no té comparativa internacional i que perjudica greument la ciutadania i la competitivitat de la nostra economia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre el sistema sanitari

300-00382/13

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el sistema sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, per a l'exposició de la interpellació, té la paraula la diputada Maria Assumpció Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats, diputades... La llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la LOSC, aprovada l'any 90 amb un amplíssim consens en

aquest Parlament i que encara a dia d'avui, doncs, està vigent, té com a objecte fer efectiu aquest dret a la protecció de la salut de la ciutadania que està previst tant a la Constitució espanyola com també a l'Estatut d'autonomia, amb les competències que tenim atribuïdes. És una llei que consolida un sistema sanitari mixt basat en l'aprofitament de tots els recursos, ja siguin públics o privats, amb aquest objectiu d'apropar aquesta atenció i prestació dels serveis al territori i fer-ho amb una òptima ordenació.

Tal com s'assenyala en el mateix preàmbul de la LOSC, un dels aspectes diferencials de la nostra llei i model sanitari català dels models de la resta de l'Estat rau, precisament, en aquesta diversitat de fórmules de gestió, que pot ser directa, indirecta o compartida. I que, a més a més, és un fet diferencial que ens fa ser més competitius, no?, des de la perspectiva de la salut i del sistema, però alhora també ser molt més adaptables a tots aquells canvis de salut amb els que ens anem enfrontant.

Hi ha una altra cosa, també, que afecta claríssimament el nostre sistema, que és l'infrafinançament crònic. Vostè ho ha dit mil vegades en aquest faristol, també ho hem dit nosaltres. Crec que també és un diagnòstic compartit àmpliament i que, per tant, ens obliga sempre a ser..., si ja en salut és una obligació, podríem dir, moral ser eficients i sostenibles econòmicament, en aquest cas, quan parlem de salut, doncs, encara ho és més.

I una altra constatació necessària per emmarcar aquesta interpellació és aquesta necessitat òbvia que té el nostre sistema de transformar-se contínuament, i, per exemple, fer-ho cada vegada més cap a una perspectiva molt més pacientcentrista, des d'una mirada molt més primarista i comunitària; a la vegada, també, donant un paper molt més central i resolutiu a aquesta primària i acompanyant la persona quan entra en el nostre sistema de salut. I tot això, òbviament, doncs amb uns professionals..., els que calen, els adequats, ben organitzats, amb autonomia de gestió i, òbviament, sota convenis que siguin també adequats i competitius.

He parlat de model, he parlat d'eficiència –no només econòmica, però sobretot–, de finançament, de primària, de professionals, i tot això, conseller, en aquesta interpellació, ara que estem, doncs, a l'aniversari, en podríem dir, del seu primer any que té aquest repte. I li haig de dir que tenim la sensació que anem enrere, com els crancs, perquè ja ha quedat una mica la sensació en el sector de que el seu departament i vostè aquí diuen unes coses i en fan unes altres.

Exemples. Tenim el pacte nacional per a la salut. Aquí, cap problema, perquè des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya l'hem demanat moltes vegades; vostè també el va oferir i, de fet, l'ha convocat, i treballem en aquest pacte nacional de salut amb aquesta voluntat de blindar tota una part que és central del nostre sistema i que ens ha de permetre, doncs, precisament transformar-lo, però a partir sempre d'aquests majors consensos possibles. Per tant, fins aquí, res a dir. Però, clar, diuen que volen pacte i diàleg, però promouen canvis, per exemple, en el model assistencial, però també en la provisió de serveis, que toquen el moll de l'os del nostre sistema i que no estan ni parlats ni consensuats ni coneguts pels agents que en una altra taula ens reunim per veure com transformem el nostre sistema. Per tant, no ens preocupa tant –que també– allò que diu i no fa, sinó que ens preocupa allò que fa sense dir-ho ni compartir-ho, no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb el sector.

Perquè, conseller, és veritat que vol internalitzar la rehabilitació i ajuntar-la als centres hospitalaris? Si és així, això ni és eficient econòmicament ni millorarà l'equitat territorial en aquests serveis, i tornem a una mirada basada en un eix central hospitalocèntric i, a més a més, renunciem a tota aquesta expertesa i coneixement i a aquest teixit i riquesa empresarial territorial, arreu del territori, que ofereixen aquest servei i que, per cert, formen part de la xarxa original del Siscat, perquè ja hi eren quan es va construir o constituir el Siscat i, de fet, hi ha l'article 11 que els incorpora. I, per tant, com a agents, en podríem dir, comunitaris d'aquesta xarxa del

Siscat des del seu inici, han invertit en estructures, han fet recerca i, sobretot, també han treballat en xarxa, com és obvi en tots els elements del Siscat, amb altres centres concertats, però també pròpiament amb l'ICS. I, a més a més, en aquest cas ni hi ha la demanda social ni hi ha el criteri econòmic, i tampoc una valoració negativa dels serveis, que podria ser un argument en el que podríem trobar-nos, en aquest cas. És que ni tan sols això, perquè el Plaensa dona precisament molt bons resultats quan es pregunta per aquesta atenció en rehabilitació.

També parlen d'un nou mapa sanitari. Quin serà el full de ruta d'aquest nou mapa sanitari? Perquè això hauria de ser el pla de salut 21-25, però està dormint el son dels justos. De fet, repassant les seves compareixences, només parla del pla de salut en les primeres compareixences que va fer quan va ser conseller; després, ni hi és ni se l'espera. El pla de salut 21-25 ha de marcar els eixos de treball del Departament de Salut; entre altres coses, perquè està fet precisament amb aquesta visió des del sector; no des dels grups parlamentaris, no des del Departament de Salut, sinó que està fet des del sector. Com faran, per tant, aquesta integració en un mapa sanitari quan, per exemple, també ens diuen que en els eixos de treball..., es fa des d'una visió dels hospitals del territori. Els eixos uneixen els hospitals, però no es té en compte la primària, ni la salut mental, ni la xarxa d'addiccions, ni tan sols la part social. Parlem molt de l'agència integrada de salut i social; que, per cert, avui, en una intervenció que ha fet una diputada del grup parlamentari ho deia, no?, aquesta proposta innovadora d'aquesta integració social. Només recordar-li que en el llibre que vostè va presentar del senyor Lluís Bohigas ara tot just fa un any, que fa una reflexió sobre la història del conseller Laporte, agafant el discurs del conseller Laporte de l'any 81 ja diu que el futur és precisament integrar la xarxa social i sanitària. Per tant, també és cosa nostra, eh?, perquè ja ho hem dit i, de fet, hem presentat aquesta proposta. És a dir, no li estic dient..., però, home, innovador, innovador tampoc ho és, no? I, parlant d'aquesta agència que és tan important, com la integrem quan despleguem aquest mapa sanitari?

Després, quin és el model d'atenció sociosanitària que vol implantar? Perquè també ens arriba que estan enviant cartes a molts centres d'atenció sociosanitària i geriàtrica dient, doncs, que a partir d'un cert temps els hi rescindeixen els contractes perquè oferiran aquests serveis des d'un altre agent. Com ho fem, això? No per res, perquè, escolti'm, potser si ens expliqués quins són els motius que hi han darrere d'aquestes internalitzacions, escolti, és que potser hi podríem estar d'acord. Si és que fins i tot jo ja no entro en qüestionar el què, sinó que estic qüestionant el com. Si aquí, en aquest Parlament, estem debatent si internalitzem o no el transport sanitari gràcies a una proposició de llei de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar i ho estem debatent aquí al Parlament - amb les nostres diferències, però està aquí al Parlament -, com podem fer mesures d'un calat tan important a l'hora de transformar el sistema, doncs, per la porta del darrere i d'un dia per l'altre i sense ni tan sols explicar-ho als agents afectats ni als agents locals, que són els que tenen aquests centres en proximitat, ni tan sols als grups parlamentaris?

En tots aquests canvis, en aquesta transformació del sistema... Aquí recordar-l'hi, eh?, que vostè aquí està en franca minoria, en aquest Parlament, i que, per tant, qualsevol canvi, estem dient..., també ho ha dit vostè en aquest faristol -allò que deia, que diu una cosa i en fan una altra, no?-. «Defenseu que el pacte nacional per a la salut és el gran treball de consens parlamentari i amb els agents per transformar el sistema.» Doncs tots aquests canvis, amb quins criteris els fa? Jo ja l'hi deia: econòmics, no, perquè molts d'ells necessiten uns diners, uns recursos, uns pressupostos que no tenim. Amb quants milions d'euros de dèficit tancarà l'any 23? Jo no sé si té aquests números -segur que la consellera Mas, sí. Jo no sé si totes aquestes internalitzacions des d'Economia les veuen bé, no? Per tant, des d'una perspectiva econòmica, segur que no.

Però, a nivell de resultats, aquí a Catalunya vam tenir molta visió estratègica al seu moment, quan es va crear la Central de Resultats, una eina potentíssima en la que vam ser pioners a Catalunya i que, a més a més, ens iguala a tots en l'avaluació, en la comparació, i fins i tot ens permet fer aquest *benchmarking* entre hospitals, centres d'atenció primària, sociosanitari, salut mental i addiccions, emergències. Per tant, és una gran eina. Però és que els informes més recents que tenim són del 18. El 18, d'hospitals, d'atenció primària, emergències; i del 17, dels sociosanitaris, salut mental i addiccions i salut pública. Per tant, també la Central de Resultats dorm el son dels justos.

I l'hi dic, precisament, perquè considero..., i ho sap vostè, que parlo des d'aquesta perspectiva de responsabilitat, no m'invento les coses aquí al faristol. Vaig tenir una reunió al juliol del 22, abans que vostè fos conseller, amb el que era responsable en aquell moment de l'Aguas i també de la Central de Resultats. I em va estar explicant..., i després això m'ho va explicar al novembre, abans que fos cessat –aquí, vull dir, les decisions, òbviament, són seves–; m'explicava que estava preparada la Central de Resultats per tal de que en aquest any 23, a inici del 23, es posés en marxa una eina digital de la Central de Resultats que permetia el bolcat instantani de les dades, l'actualització constant d'aquestes dades, i que, per tant, actualitzaríem tota aquesta informació de cara, doncs, a aquest any 23 en el que estem. Per tant, això també dorm el son dels justos. Hi han altres instruments –després m'hi referiré, se m'acaba el temps. Però, conseller, sí que li agrairia que em contestés les preguntes que li he fet en aquesta primera intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... I, diputada Laïlla, amb molt de gust li contestaré aquestes preguntes. De fet, quan pensava: «Aquesta interpellació d'avui, de què deu anar?», perquè fa pocs dies ja en vaig fer una sobre l'any que em vaig incorporar..., i ara ho he entès perfectament, no? És a dir, el tema és que estem tocant aspectes sensibles, sensibles sobretot per a Junts i per a les polítiques que han portat vostès des de temps immemorials. La LOSC és vigent, naturalment; les fórmules de gestió són vigents, naturalment. L'infrafinançament crònic és una realitat. Però, què és el que cal? Transformar el sistema. Per què? Per molts motius: per la covid, perquè el temps ha anat passant, perquè l'envelliment de la població és evident, perquè l'organització del sistema, deixi'm-l'hi dir –i ho vaig dir l'altre dia–, allò, sense acritud i de forma suau, estava francament desendregat –francament–; per la covid, pel que sigui. L'última temporada que van estar vostès en el Govern tampoc va ser una temporada especial d'endrega del sistema sortint de la covid.

Per tant, calia endreçar-ho. I cal fer alguns pactes generals. Però sobretot cal pactar el què, com volem que sigui aquest model sanitari, com volem que sigui el finançament de la sanitat, si volem que sigui, com ho és, universal, de qualitat, que volem que sigui amb equitat –els grans principis. Però el com, la fórmula organitzativa, correspon al Govern. I amb això hem de fer. Perquè, si veiem que la cosa no va, hem de millorar-ho. Si veiem que la primària no va, l'hem de millorar. Si veiem que, a nivell organitzatiu, el sistema, la xarxa assistencial estan molt desendregats, s'han d'endreçar, s'han de millorar. I això és organitzatiu.

Si parlem de com funciona la primària i l'accessibilitat, doncs hem de posar mesures perquè això canviï. Si hem de fer canvis estructurals a l'Institut Català de la Salut perquè la primària sigui més resolutiva, ho hem de fer. Que això genera inquietud? És possible. Però quan genera inquietud de veritat és quan parlem de les coses que toquen la butxaca, sobretot la butxaca d'alguns, sobretot la butxaca dels que durant anys això els hi ha estat beneficiós.

I parlem de la rehabilitació. Per què no? És a dir, el canvi en la rehabilitació s'inicia amb una proposta i un pla de rehabilitació per a Catalunya, perquè fins ara no és prou bo, no és prou resolutiu, i la satisfacció amb la rehabilitació domiciliària és baixa. Aleshores, quan nosaltres diem: «Escolta, plantegem-nos que la rehabilitació sigui una peça més de la cartera de serveis que ens dona l'atenció especialitzada», no estem internalitzant; el que estem és posant en els proveïdors que toca la resolució d'un servei clínic que a dia d'avui estava en gran mesura externalitzat, i el posem al sistema. I quan el posem al sistema, el posem a la xarxa sanitària pública, que és l'ICS i la concertada, perquè per nosaltres tots és la xarxa sanitària pública.

Aleshores, la rehabilitació, qui l'ha de fer? L'ha de fer el que té la rehabilitació hospitalària, que també ha de fer l'ambulatori i que també hauria de fer la domiciliària. El que passa, que això afecta algunes empreses que durant anys ho han fet; ho han fet bé o han tingut problemes de falsos autònoms en un nombre molt considerable i amb un grau de satisfacció bastant dolent. El pla de rehabilitació, que ens diu: s'ha de fer diferent, hem de tindre en compte moltes altres patologies, hem de tindre en compte la logopèdia, hem de tindre en compte el continuïum assistencial... Això vol dir que ho hem de fer d'una altra manera. I aquesta altra manera encara no l'hem explicitada, perquè això ve al Consell de Direcció del CatSalut. Però, com que vostès segurament tenen informacions pel seu arrelament al sistema de gent durant molts anys, s'avancen i els neguiteja.

Bé, hem de posar-hi ordre; hem de posar-hi ordre i hem de posar-hi, a més a més, eficiència. Que això sortirà més car? Ja ho veurem. Lo que hem de fer és fer-ho bé. I hem de fer-ho bé, i si això vol dir que a alguna petita part –perquè, en gran mesura, a tot el territori, això ja ho fa el sistema sanitari– fins ara fèiem concursos i ara diem «ens estem plantejant de no fer concursos», és per fer-ho millor. Perquè el concurs sí que era per externalitzar una qüestió que havia d'haver estat tota la vida en la cartera de serveis del sistema, i no té cap justificació, una part assistencial, que estigui externalitzada.

I quan nosaltres diem que el sistema sanitari assistencial ha de ser sense ànim de lucre, també es posen nerviosos; perquè ha de ser sense ànim de lucre. I si hi ha una empresa mercantil que té ànim de lucre que fa assistència sanitària, segurament, com que estem infrafinançats, el sistema no dona perquè algú tingui un EBITDA positiu i en tregui beneficis que vagin a la seva butxaca. El «sense ànim de lucre» vol dir que el benefici reverteix sobre el sistema.

I això són polítiques de com es fan les coses; això sí que no s'ha de pactar en el pacte nacional. I això, a més a més, segueix el que és el pla de salut. Però el Pla de Salut marca els objectius en salut, i el que hem de fer és avaluar aquests objectius en salut i no tant l'activitat, i no pagar per activitat, sinó pagar per resultats en salut, que això vol dir posar al dia l'Aquas. I l'Aquas sí que dormia el son dels justos, i per això hem fet el canvi del seu director. I al final s'ha de dir tot, perquè això no anava. I la Central de Resultats no anava, i no anava aquesta avaluació per resultats. I això és un canvi instrumental. Això també ho hem de pactar? No. Lo que hem de fer és que l'Aquas funcioni.

També es posen molt nerviosos amb l'agència integrada de salut i social. I aquí, home, estem en una situació bastant absurda de que tirem endavant; analitzem; fem una exposició pública; es parla amb els grups parlamentaris; es treballa conjuntament el que ha de ser l'agència, i un dia es desperten vostès i ens presenten al Parlament una proposta..., per via parlamentària, una proposta d'agència que se'n va uns anys enrere, que torna a ressuscitar lo que era l'ICASS, que la pivota, a sobre, el Departament de Drets Socials i no des d'una visió integrada.

Quin és el sentit d'això, quan han participat activament en l'elaboració d'aquesta proposta de llei de l'atenció integrada? Ens obligaran ara, doncs, en fi, a anar a buscar un consens, a buscar una fórmula de com aquesta agència que ja està en marxa, com aquesta agència que ja té vuit territoris que estan desenvolupant la proposta,

doncs, com la reconduïm perquè ens hi puguem trobar, perquè vostès volien protagonisme en el tema de l'agència, quan la portem treballant, amb vostès i amb altres, durant temps. Per tant, una mica de coherència.

Jo, en fi, la veritat és que no m'estranya que es neguitegin. Però, per anar col·locant les coses al seu lloc, quan parlem de l'atenció geriàtrica es tornen a posar nerviosos. Què cal fer amb el tema de l'atenció sanitària a les residències? Doncs fer-ho millor de com s'estava fent ara. Estem contents de com s'estava fent ara? No. Com s'ha de fer? Millor. Com ho farem exactament? Ja els hi presentarem amb el pla de l'atenció residencial que s'està desenvolupant. I com que ja els han arribat alguns sorolls, es neguitegen. Que això ho ha de fer la primària, home! Ho ha de fer la primària! Però això no és un canvi de model. Això és, efectivament, fer, el model, que sigui resolutiu.

Per tant, transformació; endreçar el com, ens toca al Govern; el què, l'hem de pactar amb el pacte nacional, i si neguiteja algú perquè la tendència és de que el sistema sigui universal, públic, de qualitat, sense ànim de lucre, en podem anar parlant, però la decisió d'aquest Govern és que les coses vagin millor i que el sistema sanitari sigui alhora resolutiu, que estigui ben organitzat i que si hem de fer canvis instrumentals els fem.

Pel que fa als professionals, és un tema que era necessari i que, com sap vostè, hi hem posat tots els esforços. Hem de tenir els professionals més ben pagats del que ho estaven, i en això el conveni de la sanitat concertada ens ha ajudat; estem en la fase ultimíssima del conveni de l'ICS, que també ens ha d'ajudar, i això ens haurà de permetre abordar d'una molt millor manera l'atenció, sobretot a l'atenció primària, l'atenció intermèdia i l'atenció especialitzada.

I en el segon torn entraré en més detalls en aquestes transformacions que són verdaderament de fons.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada, la senyora Maria Assumpció Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Conseller, jo no em poso nerviosa, ni tan sols quan surto a aquest faristol. (*Rialles.*) I a mi, això que li he explicat no és de «són aspectes sensibles; ho són per a Junts.» No, no, no, és que ho són pel sistema, sap? Perquè no ho sé, vostè, però jo i el grup parlamentari que represento parlem, dia sí i dia també, amb agents del sistema. I vostè dirà, tirant de tòpics –que tampoc ho esperava de vostè, però ja ho he vist, tirem de tòpics–: «Clar, les patronals, oi? Perquè vostès no es preocupen. Estava desendreçat. Les patronals... El sistema sanitari era Convergència i Unió» –no ho ha dit, però ja m'avanço.

Conseller, que parlem amb tothom! I la preocupació en aquests moments és màxima –és màxima. Començant pel que deia vostè de la rehabilitació, que deia: «No, no serà més car.» Clar, que vostè, conseller, em parli de la rehabilitació, que ho estàvem fent malament i que ha de pivotar sobre no sé... Home, una mica de..., no sé com dir-l'hi..., una mica de criteri. I després em deia: «Serà més car? No ho sabem.» Home, ho hauria de saber, perquè jo sí que ho sé.

Vostès tenen previst destinar 52 milions d'euros a la internalització, si fos el cas que s'aprovés la llei de la CUP. I per al tema de la rehabilitació calculen uns 56 milions. Ho sé jo. Jo no sé si la consellera Mas ho sap i està d'acord en això, però és que la recurrència del cost que suposa aquest fet de la rehabilitació implica un trenta per cent més del pressupost que en aquests moments es destina a aquests temes. Clar, no em digui que això és sostenible econòmicament. I torno a dir-l'hi: ja no entro en el què, sinó en el com i amb quins criteris.

M'ha parlat també de l'agència sanitària. Això també ha tingut molta gràcia. I diu: «Home, és que ara vostès han entrat a això i ens obliga a fer consensos...» Per-

doni, és que és la seva obligació. És vostè que està al Govern, no pas nosaltres; és vostè que té l'obligació de parlar amb tothom i fer consensos.

Per cert, recordar-l'hi –l'hi he dit abans, sembla que no ho ha sentit–: està en franca minoria en aquest Parlament. O no, o és que jo no sé comptar.

També: «No, perquè aquesta agència hem fet vuit plans al territori.» Home, d'aquests vuit plans, sis ja existien; però és que, l'hi dic, abans fins i tot del conseller Argimon. Miri, ja no em poso ni tan sols la medalla. I, a més a més, està, algun d'ells, com, per exemple, Amposta, començat des de la perspectiva municipal, no del Govern de Catalunya.

Clar, que hagi ara d'endregar el sistema, perquè diu «no, vostès hi eren i ho han deixat desendregat»... Home, dir-li que la conselleria del senyor Argimon podríem dir que en el temps és quasi un accident històric. Els últims vuit anys ha estat en mans d'Esquerra. Ja ho sé, que a vostè no li agrada gaire la consellera Vergés, però estava ella governant.

Per tant, escolti'm, no ens faci allò de sempre de «vostès ho han desendregat; vostès són els que...; vostès se senten propietaris». És que no estem parlant d'això, estem parlant del sistema.

En segon lloc, el tema que em deia de la primària. Jo l'hi he dit, nosaltres estem molt d'acord amb aquesta visió primarista. És que és obvi que hem d'anar cap a un model primarista, cap a la mirada comunitària. Però no només hem de dir que la volem reforçar, els fets han d'acompanyar les paraules.

Clar, hi han centres d'atenció primària, també, amb aquells que jo parlo de tant en tant –i, a més, això li puc dir que ho he viscut en primera persona–, que no poden fer radiografies perquè ara ja, finals d'any, s'ha acabat el pressupost, i si no és una urgència no poden fer radiografies. O que, per exemple, no estan ben coordinats, el SEM, amb les àrees bàsiques de salut al món rural, i quan hi ha una urgència en un municipi, el que sigui, aquesta informació no arriba a l'àrea bàsica.

I jo no li dic que això sigui culpa de vostè, sinó que estic dient: si posem la mirada a la primària, hem de fer coses perquè la primària evolucioni i, també, que els fets acompanyin les paraules.

Perquè, per exemple, com entenem que es penalitza el tractament, per exemple, de..., se sancionen els metges si prescriuen més d'un vint per cent de triple teràpia en l'MPOC via no compliment de les DPOs. Home, el criteri és econòmic o és clínic quan es prescriu un medicament? Doncs, per exemple, són coses que les hem de poder canviar. I això també és mirada primarista, és autonomia de gestió, és donar-los capacitat de decisió als professionals.

Professionals, una altra cosa que jo deia que dormia el son dels justos. El pla per a la millora de l'atracció i fidelització dels professionals del sistema de salut, presentat al març del 23, amb propostes que estaven aprovades ja, per acord de govern, al maig del 22, com, per exemple, l'observatori de les violències. Cap acció concretada des d'aquell pla.

El tema del Fòrum de Diàleg Professional, també. Què pensa fer amb aquest Fòrum de Diàleg Professional? També dorm el son dels justos. Per tant, home, hem de pensar... Per no parlar de les infermeres, les especialitats, que això ja l'hi vaig dir en una pregunta i seguim allà mateix.

Per tant, conseller, no podem confondre control i governança. I tampoc podem confondre el paper de cadascú: qui paga, qui planifica, qui executa i, després, qui controla, que som els grups parlamentaris i l'oposició.

Per tant, conseller, no parli tant i faci la feina que diu que ha de fer.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Manel Balcells i Díaz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada –segon torn–, parlo quan toca i, de feina, en fem i molta. Que potser no li agrada? D'acord, però en fem molta. Que potser no va en la línia que vostè voldria? Pot ser, però en fem molta.

Trobo especialment desagradable i desafortunat l'esment que ha fet de la consellera Vergés. No sé d'on treu que a mi no em cau bé o que no m'agrada. És una consellera que va fer una feina excel·lent durant la pandèmia, que té tot el meu respecte i consideració. I, per tant, aquestes paraules són gratuïtes. (*Aplaudiments.*)

Que el sistema estava desendregat..., entre altres coses, la pandèmia va contribuir molt a que estigués desendregat, només faltaria. Les llistes d'espera desfermades..., en fi, el país va estar tancat durant temps, la gent no va poder atendre..., anar a fer les seves visites, diagnòstics per fer, etcètera. Per tant, desendregat.

Però la història, que ve de molts anys, del sistema ha permès que es consolidessin coses que a dia d'avui s'han de canviar. «El sistema» –diu– «està preocupat.» Jo hi parlo tant com vostè amb el sistema, diàriament. El sistema està il·lusionat, està expectant pels canvis que hi comencen a haver, perquè els comencen a notar, els professionals ja els noten, els ciutadans i ciutadanes ja ho noten.

I estan il·lusionats amb aquest canvi de model assistencial, que es basa, precisament, en criteris. Perquè quan nosaltres plantejem un nou model de rehabilitació, es basa en els criteris del pla de rehabilitació que han fet un conjunt d'experts durant temps i que marca com ha de ser aquesta rehabilitació i quins objectius han de tenir. Per tant, criteris.

Diu: «És més car.» O més barat, perquè una rehabilitació mal feta que s'allarga molt de temps al final és més cara que no pas una rehabilitació ben feta, ben acurada. Igual que el cost-eficiència amb tantes i tantes coses. Per tant, és més barat o és més car en funció dels resultats.

Per tant, tenim un pressupost, que amb això gestionem no només la rehabilitació, sinó el conjunt de prestació de serveis, i al final hem d'avaluar quins són els resultats. I aquesta és la feina: fer-ho amb qualitat i fer-ho amb equitat. I a dia d'avui no hi ha prou equitat en el territori –no hi és–, i ve de fa molts anys. I, per tant, s'han de fer coses perquè això passi.

I ve de fa molts anys i de moltes legislatures i de molta història. Jo ja no culpo la història de qui és, el que vull és canviar les coses. I, en aquest sentit, la transformació del model... I li faré cinc cèntims, una mica, de quines són les bases. Són, bàsicament, que entre l'atenció primària i l'atenció especialitzada de l'hospital –perquè la de primària també és especialitzada– es parlin, es comuniquin i siguin permeables.

I això passa perquè hi hagi autoritat; autoritat des de la planificació i des de la governança d'aquest territori, que ho ha de fer el CatSalut. Perquè qui ha de posar ordre i ha de ser un *primus inter pares* entre diversos hospitals de titularitat diferent, però de cara al ciutadà, que quan entra al sistema, allà on sigui de tot el territori, entra al sistema nacional de salut, públic, universal i de qualitat, ha de ser el CatSalut.

I, aleshores, el departament ha de planificar, el CatSalut ha de gestionar i els proveïdors han de fer bé la seva feina. Aquest principi bàsic durant anys no s'ha produït i s'ha de produir. La planificació no la pot portar cada centre, perquè, si no, cadascú va per allà on vol. I d'això se'n diu «organitzar-ho». I d'això se'n diu «fer xarxa». I d'això se'n diu «la reforma que estem plantejant de com s'han de parlar entre la primària i l'hospital comarcal i entre l'hospital comarcal i l'hospital de referència».

I no va tant en que hi hagi flux de pacients, sinó que hi hagi flux de professionals i que es puguin fer les actuacions assistencials més a prop de la ciutadania i que es puguin fer amb complementarietat amb els centres de més resolució. Aquest és el canvi i aquest és el com. I no s'han de neguitejar, ni vostès ni el sector, de que això canviarà ni la governança a les institucions ni l'autonomia de gestió de les institucions.

El que sí que han d'aprendre és que la planificació la fa el departament i no la fa cadascun d'ells, i el control sobre els resultats en salut també el fa el departament, bàsicament per garantir l'equitat assistencial en el territori. I això és el que fem i això és el que continuarem fent, els agradi més, els agradi menys, i buscant els consensos, bàsicament amb el què, que els continuarem buscant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el servei de dentista públic; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre el servei de dentista públic

300-00383/13

I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula el senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bona tarda, conseller. Ens tornem a retrobar, encara que sigui puntualment, i sap que històricament al nostre Grup Parlamentari tot el que té a veure amb la salut bucodental i el dentista públic ha estat sempre una prioritat.

Jo els hi deia aquests dies –l'hi deia aquest matí també a la consellera Capella i se m'enfadava una mica– que vostès poden passar a la història com el Govern dels anuncis incomplets i jo m'atreiria a dir dels acords incomplets. I en el cas del desplegament del dentista públic i de la salut bucodental anem pel mateix camí, conseller. I, miri, també venim de lluny en aquest tema, no? De fet, estava ja en l'acord... De fet, els 40 milions d'euros de l'acord de pressupostos, no del 2023, del 2022, per al desplegament de la llei de salut bucodental ja hi eren –no al pressupost d'aquest any, sinó al pressupost anterior. I no va anar bé. No va anar bé el seu compliment i el seu desplegament. I llavors ens deien..., en aquest cas, també des de Presidència i des de les reunions de seguiment de l'acord ens deien: «Clar, és que el problema és que com que Junts per Catalunya gestiona el Departament de Salut, això del dentista públic no s'ho creu –no s'ho creu. I aquest és el problema que tenim, que malgrat que ho vam acordar i ho vam posar en el pressupost del 2022, doncs no ho podem tirar endavant perquè, clar, els de Junts no s'ho creuen.»

Bé, mira, dius: «Bé, doncs tornem-ho a posar al pressupost del 2023», 40,8 milions d'euros. I el problema és que estem al mateix lloc –al mateix lloc. O sigui, aquest Parlament va aprovar l'any 2020, a proposta del nostre Grup Parlamentari, una llei de salut bucodental. I, a més a més, nosaltres creiem –i ja ho hem dit per activa i per passiva– que la llei d'atenció sanitària bucodental universal i gratuïta com un servei públic era fonamental, perquè a més és un element de desigualtat –i vostès ho saben– molt gran a Catalunya, perquè en funció de la renda, malauradament, molts ciutadans i ciutadanes tenen una millor o una pitjor salut bucodental. Com passa en altres camps amb condicionants socials de la salut, com l'accés a l'esport, a vides més saludables, a alimentació més saludable. I que, a més a més, té un impacte molt important en les seves vides, no només en la pròpia salut i en la salut, fins i tot, dental, salut alimentària, sinó fins i tot en qüestions de salut mental, en l'autoestima, i que, a més a més, amb les dades –i vostè les coneix segurament millor que jo–, molta gent té dificultats per pagar l'accés al dentista; entre altres coses, perquè només pràcticament el deu per cent de les visites es fan a través de la xarxa pública de Catalunya.

I, per tant, era un repte fonamental. I això va fer que, en aquest cas, des del nostre Grup Parlamentari..., i vull recordar aquí la Marta Ribas, que va posar en valor i va posar en marxa aquesta llei i es va aprovar al final de l'anterior legislatura, amb la voluntat no només de tindre una llei que donés resposta a les situacions de salut

bucodental, sinó que també tinguéssim sistemes de prevenció, de promoció de la salut bucodental i, a més a més, reforçant i intervenint, sí, el mercat i el sector privat, i per tindre, sobretot, una planificació comunitària i una planificació des del sector de la salut bucodental.

I és cert que la llei –i jo li deia de referència la llei– plantejava un desplegament en els cinc primers anys. Però, com li deia, no és menys cert que en el pressupost del 2022, però també en el pressupost del 2023, i ara aquest és el que l'afecta a vostè directament, havíem consignat una partida de 40,8 milions d'euros. I jo també els hi estic dient aquests dies, és a dir..., o sigui, per mi, quan arribes a un acord lo raonable és que el compleixis i que hi hagi la voluntat de complir-lo. I, clar, al final algú comença a pensar que... Jo també els hi he dit moltes vegades; és a dir, vostès, teòricament, de paraula tenen un model sanitari diferent del que tenia teòricament Junts per Catalunya. Però també els hi he dit: dels darrers quatre consellers de Salut en els darrers anys, tres han estat d'Esquerra Republicana, el seu mateix partit. I vostè ara ja diguéssim que fa pràcticament un any que és conseller de Salut. Per tant, diguéssim que li hem donat un cert temps de marge per començar a veure si realment aquest canvi de model o, fins i tot, els compromisos a què hem arribat..., hi havia voluntat o no de complir-ho.

I jo vull recordar l'acord. L'acord el que plantejava eren 40,8 milions d'euros que havien d'anar desplegats a actuacions concretes del desplegament de la llei i que, com a mínim, podem constatar, sent generosos, que hi ha un desplegament irregular. És a dir, que calia desplegar la figura dels higienistes fins a 365, estaven també consignats a reforçar la dotació d'odontòlegs, odontòlegs d'atenció primària, i especialment també a ampliar les poblacions diana, especialment en col·lectius vulnerables i amb problemes de salut, incorporant en aquest cas també, per exemple, les persones diabètiques. I, malgrat això..., malgrat això, que teòricament era un acord signat, però en tot cas és veritat que ho hem posat en marxa –amb més retard del que ens hauria agradat, també, segurament a vostès i a nosaltres– en el mes de març, però ja en el mes de juny d'aquest any vam presentar una moció, en aquest cas com a En Comú Podem, per demanar com a mínim tindre, és a dir, una calendarització i planificació d'aquestes accions, de com es podrien anar desplegant al llarg de l'any i, evidentment, també presentar informes de compliment per part del Departament de Salut de com s'estava produint aquest desplegament.

I la veritat és que, bé, les informacions que ens donen, per exemple, en aquest cas, no?, en el qual ens fan el retorn a les comissions de seguiment de l'acord de pressupostos –la darrera el 3 d'octubre–, és que el més calent, a l'aiguera. I, clar, vostès em diuen: «No, no, complirem. Complirem, perquè nosaltres som gent de paraula i complim.» Bé, però és que estem a 25 d'octubre. Li queden, allò..., «el descuento», que diria la meua àvia. Li queda novembre i desembre. I, per tant, bé, nosaltres tenim la sensació que, un any més, malgrat que teòricament vostès sí que es creien la llei de salut bucodental, es creien, evidentment, l'aposta pel dentista públic, això trigarà a arribar.

I crec que a vegades –i jo els hi dic també– hi ha un excés de cofoisme, de titular, d'anunci de campanya. Perquè, per exemple, a la pàgina web, vostès sí que destaquen tota aquesta cartera o nova cartera de serveis, però després, vull dir, es constata –i això ho constatem tots i totes– que falten recursos materials, que a més hi ha molta lentitud en la introducció de la figura de l'higienista dental, que a més a més, per exemple, falta per desplegar la figura de l'odontòleg a tots els centres d'atenció primària, falta arribar teòricament a totes les poblacions que ens havíem marcat com a objectiu, en aquest cas, de grups vulnerables i especialment també, en aquest cas, del conjunt del territori.

I, per tant, ara no ens poden dir que això és un problema també de viabilitat pressupostària, perquè, teòricament, si ens havien dit que amb aquests 40,8 milions d'euros que havien consignat als pressupostos... Jo ja ho sé, vostè sempre em diu:

«Necessito més recursos.» I jo sempre li dic: «Sí, sí, nosaltres a favor de tindre més recursos.» També l'hi diem: «Té més recursos que mai. El Departament de Salut té més recursos que mai. Mai hem tingut els pressupostos que hem tingut.» Però, en tot cas, nosaltres hi som. Però, en aquest cas concret, l'excusa dels recursos és de molt mal plantejar, perquè teòricament havíem arribat a un acord que els 40,8 milions d'euros que havíem consignat en els pressupostos servien per a tot això. I la pregunta és: ho estan fent o no ho estan fent? I la resposta és que no –i la resposta és que no. No, no, no... Vostè em pot dir que estan executant els 40,8 milions d'euros sencers i que, a més a més, estan complint tot el que nosaltres vam acordar a l'acord de pressupostos, sí o no? La resposta és que no.

I, en tot cas, hi han molts..., no?, o sigui, i a més ens podem trobar amb moltes situacions, eh? L'altre dia, per exemple, també la nostra diputada que porta ara els temes de salut, la senyora Núria Lozano, explicava el cas concret d'un nen de sis anys que va al seu CAP; la infermera, com que coneix la cartera de serveis, li sol·licita una visita amb el dentista; a més a més, el dentista li detecta unes càries. Quin és el problema? Que aquest tractament, com que no hi ha l'odontòleg en aquest CAP de Rubí, ha d'anar al CAP de Terrassa. Sis mesos; sis mesos d'espera. Amb la qual cosa la família ha de decidir si s'espera, si s'ho pot pagar o si se'n va per la privada.

I al final, també, jo crec que el problema que també tenim és que –i a més, també, l'altre dia també ho parlava amb la Marta Ribas– al final tenim una sensació ambivalent, perquè nosaltres vam posar en marxa la llei de salut bucodental, generem unes expectatives, però si al final el Govern aprova les lleis, o està d'acord en que tirin endavant les lleis, però després no té voluntat de complir-les, al final acabarem generant unes expectatives i unes frustracions en la població. Si, a més a més, ens comprometem a desplegar-ho, en aquest cas concret en els pressupostos, i no ho fem... Perquè, clar –i acabo amb això una altra vegada, que reitero el que deia. Perquè, clar, existeix o no existeix en tots els CAPs aquest servei? No. Existeix la figura de l'higienista dental a tots els CAPs, sí o no? No. Hi ha odontòlegs a tots els CAPs, sí o no? No. Llavors, clar, al final algú arriba a la conclusió..., que dius: «Bé, si no és una qüestió de recursos, perquè els vam pactar a l'acord de pressupostos, o és una manca de voluntat política, o és una manca d'incapacitat de complir els acords, o una manca de voluntat de complir els acords.» I, per tant, jo el que els demano és que –teòricament, tenen dos mesos– a veure si realment els podem complir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Salut, el senyor Manel Balcells.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputat Cid, els acords són per complir-los i la voluntat és de complir-los. Que va més lent del que desitjaríem? Segur. Que els pressupostos es van aprovar més tard del que calia i el que voldríem? També. Que la voluntat és complir-ho? Sí. Que ho podem complir al cent per cent el 2023? No ho crec. Perquè hem de ser possibilistes i hem de veure que alguna cosa l'haurem de passar al 2024, però la voluntat és de complir-ho. Que nosaltres veiem el got mig ple i vostès mig buit? Normal. Nosaltres som el Govern i vostè fa control del Govern, i és el que ha de fer. I ho fan bé.

Però deixi'm situar-lo exactament on estem en tots els termes que parlem de la llei de salut bucodental. Hi ha tres coses, jo diria: una, el propi desplegament de la llei; les possibles incoherències entre la llei catalana i lo que estableix el *ministerio*, i, després, la voluntat de vostès de sempre i que han tingut també en l'Ajuntament de Barcelona quan han governat allà, que és el dentista municipal –que aquesta és una altra qüestió, no?

El desplegament de la llei bucodental. Que anem tard nosaltres, d'acord; que va tard l'Estat, també. Perquè els 12 milions que vam quedar que arribarien, no han

arribat. Per tant, bé, en fi, tothom té dificultats de complir el que diu que vol complir. Que n'estic segur, eh?, que arribaran; però no han arribat. Per tant, en fi, certes dificultats.

Aquest és un tema central per a vostès i és normal; per nosaltres també és un tema important. Però la voluntat és que s'apliqui, perquè creiem que és important per al conjunt de la població, creiem que és molt important per a la població més vulnerable, com així ho diu la nostra estratègia des del punt de vista de Catalunya. Que el fet de que els equips d'odontologia i la prevenció bucodental estigui a la primària no és un tema d'avui, és un tema de fa temps, que vostès l'impulsen i que està molt bé i que, de fet, una de les apostes és precisament la implementació dels higienistes dentals. Vostè em deia amb èmfasi: «Estan a tots els CAPs?» Doncs a dia d'avui, no. On estem a dia d'avui? Lo previst a nivell final és que siguin 369, que correspon a aquells 16 milions d'euros.

A final de 2023 n'hi hauran 265, que és el 71,88 per cent del total, i el 2024 incorporarem les cent tres places que falten. Per què tarda més això del que prevèiem? Perquè l'higienista dental ha d'anar acompanyat de l'espai i cadires per poder fer la seva activitat. Aleshores, això que és fàcil descriure, a l'hora d'aplicar-ho vol el seu temps, perquè hi ha d'haver el recanvi de les cadires quan no eren apropiades, o les noves cadires, els espais adequats, i amb les TCAIs adequades perquè es pugui fer aquesta activitat amb tota la cartera de serveis que correspon: amb activitats preventives, etcètera.

Segona qüestió, que és d'acord amb vostès i que lliga també amb els acords amb l'Estat, que és amb les persones vulnerables, no? I aquí hi ha diversos apartats. Les persones amb discapacitat intel·lectual del trenta-tres per cent o superior; els equips territorials per a les persones amb discapacitat intel·lectual, aquests dinou equips territorials, ja estan en marxa, amb un pressupost que li puc especificar de 2.600.000 euros per a les intervencions quirúrgiques i el cost anual de 2 milions i mig en conjunt per als EAPs. Les persones amb discapacitats motores; i aquí hem d'anar incorporant, i ens falten encara alguns odontòlegs per incorporar, amb un cost estimat d'1.300.000. I les altres persones vulnerables, per als quals la incorporació progressiva dels cinquanta-sis odontòlegs que fan falta, a dia d'avui no hi és, però hi serà. Per tant, està en marxa tot el desplegament.

Pel que fa a l'atenció integral dental a Catalunya, amb la Llei 12/2020, en els interns penitenciaris. En aquest cas, l'encàrrec directe ja és a l'ICS; això ja és una realitat. En els casos dels adolescents de quinze a disset anys amb tutela de la DGAIA, aquesta atenció està prevista el primer semestre de 2024. Ja l'hi anuncio així, perquè serà quan podrà ser possible.

En el cas de la població socialment vulnerable i els seus circuits, en les persones amb una renda familiar bruta inferior a 1,3 vegades l'indicador de la renda de suficiència de Catalunya i amb vulnerabilitat social acreditada, doncs això serà en cartera el 2024.

Per tant, hi ha un calendari d'implementació de totes les propostes, un calendari possibilista. Per complir el que vam quedar? Sí. Per complir-ho en temps i forma, exactament, fins al 2023? No serà possible, però ho serà el 2024, al primer trimestre i al primer semestre.

Podria especificar-li en tots els circuits i a tots els territoris quins són els casos i els números i els infants i les persones amb càncer cervicofacial que estan en aquests apartats, però crec que seria massa llarg.

El tema de la renovació de les cadires obsoletes, amb el cens de cadires i tot el material i la dotació del material odontològic és un total del projecte de 5.200.000 euros, que està previst executar entre el 2023 i 2026, perquè a la llei ja ho plantejàvem de fer de forma progressiva en els propers cinc anys. Per tant, això ha començat a fer-se i es farà de forma progressiva.

Què s'ha fet a dia d'avui també? La creació de l'Oficina de Salut Bucodental. Funciona correctament amb la seva comissió assessora. Per tant, no pot dir: «No han fet res.» Sí que hem fet el que tocava, amb els recursos humans suficients, que és, a part del responsable odontòleg, amb dues tècniques, una administrativa, que s'acompanyen amb una comissió assessora de trenta-tres professionals dels diversos àmbits implicats i que són professionals odontòlegs, higienistes, cirurgians maxil·lofacials, professionals de la medicina, infermeria, salut pública, inspecció sanitària, treball social, educació i entitats socials i ens locals per proposar actuacions a executar en base al programa d'atenció de salut dental de Catalunya, bàsicament en quatre grups de treball, com vostè sap, que són la població vulnerable, la promoció de la salut bucodental, l'estandardització de l'activitat comunitària i l'abordatge de les iniquitats en salut oral.

Què queda pendent? Queden coses pendents; amb voluntat de fer-les, naturalment. Una és el registre de centres, amb identificació de propietaris –el nom, qualificació, etcètera. Aquesta base de dades que ha de ser d'accés públic. I la inspecció i control dels centres privats, elaborar els programes per garantir la qualitat i seguretat en tot l'àmbit de la salut bucodental.

Per tant, quina és la despesa en salut bucodental? Per una banda, el que hem de rebre del ministeri –que no ho hem rebut, però que ho rebrem–, i el finançament del departament, aquests 40,8 milions d'euros, a desplegar durant aquest any, i que ha de servir per completar aquest desplegament d'higienistes, que ja li he dit que arribarem als 365 professionals, i per ampliar tant la població diana dels grups vulnerables, posant-hi a més a més les persones diabètiques, com vostè comentava, i per desplegar aquesta cartera de serveis, reforçant la dotació d'odontòlegs a l'atenció primària.

Per tant, està en marxa; segurament, no a la velocitat que vostè voldria; segurament, no a la velocitat que a mi m'agradaria. Però està en marxa. I, a més a més, en tots els apartats que vam quedar. I amb franquesa i amb honestedat, lo que no podrà ser a final de 2023, doncs serà al primer semestre de 2024, recordant que els pressupostos els vam aprovar quan els vam aprovar; però que passarà i que hi han els recursos per fer ho i la voluntat de fer-ho.

I després podem comentar, si convé, el tema de..., en fi, de Barcelona. Però això és el tema del dentista municipal de Barcelona. Com vostè sap, es va haver d'anul·lar. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el va anul·lar, perquè..., en fi, va haver-hi una denúncia del Col·legi d'Odontòlegs i Estomatòlegs. I tot això ha fet que s'hagi de replantejar quina és la manera de poder-ho fer. I, en tot cas, amb l'Ajuntament de Barcelona i amb els instruments de què es disposa, vam quedar de parlar-ne i d'analitzar quina era exactament la manera de poder-hi arribar.

Ens interessa i ens ocupa perquè és molt important aquesta prevenció, sobretot en els infants i joves. I segurament hi ha algunes distorsions, segurament no es fa de la manera exacta com ens agradaria fer-ho, però s'està desplegant i fent. I, per tant, li he volgut donar tots aquests números, perquè lo que vam quedar de fer ho farem i volem complir els acords, sobretot també els acords pressupostaris a què vam arribar el 2023.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Conseller, jo..., em sap greu dir-l'hi, eh?, però jo també veia el debat de política general, i és que, a més, debat a debat, proposta a proposta, es confirma una mica la sensació aquesta de que vostès són un govern, allò, d'«estem en curs», que deia el president de la Generalitat, «tenim un pla», «estem en marxa». Vull dir, jo també..., al final també entendrà que es fa difícil, eh?, confiar, perquè al final també vostès

porten molt de temps governant i, miri, no ho sé. No sé si haurem de fer, ara que s'ha posat tant de moda això de cobrar per avançat, doncs, no ho sé, potser quan comencem a acordar amb vostès haurem de cobrar per avançat, perquè, clar, és que al final costa una mica, no?, confiar, aproves els pressupostos i mai saps... Al final, miri, no ho sé, tinc la sensació que havia pactat els pressupostos del 23, no els del 23 i els del 24, perquè, clar, em diu que moltes coses les farem el 24.

També l'hi dic, jo li he agafat la paraula, eh?: 265 higienistes abans d'acabar l'any. Jo l'hi prometo, el 31 de desembre li entrarem una pregunta per escrit per preguntar-li quants higienistes hi han treballant per al Departament de Salut. Espero que siguin 265 –espero que siguin 265, a 31 de desembre. Miri, li dono fins al 31 de desembre.

També m'ha dit cinquanta-sis odontòlegs. També li entraré. Però, en tot cas, cinquanta-sis d'odontòlegs no és un odontòleg a tots els CAPs. Ho dic perquè tampoc no ens fem trampes. I, de fet –de fet–, no és a la majoria dels CAPs. Per tant, bé, podríem dir que el grau de compliment és altament millorable; allò que deien, no?, «necessita mejorar». I, per tant, bé, crec que..., ja l'hi anuncio, eh?

També li entraré una tercera pregunta –també l'hi dic, a 31 de desembre–, què és: d'aquests 40,8 milions d'euros, quants se n'han executat? D'aquests 40,8 milions d'euros quants n'ha executat aquest 2023? Ja l'hi dic, fins al 31 de desembre, eh? O sigui, allò, esperarem fins al final. La sensació que tinc és que, bé, que ho tenen difícil per remuntar, però bé.

La segona cosa que li volia dir –i vostè en parlava també. Mirin, ahir també una de les coses que..., ja sé que no els hi agrada quan els hi fem espòilers, o vostès en diuen anuncis, però una de les coses que es va acordar ahir en el pacte de govern del Partit dels Socialistes, en aquest cas amb nosaltres, amb En Comú Podem, era l'ampliació de la cartera de serveis a nivell també de salut bucodental. Ho dic perquè després, quan vostès no fan, no?, i s'ho planteja i ho planteja l'Estat, llavors diuen que ens envaeixen competències. Ja m'ho ha dit també aquest matí la consellera, no?; és a dir, la gratuïtat del transport públic el 2024 és invasió de competències.

Bé, suposo que això també és invasió de competències, però, en tot cas, si la Generalitat... Jo els hi he dit moltes vegades, és a dir, defensar l'autogovern és exercir-lo –és exercir lo. Perquè, clar, és que si al final els hem d'anar empenyent, empenyent, perquè, en tot cas, no..., no només el que ja els hi dic, lleis del Parlament de Catalunya aprovades. Per tant, jo això l'hi dic –i vostè sempre ho sap–, és a dir, en totes aquelles demandes que vostè faci de compliment de l'Estat, nosaltres, els primers de la fila; o sigui, nosaltres, els primers de la fila. I, per tant, jo també els hi dic: els acords estan per complir-los. En tot cas, si hi ha retards en el pagament per part de l'Estat, a nosaltres no ens cauran els anells per, evidentment, denunciar-ho i, evidentment, acompanyar-los. Per tant, aquest també és un element que volia situar.

I l'altre, jo crec que..., i aquí també, no?, té a veure amb el que nosaltres li plantejàvem. Miri, hi ha una qüestió de voluntat política. Hi ha qüestions concretes que vostès corren molt per explicar-les, corren molt per denunciar-les, però també han de córrer molt per portar-les i posar-les en marxa. Jo tinc la sensació que el que nosaltres també..., i si vol em pot desmentir, però al final nosaltres fem propostes raonables.

De fet, quan nosaltres vam pactar aquests 40,8 milions d'euros que vam pactar, vam pactar amb vostès també el què, precisament perquè no ens passés el que ens està passant ara, és a dir, què és el que es podia complir. De fet, en algunes qüestions que nosaltres plantejàvem de salut ens deien: «No, això no, perquè no és realista i no ho podem posar a l'acord perquè no ho complirem.» Bé, doncs el que posin a l'acord va a missa –el que posin a l'acord va a missa. I, clar, jo també, per exemple, li vull preguntar: en el cas concret de les persones que tenen malalties concretes, com les persones diabètiques, això és aquest any o és l'any que ve també? Que no m'ha contestat. És a dir, em diu: «Ho farem,» Bé, quan?

Miri –i acabo amb això–, per nosaltres sap que és un tema rellevant, crec que a més a més també és un tema d'equitat –és un tema d'equitat territorial, però també és un tema d'equitat social–, i jo el que els hi demano és que s'ho prenguin com una màxima prioritat –com una màxima prioritat.

I a mi el que no m'agradaria que em passés és el mateix que ens va passar a l'acord de pressupostos del 2022 amb Junts per Catalunya. I no vull creure que Esquerra Republicana no es creu el dentista públic. Jo vull creure que vostès no són com Junts per Catalunya. Espero que ho demostrin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller de Salut, el senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Diputat Cid, ens ho creiem –ens ho creiem. No seran 256 higienistes a finals del 2023; seran 265,6. Ho dic perquè a l'hora de passar comptes siguem rigorosos i la pregunta el 31 de desembre... Doncs aquesta és la previsió, i això és el que passarà. Per tant, no pot dir «no fan res», sinó que estem fent el que toca i ho estem fent amb el tempo que es pot.

I, en aquest sentit, jo també l'hi dic: el primer semestre del 2024 és quan l'atenció prevista començarà amb aquests 3.852 adolescents de quinze a disset anys. Ja ha començat amb els dependents del Centre de Justícia Juvenil, al juliol del 2023, i la població socialment vulnerable comença el 2024. I aquí també hi han, en aquest cas, els diabètics. Per tant, el 2024 començarem a fer-ho.

El tema de les cadires sembla una ximpleria, però no ho és, eh? La renovació de les cadires obsoletes són 157 butaques, cost de 3 milions d'euros. I aquesta substitució ja s'està fent. L'augment de les cadires, amb tot el material necessari, amb la dotació del material odontològic: 2,1 milions d'euros; 176.000 ja s'està fent. Això vol el seu temps i vol anar-ho incorporant.

Per tant, voluntat de fer les coses? Naturalment. Dir que no hem fet res? Imposible de dir-ho, perquè és el que estem fent. Que és insuficient? Bé, vostès fan bé d'anar-ho controlant.

Les carteres de serveis noves, eh?, les noves, les que s'incorporen a partir del 30 de juny del 2023, per exemple, en les persones amb discapacitat hi entra l'endodòncia, les revisions periòdiques i raigs X, el fluorur amb diamino de plata, les tartrectomies i les profilaxis periodontals. Això ja està en marxa. En les persones amb càncer cervicofacial, també hi entren aquestes que he comentat i les preventives de la càries i l'activitat comunitària. És a dir, totes les carteres de serveis estan determinades i amb el seu calendari –a finals de 2023, inici del 2024–; és a dir, amb tot el calendari que exigeix això i que l'oficina està portant a terme.

Es pot entendre o no es pot entendre, però estem parlant d'un sistema sanitari gran, complex, que canviar coses costa, canviar dinàmiques costa; incorporar els professionals, cal trobar-los ben preparats; cal ajustar els equips; cal ajustar els espais –hem posat a l'atenció primària noves professions que estan tensionant, a vegades, els espais; cal adaptar-los–; cal adaptar la cartera de serveis; cal fer el circuit...

Bé, és un tema de gestió, però és un tema que s'està fent, i és un tema que s'està fent amb la voluntat de complir. I passarem comptes a final d'any, exactament, de si hem executat la despesa. També recordarem si ens han arribat els diners o no de l'Estat, naturalment; però els que hem, nosaltres, consignat és per gastar-los en això, no?, perquè creiem que és necessari i creiem que farà un gran servei.

Per tant, anem passant comptes, naturalment, anem veient com es va desplegant, anem veient com anem complint els compromisos. La voluntat és de complir-los. La voluntat és de passar comptes. La voluntat és de que passin coses en positiu de cara a aquests col·lectius i de cara al conjunt de la població que es veu beneficiada d'aquesta activitat preventiva i de profilaxi en el camp bucodental, que és molt im-

portant per als infants, joves i després per al futur, i sobretot per als pacients vulnerables i per a les persones que no tenen capacitat d'accedir a cap altre model, diguéssim, d'atenció bucodental.

Per tant, amb molt de gust, a final d'any ens fa la pregunta, li contestarem. I estic segur que, amb la planificació exhaustiva que hi ha sobre aquest tema, haurem complert, tal com hem quedat i en la mesura que hem quedat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'assetjament escolar; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre l'assetjament escolar

300-00375/13

I per fer la seva exposició, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé; bona tarda a tothom. Presidenta, consellera, diputats, aquesta interpellació que portem avui és fruit d'un doble compromís. Nosaltres, com tots els grups d'aquest Parlament, estem al servei de la ciutadania, de vegades d'una manera més genèrica, de vegades d'una manera més concreta. És un doble compromís amb el José Manuel López i la María José López, pares de la Kira López, l'alumna del Manyanet Sant Andreu que es va suïcidar al maig del 2021; membres de la plataforma Trencats, contra les violències als centres educatius, i també amb la nova consellera d'Educació, la senyora Anna Simó. El dia 19 de juliol els pares de la Kira –el pare de la Kira, no sé si hi eren tots dos– es van reunir amb ella. Jo també em vaig reunir amb ella en aquest mes, i he de dir que en tots dos casos vam sortir amb una bona impressió. Vàrem sortir amb una bona impressió i amb ganes d'anar per feina contra el *bullying*.

Concretament, bé, tinc aquí una carta, que em sembla que han rebut tots els grups, del José Manuel i la María José, dient, doncs, això: «Sabem que s'està treballant en un protocol únic per al curs 2023-2024. Creiem que els canvis que proposem són necessaris i urgents per garantir un sistema que no vulneri els drets dels menors als centres educatius.» Sabem que en van estar parlant amb la consellera i, *a priori*, la conclusió que en van treure és «podem afirmar que l'actitud i predisposició de la consellera van ser positives vers la nostra proposta, i entenem que és igualment important que totes les formacions la coneguin, la recolzin i s'hi impliquin».

Clar, el drama és quan arribem a l'hora de parlar dels quartos. Porque, claro, nos dicen que todo va bien, que la consellera Simó está mucho más por la labor que el *conseller* Cambray. Eso no es difícil, pero no deja de tener su mérito. Pero ¿dónde está el dinero? ¿Dónde están los recursos? Con lo contenta que estaba yo después de que en el último Pleno conseguimos aprobar una moción ampliamente mayoritaria para meter mano de una vez en el tema de los barracones, que hay escuelas como la Mediterrània, de Viladecans, que llevan quince años luchando, que hay generaciones de estudiantes catalanes que no han conocido otra cosa que estudiar en un barracón.

Pero, claro –y lo digo sin acritud, lo digo con dolor–, ¿de qué sirve porfiar, desgastarse, trabajar, pedalear, aprobar cosas en este Parlamento, sacar adelante consensos, si luego no se cumplen las promesas, si no se responde al aprobado al nivel más elemental, que es el nivel de la financiación?

Bueno, cito aquí una información del diario *El País*, que se hace eco del sentimiento de perplejidad de las direcciones de los centros educativos al enterarse de que, después de que los pomposos anuncios de que se iba a crear la nueva figura

del coordinador de coeducación, convivencia y bienestar del alumnado –Cocobe, en jerga, digamos, de la Via Augusta–, que esta era la gran apuesta de la *conselleria* para implementar de una vez por todas la coeducación y para luchar contra el acoso escolar..., pues, de repente los centros reciben un correo donde se les informa de que deben asignar como referente de coeducación, bienestar, etcétera, a un docente que ya realice otra coordinación porque no hay dinero –no hay dinero– para pagar esta nueva figura. Los centros habían propuesto, pues, un docente destinado específicamente a esto, que no se distrajera con otras tareas, pero les han dicho que, bueno, se busquen pluriempleados, que se busquen, no sé, liberados no, tiene que ser alguien que lo haga además y sin cobrar. Lo mismo para los cuidadores, lo mismo para todo.

Miren, yo sé..., mi intuición femenina y política me dice que en cuanto haya un relevo en este atril y yo sea sustituida por la *consellera* seguramente oiremos hablar..., de l'espoli fiscal, de l'infrafinançament, de que no tenim ni un duro, que si bla, bla, bla, però això són excuses de mal gestor –de mal gestor. A veure, si féssim una auditoria de en què se'ls gasten, els quartos de la Generalitat, a mi em sembla que els hi cauria una mica la cara de vergonya. Al conseller que ha fugit, que acaba de fugir per cames, ja li han fet una bona allisada de com es gasta els diners de la sanitat, però potser hauríem de parlar de com es gasten els diners de l'educació.

I, miri, m'agradaria acabar, de moment, aquesta primera intervenció citant altra vegada el pare de la Kira, el José Manuel López Viñuela, que fa poc va intervenir en unes jornades a l'Auditori Felip Pedrell, de Tortosa. Va ser ponent a la II Jornada «Parlem d'autisme», organitzada per l'Associació Trastorn Espectre Autista a les Terres de l'Ebre. Llegeixo textualment el que ell mateix explica: «Un chico adolescente autista se vino abajo en la sala, rompiendo en llanto y desesperación, tras escuchar mi exposición que acabó con el vídeo de Kira como papel arrugado, en el que ella misma explicaba cómo se sentía por el acoso escolar. Acabamos de dar paso a la ronda de preguntas, y el chico, sentado junto a su madre, que tampoco paraba de llorar, quiso desahogarse y explicar en voz alta ante aquella sala que él se sentía identificado con lo que había escuchado, que a él le trataban mal continuamente, que le hacían la vida imposible, que no podía más y que había pensado más de una vez en quitarse la vida. No os podéis imaginar el esfuerzo que hizo ese chico para pedir ayuda, encorvado y llorando desesperadamente desde su silla, una ayuda que se le había estado negando sistemáticamente. Evidentemente, tuvimos que interrumpir la ponencia. Bajé del estrado, me acerqué a él y se me echó literalmente encima, dándome un abrazo.

»Intenté tranquilizarle. Por suerte, en la sala había una técnica de emergencias y una psicopedagoga, además de amigos. Pero ¿cómo tranquilizas a un chico que tiene pánico a volver al colegio, pero al que se le niega que pueda estudiar desde casa? ¿Cómo le dices que todo va a salir bien cuando lleva años siendo blanco de violencias y la inacción de aquellos que deberían velar por su seguridad física y moral? L'Institut de Secundària de Deltebre, donde estudia, no parecen haber sido capaces de garantizarle que se le trate con dignidad.

»No os pongo con detalle todo lo que dije. Fue desgarrador. Por favor, señora directora Anna Bertomeu Sabaté, haga algo, por favor. Alcalde Lluís Soler, haga algo, por favor. *Consellera* Anna Simó, haga algo.»

Jo porto aquí unes propostes que formen part de la proposta de garanties mínimes que ens ha passat aquesta gent. Aquesta interpellació pretén ser una palanca parlamentària, una mà estesa a la consellera, i no només a la consellera, també a tots els grups que es vulguin implicar en treballar per, realment, una cosa que funcioni contra l'assetjament escolar. Però, per favor, agafem-nos-ho «en sèrio» i que surtin els quartos i prou de promeses buides i d'excuses de mal pagador i de mal gestor.

Moltes gràcies, de moment.

La vicepresidenta primera

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Diputada, en aquesta interpellació vull abordar tres eixos principals. Tres afirmacions, tres..., com li vulgui dir: primer, el compromís contra l'assetjament, per la prevenció i per l'atenció; en segon lloc, explicar l'acompanyament i la prevenció i la sensibilització com a eixos claus d'actuació, i, en tercer lloc, com a valor transversal, la simplificació i el reforç de totes les eines que posem sobre els centres i totes les mesures i el reforç, primer de tot, dels drets dels menors.

Li agraeixo de poder debatre sobre l'assetjament, perquè –vostè ho sap– és un problema greu que patim com a societat i en l'àmbit educatiu, evidentment, i en compartim la preocupació i el seguiment. Perquè els centres han de ser espais segurs –els alumnes han de sentir que ho són; les famílies han de sentir que ho són; els docents i els professionals de l'educació han de sentir que ho són–, on els infants i els joves puguin desenvolupar-se plenament i sentir-se acompanyats.

Lamentablement, això no és així en moltes ocasions i en molts casos. La interpellació... Les meves dues intervencions en aquesta interpellació seran intervencions potser una mica pesades, ja ho reconec, perquè tinc un interès especial a anar remarquant tots i cadascun dels recursos que s'han anat posant, en especial des del 2019 fins ara, als centres i per donar suport a docents, alumnes i equips directius i famílies.

I també hi posaré xifres econòmiques, perquè no es digui o per intentar treure-li la raó, i no reforçar-la, que no hi ha recursos ni voluntat. En tot cas, no sé si tindré temps de fer-ho, però continuarem parlant-ne, si no, fora d'aquest hemicicle, perquè des del departament hem vist la necessitat d'impulsar més recursos i més suports per abordar l'assetjament i la seva prevenció, perquè creiem que hem d'acompanyar els centres en l'abordatge, la sensibilització, en la prevenció, en la visibilització de l'assetjament. I per això els hem de donar eines i acompanyament.

Tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya han de tenir redactat el projecte de convivència en el marc del seu projecte educatiu, que és un instrument on es recullen les accions que el centre desenvolupa per capacitar l'alumnat i la resta de la comunitat educativa per a la convivència i la gestió positiva dels centres. Després cada centre, dintre de la seva autonomia, ho desenvolupa a través de diverses activitats: curriculars, no curriculars, de funcionament democràtic dels centres, mitjançant assemblees en què els alumnes intenten resoldre ells sols els conflictes que sorgeixin. Hi ha molts exemples de bones pràctiques en aquest sentit. Cada centre ho fa de la manera que creu més oportuna.

Després tenim el pla d'escoles lliures de violències, un pla des del 2021 que estem estenent als centres educatius per donar resposta a les situacions de violència i desplegar la prevenció, la intervenció i el seguiment. Aquest pla té dotació econòmica –per tant, no es fa amb recursos existents només– i suposa, entenc, un canvi de paradigma del model, perquè aborda la violència i la convivència des de plantejaments volgutament diferenciats i posa l'alumnat i el seu benestar al centre de les actuacions que se'n desprenen per garantir la protecció de l'interès superior del menor.

Perquè aquí tenim un problema –i en això, quan vostè i jo n'hem parlat també hem coincidit–, que és que hem de ser capaços –i encara no ho érem prou– de detectar i visibilitzar les violències ocultes als centres educatius. Han d'aflorar aquestes violències, perquè, si no, no podrem protegir els infants i els adolescents i, eventualment, els professionals de l'educació també.

En aquest sentit, aquest pla aporta prevenció i sensibilització, oferint formació, actuació amb aquest protocol, que aquest curs el que hem fet és ajuntar, fer conver-

gir tots els protocols existents en un de sol per simplificar, perquè sigui més fàcil i acompanyar-ho del Reva, un registre.

En tot cas, aquest protocol és en l'àmbit educatiu pel que fa a situacions de violència, però no només; també fora, és a dir, és voluntat de prevenció, detecció i intervenció a tot allò que afecta l'alumnat. I entenem, doncs, que aquest protocol és de prevenció, sobretot, que és el que ens interessa: no haver de curar, perquè prevenim primer. És a dir, al mínim indici... Això són les indicacions que tenen els centres: al mínim indici, a la mínima sospita, per sistema obrim el protocol –l'obrim–, perquè és el que garantirà que el centre recull tota la informació per discernir si es tracta o no d'una situació de violència, de quin tipus, i actuar en conseqüència de forma clara i diligent per protegir els menors.

I en aquest cas és molt important la comunicació i la col·laboració amb les famílies. Hem compartit amb els centres que tenen obligació d'informar de l'existència del protocol les famílies i explicar aquest protocol. D'acord? I al llarg de l'abordatge d'una possible situació de violència és important que el centre i la inspecció educativa siguin transparents i tinguin les famílies implicades informades en les seves actuacions. Les famílies no poden tenir por per falta de coneixement, perquè no se'ls expliquen bé les coses. I també implica acompanyament a l'alumnat.

En aquest pla va néixer també, el 2021, la Usav, la unitat de suport a l'alumnat en situació de violència, que són disset professionals de la psicologia, igualtat, pedagogia, àmbit jurídic i educació social, que atenen els casos, una coordinadora i una auxiliar administrativa –això a Via Augusta–, telèfon calent, whatsapp calent, i ara difondrem a les xarxes socials, allà on el jovent que té mòbil –el que el tingui a partir de l'edat que pertorqui– pugui –allà on van, allà on s'informen, allà on socialitzen digitalment– tenir informació de quin és aquest WhatsApp, aquest correu electrònic i aquesta pàgina web. És un equip que vetlla per la protecció de famílies, alumnes i docents. Està disponible amb un 900, amb un correu electrònic i amb aquest xat aplicatiu, que, com us dic, a partir de la setmana vinent farem una campanya a les xarxes socials i les vies per comunicar-s'hi directament.

He parlat del registre unificat. No és una eina burocràtica més. El registre unificat és un instrument de transparència, de traçabilitat, i que serveix per orientar els centres en el desplegament del protocol. El protocol es desplega a través del registre, i el departament en té coneixement immediat, que això és imprescindible.

Evidentment, estem traient molts més recursos de programes de prevenció: l'anti-bullying i l'enfocament restauratiu global. Li puc donar dades de centres, li puc donar dades de tallers de formació per al PAS, per als docents i els recursos que hi destinem. I, en tot cas, dir que a partir d'aquest curs, a més a més, tot l'alumnat d'ESO rebrà formació de sensibilització sobre assetjament, tallers en els pròxims dos cursos a càrrec de professionals especialitzats per tal d'erradicar les violències de dins i fora dels centres.

I parlem del Cocobe, va, molt rapidet. Aquesta figura del docent coordinador de coeducació, convivència i benestar és una figura obligatòria implantada per llei orgànica estatal, per dues lleis estatals. D'acord? Evidentment, aquestes dues lleis no van preveure una memòria econòmica per complementar aquests recursos; com tants d'altres –li'n puc fer una llista llarguíssima–, i no és per espolsar-me les meves responsabilitats, com vostè diu, senyora Grau, és que és així. Aleshores, el que es va decidir des del departament abans que jo entrés és: el primer any d'implantació del Cocobe, formem. Es designen els Cocobe, els formem –3.400, 3.500 Cocobe–, els fem formació de trenta hores, que és el que s'està fent ara. A l'acabar aquest curs escolar 23-24, se'n fa avaluació, i, a partir del curs 24-25, s'afegeix el complement econòmic, d'acord?, perquè pressupostàriament no estava previst. Molt bé.

Després de veure l'inici de curs com havia anat, doncs vaig decidir que això canviava. I s'ha buscat pressupost propi i avui els centres han rebut un correu avançant-los el que el Govern acordarà dimarts vinent, que és un acord de govern per pa-

gar el complement Cocobe. Això fa quinze dies que s'hi està treballant per tal que sigui possible. I, paral·lelament, hi haurà la figura referent a cada servei territorial per fer-ne un acompanyament i un seguiment.

A banda, hi ha les unitats d'acompanyament i orientació; són professionals d'orientació educativa ubicats als serveis educatius. Estem parlant de 188 professionals per acompanyar l'alumnat en el procés de, diguem-ne, regulació emocional per facilitar-li l'accés als aprenentatges. Vint milions d'euros en tres anys: gairebé 5, el 21; una mica més de 6, el 22, i 9 milions, el 23.

Després, en el segon torn, m'agradaria poder parlar del programa «Benestar per estar bé» i tots els altres programes, però és evident que no tot és una qüestió de pluja de recursos i més recursos i d'eines i de més eines. M'agradaria també poder parlar del fons i de les seves inquietuds i del treball interdepartamental en la meua segona intervenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, bueno, bueno..., veuen com parlant la gent s'entén? A veure, jo he començat dient que a mi m'agrada l'actitud de la consellera; m'agraden les seves ganes d'arribar a un compromís. Em consta que fa tot el que pot, o el que ella creu que pot. I, bé, s'han de donar unes empentetes, no? Evidentment, res no em faria més feliç que em traguessin la raó en aquest tema. Perquè, és clar, bé, sí, jo sé que és veritat, a veure, que aquí hi ha una cadena d'infrafinançaments crònics; que moltes vegades l'Estat, diguem-ne, no finança les coses com caldria. Però, clar, a veure, jo, per exemple, l'altre dia vaig seguir atentament amb l'ai al cor la intervenció del president de la Generalitat al Senat i no recordo que en cap moment demanés quartos per a això. I, mira, doncs que ara *lo tiene a huevo*, eh?, vull dir, només és anar a dir que no, i «apreteu», «apreteu», ara ho teniu bé per «apretar», diguem-ne, certa gent. I, en tot cas, a veure, hi ha molts diners que es perden pel camí –molts o pocs–, vull dir, a veure, que aquí es parla molt de l'infrafinançament del conjunt de Catalunya per part de la resta de l'Estat, però també es podria parlar de l'infrafinançament quan surten les finances de la Generalitat. I a mi el que m'arriba del sector i dels afectats, consellera, és que per molt que, bé, s'intenti des del departament –i ara, doncs, amb això que ens ha anunciat del proper Consell Executiu...–, que el problema és que –i ho cito textualment– «s'han petat el pressupost per a aquest any». O sigui, que fins que no en fem un de nou, tot és posar pedaços i tapar forats.

Dintre d'això, fem-hi el que puguem –fem-hi el que puguem. Ja l'hi dic, nosaltres per col·laborar, per treballar, per denunciar... Fins i tot, escolti, podem fer un *poli bueno, poli malo*. Això ens ha funcionat, a vegades, amb altra gent. O sigui, jo *monto un pollo*, després vostè va a Madrid i demana els quartos i els hi donen. Doncs, escolti, per això no quedarem. Però, en tot cas, com vostè molt bé deia, no voldria que se'ns passi la interpellació –en seguirem parlant el dia de la moció– sense entrar una mica també en el fons de la qüestió. Amb el benentès que les dues ens hem entès que volem diners per a això, doncs, bé, a mi m'agradaria també posar en valor aquesta proposta de garanties mínimes per al curs 2023-2024 que ens ha fet arribar el José Manuel López en nom de la Plataforma Trencats. I, bé, d'alguna manera penso que en això hi ha una gran base per posar-nos d'acord amb el Govern i amb grups que no són del Govern.

Diu que volen que els protocols catalans, volem que els protocols catalans siguin els primers que no vulnerin els drets dels menors –seria una seria una cosa de la qual estar orgullosos– i que no permetin les violències reiterades. Unificar els protocols d'assetjament per al curs vinent, com ha anunciat el departament, seria un pas endavant, però ha de ser comprovable i, en tot cas, seria un punt de partida, mai seria

un punt d'arribada. S'ha de normalitzar en els protocols el requisit de reiteració en el temps que demana la definició de *bullying*, perquè això és normalitzar el maltractament als centres educatius i, per tant, és una flagrant vulneració dels drets. Consellera, vostè sap que per moltes campanyes de conscienciació que s'implementin, per moltes vigilàncies, el gran drama del *bullying* és moltes vegades la por de la víctima a denunciar-ho, la por de la víctima a dir-ho. Llavors, el *bullying* té conseqüències terribles en els menors, i no podem tenir una actitud passiva entomant doncs que ens ho vinguin a explicar; hem de tenir els ulls molt oberts i hem de ser molt vigilants. Sobretot els protocols mai han de servir per justificar la inacció del centre.

A mi em sona bé el que vostè diu, doncs veure-ho i actuar, però a la pràctica no és el que està passant. Els centres tendeixen a tapar-ho, els centres tendeixen a amagar-ho, els centres consideren que els hi dona mala imatge que surti un cas de *bullying*, quan en realitat haurien de veure-ho d'una altra manera. Que un centre reconegui un cas de *bullying* vol dir que s'ho pren seriosament. Hi ha hagut aquest canvi de mentalitat amb el tema de les denúncies de violència de gènere, i ha estat profitós. No és que hi hagin potser molts més..., a veure, que ara es veuen perquè es denuncien i es vigilen –abans no es vigilaven. Com deia, ha de ser responsabilitat de l'adult actuar i activar el protocol quan es posa al seu coneixement una situació de violència. Com li deia, això, que les escoles ho vegin com una marca de prestigi, no de desprestigi...

La inspecció educativa de cap manera es pot limitar escoltant només la versió de l'escola, com per defecte s'ha fet últimament. L'escola no pot ser jutge i part en un procés d'inspecció. I sobretot –sobretot– una demanda molt punyent de les famílies és que si, quan, pel que sigui, un alumne no es veu amb cor d'anar a l'escola o els pares no es veuen amb cor de portar-l'hi, que hi hagi una dialèctica amb l'Administració; que no hi hagi una retirada fulminant de custòdies o que no consti com un absentisme escolar, perquè val més no anar a l'escola que tirar-se per la finestra. I ja en seguirem parlant.

La vicepresidenta

Doncs ara, per a la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació, senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Espero que vagi a... No corri, no corri, no corri...

Va, parlem d'un bon programa, finançat amb recursos ministerials. Què li sembla? Vinga! Que no tot és falta de dotació. És, per exemple, el programa «Benestar per estar bé». És un desconegut per molts dels membres de la comunitat educativa, i potser per a vostès, no, però... És un programa que en aquest cas està enfocat a l'acompanyament dels docents, als docents; per gestionar el benestar de l'alumnat, però en l'acompanyament als docents. És un programa destinat a equips directius, a tutors, docents i altres professionals, sobretot del cicle superior de primària, ESO i ensenyaments obligatoris. És un equipet que tenim a Via Augusta, format per dues coordinadores, una auxiliar administrativa i dotze tècnics, que són, a parts iguals, psicòlegs i pedagogs, que presten atenció telefònica amb un 900, també per correu electrònic, que reparteixen totes les atencions en àmbits com: intervenció en els centres en situacions crítiques, acompanyament als centres en gestió del benestar emocional de l'alumnat, propostes dinàmiques de gestió emocional en grups classe per acompanyar els docents –no tots els docents tenen per què saber com fer una gestió emocional quan passa alguna cosa o preventivament–, elaboració de recursos i material didàctic –en fan–, formació del professorat, suport als docents a l'hora d'acompanyar les famílies –això és clau; moltes famílies es troben..., no saben on dar-la.

Aquest programa es finança amb més de 800.000 euros provinents del programa de cooperació territorial de benestar emocional en l'àmbit educatiu del ministeri.

I tenim molts altres recursos que són especialitzats per a tot el sistema: els psicopedagogs dels EAPs, la unitat de suport a la convivència escolar, el RBEC de la primària de salut –més de 340 professionals de l'equip d'atenció primària de salut que fomenten l'autocura per al benestar emocional–, els 551 professionals d'infermeria referents dels programes «Salut i escola», que a hores d'ara ja estan a més de 770 centres educatius, el setanta per cent del total. Ah, i en aquest curs el cent per cent dels centres de secundària han de tenir una infermera referent de l'equip d'atenció primària un mínim de dues hores i mitja a la setmana. No és que sigui una infermera per fer cures, és el referent per desplegar tots els recursos de primària i especialitzada de salut que hi ha en aquella àrea.

I com li deia –i ja els he demanat disculpes d'antuvi–, sé que la meua intervenció... Em pots dir: «Consellera, això és una sopa de recursos, de programes, de referents.» Però, per facilitar la feina als centres, el que vull destacar és que, sobretot, si en posés un al centre és la Usav –la u, essa, a, ve baixa, com els he dit. Quin és el meu objectiu?, i espero sortir-me'n. Doncs que les direccions dels centres i les famílies i els docents i els professionals, als centres, sàpiguen i sentin que hi som i que hi serem quan tinguin un problema de convivència, i que sàpiguen que s'han d'adreçar immediatament a la Usav, que els atindrà, que els orientarà, que els acompanyarà per fer un abordatge global de la situació i per relacionar-se amb alumnat, famílies, docents, mitjans de comunicació i departament. Veurem si superem la prova d'estrès la setmana vinent, amb aquesta campanya a les xarxes de difusió del WhatsApp i de tots els mitjans als quals es poden adreçar l'alumnat amb la Usav. Veurem si la superem. També en parlarem, un cop passades unes setmanes, un temps, de com ha anat aquesta tasca que volem fer.

Però, bé, com li deia, aquesta feina que estem fent és necessària, però no és suficient. Ens cal una mirada nova de país. Compto amb vostès, com compto amb tots els grups parlamentaris. No ens en sortirem en educació si no som capaços d'un acord amplíssim en aquelles qüestions que són claus, i aquesta que vostè apunta –ho sap– ho és. I per això calen recursos. I per això continuaré reclamant que el Govern de l'Estat assumeixi la part que els toca. No n'hi ha prou a legislar; també cal fer memòries econòmiques, no dic el cent per cent, però una part sí. Continuaré insistint-hi. I també m'assenyalaré a mi mateixa: «Consellera, intenta aconseguir els recursos.» I a vostès. Ajudin-me pressupostàriament a obtenir-los.

Però, en tot cas, ens queda molta feina per fer. Ens cal treballar de manera conjunta per aconseguir-ho, amb coordinació institucional i política: el Govern, les administracions, els professionals del centre, les famílies i tots vostès. Per això li vull agrair un cop més el que en privat també faig: és agrair-li la seva dedicació intensa a aquest problema que en compartim compromís, i agrair-li aquesta interpellació que m'ha permès de poder explicar-los una mica millor què estem fent i agrair-li l'oportunitat, per tant, de dir que necessitem millorar, i molt, però que anem progressant adequadament.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'acord de claredat; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpellació al Govern sobre l'acord de claredat

300-00380/13

I per fer la seva exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades, vicepresidenta. Les lleis catalanes que avancen en la defensa de drets eren i són sistemàticament tombades per l'Estat i els seus tribunals. I des d'aquest Parlament i el Govern no només s'ha renunciat a defensar-les, sinó que també s'ha renunciat a exercir sobirania que ens és pròpia i també s'ha renunciat a seguir legislant, a anar més enllà en favor de garantir drets i d'avançar en el procés d'autodeterminació del nostre poble. Cal ser honestos amb la ciutadania. Hem comprovat reiteradament que dins de l'Estat és impossible desenvolupar polítiques socials emancipadores i transformadores, que no prosperarà cap proposta que xoqui amb els interessos del mateix Estat ni amb els interessos econòmics del capital espanyol o els interessos de la Unió Europea.

Hem de recuperar la iniciativa. I ho diem de veritat, que l'hem de recuperar de veritat. Volem defensar els drets de la gent treballadora del país. Volem un govern i un Parlament disposats a superar els límits i les imposicions que ens venen de l'Estat. Volem tornar a posar al centre la necessitat d'organitzar-nos fora de les institucions de l'Estat espanyol per autotutelar-nos. Volem la independència i volem disputar la sobirania a l'Estat en tots els àmbits, per situar l'habitatge al terreny dels drets i no al terreny de l'especulació, per controlar els preus i que la crisi recaigui sobre els beneficis de les grans empreses i no sobre les espatlles de les treballadores, per nacionalitzar energia, llum, aigua, telecomunicacions i tota una sèrie de coses.

Avui ens centrarem... Aquesta interpellació la centrarem en l'acord, en l'informe sobre l'acord de claredat que vam conèixer fa escassos dies i que ha fet aquest consell d'acadèmics. Ens centrarem precisament en aquest informe, perquè també té molta importància el moment polític en què coneixem aquest informe. Perquè està bé que pensem en l'autodeterminació, està bé que analitzem el que ha passat al Quebec, què ha passat a Escòcia, què ha passat a Irlanda del Nord, com, probablement, alguns dels referents més propers, però també cal que analitzem què ha passat a Eslovènia, a les repúbliques bàltiques o a Montenegro, i així anem estudiant i treballant cadascuna d'aquestes vies d'accés a la sobirania per acabar dibuixant la via catalana. Perquè el que és evident és que cada país té la seva pròpia via d'accés a la llibertat i nosaltres hem de dibuixar la nostra pròpia via.

És important destacar que el mateix consell ja s'avança a dir que en el seu informe ni vol ni pot substituir el paper dels representants democràtics cridats en darrer terme a donar aquestes respostes. Es tracta, doncs, d'això, de no externalitzar més les decisions que corresponen a aquest Parlament, de no externalitzar-les a través de negociacions d'investidura o de pactes en despatxos on cada vegada són cridats a participar més pocs, lluny de la necessària acció conjunta entre els partits, les entitats, la societat mobilitzada en el seu conjunt i les institucions.

De moment, empíricament podem dir, podem concloure que l'acte de sobirania més important dels darrers temps ha estat el referèndum del 2017, una acció conjunta entre institucions, societat civil, i un treball conjunt de totes les forces polítiques, que anaven des del liberalisme radical d'aquells que provenien de les files d'Unió Democràtica fins a les companyes i companys trotskistes adherides a les candidatures de la CUP, passant per tota la paleta política de colors, matisos i sensibilitats possibles. Aquesta és l'experiència compartida recent més exitosa i, per tant, aquest ha de ser el punt de partida.

Des de la CUP ens hem llegit detingudament aquest informe i el valorem com una proposta que el Govern posa sobre la taula. Per al president, l'opció del Govern és la primera de les cinc presentades: un referèndum sobre la independència de Catalunya realitzat entre la ciutadania de Catalunya. La premissa de totes les vies que apunta l'informe és que la solució del conflicte polític entre Catalunya i Espanya ha de ser acordada amb l'Estat. Ara que sembla que l'acord d'investidura entre PSOE, Sumar, Junts i Esquerra està més a prop que mai i que l'autodeterminació, més enllà de paraules altisonants, no té massa pinta d'estar realment sobre la taula,

és el moment de no quedar-nos en propostes en format d'informe sobre la taula, sinó que el que cal és avançar.

Ens agradaria equivocar-nos i que l'autodeterminació sigui una peça central a les negociacions, però la prèvia de tants anys de reculades ens fa pensar que no anem errats quan pressentim que l'autodeterminació ha caigut de l'equació. I ho hem dit els darrers mesos, que l'amnistia ha de venir lligada a l'autodeterminació, perquè, si no, serà tornar a la casella de sortida. I no volem ni podem tornar a la casella de sortida després de tants esforços col·lectius.

Avui no hem vingut a criticar la resta de partits, sinó que hem vingut a ressituar novament el tema del referèndum i l'autodeterminació al Parlament de Catalunya, que és el lloc on sempre hauria d'haver estat i d'on mai no hauria d'haver marxat, perquè ja no podem esperar més. El president ha dit que, una vegada passada la investidura del Govern espanyol, convocarà una taula de partits. I nosaltres contestem: per què una taula de partits? On hi ha una representació dels partits si no és al Ple del Parlament de Catalunya? Per què sortir-ne fora? Tornem cap a dins, no externalitzem la presa de decisions en matèria d'autodeterminació. Nosaltres tenim tota una sèrie d'obligacions i hem d'entomar aquestes obligacions i portar-les a terme. Això, evidentment, no vol dir no continuar treballant, com s'ha fet, amb la resta d'actors civils, però nosaltres estem obligats a fer la part que ens toca des de la nostra posició d'electes i no podem delegar aquestes responsabilitats ni diluir-les ni posposar-les més.

Des del 2017, que ens vam veure forçats a la via unilateral per incompareixença de les institucions de l'Estat, que aquest Parlament no ha fet ni una sola proposta legislativa en aquesta matèria. Des del 2017 hi ha hagut sis anys d'escenificació i de molta repressió i d'haver d'estar centrats en la repressió, efectivament, però el cert és que ningú ha proposat cap llei ni com a autocrítica ni tampoc com millorar el 2017. No ho ha fet el bloc independentista, entre el qual ens comptem nosaltres i assumim i entonem el *mea culpa*, i tampoc no ho ha fet el bloc unionista. I posem també el bloc unionista en aquesta equació, perquè el 2017 aquest bloc unionista es va estirar els cabells i les vestidures pel que vam fer el 6 i el 7 de setembre, però tampoc s'han dedicat a fer cap proposta durant aquests sis anys. S'ha retret en moltes ocasions sobre les formes, en com es van fer les coses el 2017, presentant l'immobilisme com a víctimes dels que volíem votar. Es citava molt el dictamen de la Comissió de Venècia, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, però, sis anys després, tampoc l'unionisme ha dit com s'havien d'haver fet les coses, perquè potser el problema no era la forma, potser el problema era el fons.

Nosaltres estem disposats a obrir la porta a treballar, i proposem començar a treballar en un referèndum i en una llei de referèndum d'autodeterminació, recollint el guant de l'informe sobre l'acord de claredat. Cal que recollim els arguments d'aquests informes que ens aporten la perspectiva de l'experiència internacional, i, alhora, cal que aportem la nostra pròpia experiència en el període 2015-2017 per redactar una nova llei de referèndum d'autodeterminació que pugui ser la base per a la celebració d'un nou referèndum que, per nosaltres, hauria de celebrar-se abans que acabi la legislatura.

I si voleu, no comencem la casa per la teulada. No comencem per la data. Comencem per establir les regles del joc d'aquest referèndum amb una nova llei de referèndum d'autodeterminació que ens serveixi, en primer lloc, per testar, per fer un *check* a aquesta *vía del reencuentro*, perquè sona una música de fons que l'escenari ha canviat. Nosaltres no ens ho creiem, però sona aquesta música de fons. Nosaltres la sentim des d'altres actors polítics. Comprovem-ho. Posem sobre la taula elements objectius de test d'aquesta situació, sense enganyar ningú, amb fets constatables, amb fets objectius. Fem ja un primer test a aquesta *vía del reencuentro*. Perquè el 2015 i 2016 es van prohibir les comissions d'estudi del procés constituent, les ponèn-

cies de les lleis de desconexió. A veure què passa ara, que sembla que ha canviat l'escenari.

Nosaltres li proposem treballar amb un horitzó de referèndum abans d'acabar aquesta legislatura, i això vol dir començar ja a treballar en una llei del referèndum, retornar al Parlament el debat i la capacitat d'elaborar una proposta per avançar cap a l'autodeterminació. La tramitació, en concret, d'una llei amb participació de totes les forces polítiques suposa el reconeixement de la capacitat legislativa de la cambra i el retorn a la sobirania de la mateixa. I el test, el *check*, el tindríem amb una cosa: amb la constitució d'una ponència redactora conjunta que permetés a tots els grups parlamentaris que participessin en la redacció d'aquesta llei, partint des del mateix punt, perquè no hi hauria cap text preconcebut.

Vicepresidenta, cal que deixem de fer gesticulacions que només generen falses expectatives sobre la gent, i la constitució d'aquesta ponència de llei ens sembla que podria ser una materialització real del compromís per avançar cap a l'autodeterminació.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, bé, avui li he de reconèixer que tinc nostàlgia. Tinc nostàlgia d'aquell moment en què la CUP era valenta i, a banda, doncs, de dir-nos al Govern el que hem de fer o el que no hem de fer, s'implicava a fons en l'agenda política i, per tant, vàrem ser capaços de tirar endavant coses com ara la renda bàsica universal en el pla pilot –i ja sabem com estem en aquest sentit–, o bé presa de decisions transparent, o bé més diners per a habitatge, més polítiques d'habitatge, o bé, en el camp de la nacionalització, L'Energètica, per exemple, que saben que camina amb pas ferm. Dir-li també que en l'àmbit de telecomunicacions estem..., diguem-ne, tenim xarxa pròpia de fibra òptica i estem plantejant altres possibilitats de fer pública la xarxa. Per tant, aquí estem treballant-hi.

De fet, aquell moment en què la CUP era tan important en l'agenda política d'aquest país, això no feia gens de gràcia als que eren els poders fàctics, o als partits conservadors, o als que no volen canviar les coses o als que no volen arribar a l'arrel dels problemes. Però, en tot cas, celebro que avui hagi vingut aquí amb una proposta concreta. Però també deixi'm dir-li –i m'ho ha sentit dir, segur, moltes vegades, i li ha sentit dir al president i a tot el Govern– que nosaltres afrontem aquest moment polític amb tres carpetes, i sempre diem que hi ha d'haver avenços en totes tres: amnistia, autodeterminació i benestar per a la ciutadania. Crec que hem d'aprofitar aquesta oportunitat d'or de que les carpetes catalanes tinguin, doncs, aquest camí. Per tant, no entenem una cosa sense l'altra.

Doncs bé, cal buscar solucions i el Govern les busca. I aquesta ens sembla que és l'acord de claredat, que és una proposta del Govern, del president, que el que fem és establir uns mecanismes per avançar de manera acordada en la resolució del conflicte polític sobre l'estatus polític de Catalunya, amb l'objectiu, evidentment, que la ciutadania decideixi. Per tant, entenem, esperem, que la CUP no es despenyi d'aquest debat, i avui, bé, ha començat a apuntar una proposta concreta. Però en tot cas, a Catalunya –ho sap perfectament– hi ha diversitat d'opinions sobre la independència, però sí que hi ha una majoria àmplia que creu que la resolució del conflicte polític passa per fer possible que la ciutadania de Catalunya voti en referèndum.

Com ha de ser aquest referèndum per tenir èxit, per complir les normes internacionals i ser reconegut? Això és el que hem respost o han respost els acadèmics. I, en primer lloc, cal la implicació del conjunt del país; per tant, cal que no sigui un referèndum de part, cal que sigui reconegut per totes les parts, doncs, que tingui l'acom-

panyament de la comunitat internacional. I també cal que fixem els referents internacionals que poden ser més útils per, diguem-ne, quan parlem de les condicions. I per això hem fet aquesta política comparada. Amb totes les diferències –que vostè també ho apuntava–, totes les particularitats, però hem estudiat els casos més immediats, més propers: el Canadà amb el Quebec amb la llei de claredat, el Regne Unit i Escòcia amb l'acord entre els dos governs per fer el referèndum del 2014, o Irlanda amb els acords de Divendres Sant. Tenim aquí referents que ens ajuden a donar força i legitimitat a la proposta catalana. I per què? Doncs perquè donen forma al consens intern –que creiem i explica l'informe que seria idoni aconseguir-lo– de quan i com s'ha de tornar a votar per implicar-hi tothom i que els resultats, efectivament, aquesta vegada sí, siguin reconeguts per totes les parts.

És una proposta dirigida al conjunt de Catalunya, que busca sumar totes les complicitats per defensar una proposta de país davant l'Estat espanyol. I ens sembla que aquesta és la via guanyadora per fer un referèndum efectiu, perquè ens permet afermar aquest consens intern i, alhora, teixir complicitats, aliances a nivell internacional, cosa que és imprescindible per ser reconeguts, com sap vostè. Per això aquest acord de claredat se centrava, se centra en aquest informe en buscar les fórmules que generin un suport més ampli. Per tant, unes fórmules que tinguin capacitat inclusiva, unes fórmules que representin la centralitat del país. Per tant, exigeix a tothom mirada llarga, generositat, voluntat d'acord i, sobretot, ens exigeix els aprenentatges des de la maduresa del que ja hem viscut. I aquí, aquest, per mi, és el quid de la qüestió.

Com bé saben, el Govern ha rebut aquest informe del Consell Acadèmic per a l'Acord de Claredat, un consell format per nou persones expertes en dret penal i constitucional, en ciències polítiques de les universitats catalanes, i que és presidit pel professor Marc Sanjaume. L'encàrrec d'aquest informe consistia a perfilar les característiques i continguts d'un potencial acord encaminat a la resolució del conflicte polític, explorant vies de resolució, buscant l'horitzó de possibilitats, oferint al Govern, però sobretot a la societat en general, un ventall de possibilitats que la política comparada avala.

Com és sabut, els membres del consell tenen experteses acadèmiques diferents i punts de vista molt diferents sobre el conflicte, i, per tant, com s'afirma en el text –i el reproduïxo– l'informe és un reflex sobre aquestes experteses, però no és l'opinió individual de cadascun d'ells, sinó un treball col·lectiu.

Ha estat un encàrrec per analitzar la política comparada amb cinc preguntes, sense que el Govern condicioni, evidentment, aquest informe, i diu el que diu i proposa el que proposa. I, a partir d'aquí, el Govern fa la seva proposta política, que és el que hem plantejat, ja ha plantejat el president. Cinc preguntes referents a les característiques d'un potencial acord: política comparada, doncs, d'aquesta mena de conflictes, també els actors i institucions que hi haurien de participar, els mecanismes de resolució i les característiques específiques d'un potencial referèndum.

I deixi'm dir-li que n'estem satisfetes, de la mateixa manera que el Govern ha pres una opció de les cinc que més endavant desenvoluparé. Però és important que el document es conegui –vostè ja l'ha llegit–, que es debati –per tant, interessant aquest debat–, i que ara, a partir d'ara, doncs, en puguem fer difusió. De fet, ja està penjat a la web. Per això, evidentment, animo a tothom, especialment al Govern espanyol, que l'estudiï bé, perquè aquí ens sembla que hi ha unes virtuts que podríem aprofitar.

Doncs que a través de la política comparada, persones que no tenen per què ser independentistes han avalat que els referèndums són un mecanisme habitual, viable per solucionar conflictes polítics com el nostre. Ja sé que això vostès ho saben de sobres, mai dubtaria del seu compromís amb aquest procés d'autodeterminació, però aquesta idea s'ha d'estendre encara més si volem que arribi a bon port.

I quin és el resultat, doncs, d'aquest informe? Les persones acadèmiques han obert la porta a cinc opcions de votació a Catalunya o a tot l'Estat, però, en tot cas,

sempre ens diuen que les preguntes han de ser clares, binàries i alerten dels riscos de fixar llindars.

El Govern hem analitzat l'informe a fons. De fet, l'hem debatut en una sessió extraordinària, i a partir d'aquests criteris d'inclusió, viabilitat, eficàcia, hem identificat la millor proposta o la proposta que ens sembla que pot resoldre de forma més clara el conflicte polític, i és el referèndum. O sigui, consultar a la població de Catalunya amb relació a la independència, amb els aprenentatges d'altres processos, com en el cas escocès.

I per tal de concretar com es podria dur a terme aquesta proposta, evidentment, hi ha d'haver una feina també jurídica, i hem encarregat a l'Institut d'Estudis de l'Autogovern aquesta viabilitat.

Aquest procés continua i, tal com es va plantejar en l'acord de govern del passat mes d'abril, es va anunciar que el Govern seguia la seqüència; només ha estat alterada pel període electoral al Congrés, al Congrés dels Diputats, però, en tot cas, amb els tempos i rigor que ens havíem plantejat.

I quin és el següent pas? Doncs iniciar un debat social ciutadà sobre la proposta catalana d'acord de claredat, els resultats del qual es presentaran al Govern espanyol, amb l'objectiu d'aconseguir que el conjunt de la societat catalana se senti inclosa en la decisió abans de buscar l'acord amb l'Estat.

Per què ho fem, això? És ben senzill. El document ja diu que les propostes polítiques, si són compartides des d'un procés deliberatiu, participatiu, evidentment, són més sòlides. Que el consell assessor també s'ha ofert als grups parlamentaris per reunir-s'hi, i, per tant, en tot cas, segur que trobaran el moment per fer-ho, per parlar i discutir, en tot cas, individualment, de l'informe.

Que el Govern –una altra opció que tenim sobre la taula– convocarem la taula de partits –ho ha expressat el president–, on, evidentment, allà es podran expressar totes les propostes. I debats sectorials al voltant de l'informe per escoltar i recollir l'opinió de punts de vista de la societat civil organitzada, d'una banda, però també debats ciutadans arreu del país en què persones escollides per sorteig puguin fer un procés deliberatiu també. Per tant, d'una manera qualitativa, recollir l'opinió de tota la ciutadania, ja sigui organitzada, ja sigui de forma individual.

I, finalment, a partir dels dos informes i de les aportacions del debat social ciutadà, el Govern elaborarà una proposta del Govern, catalana, per fer una proposta catalana d'acord de claredat. Una estratègia, entenem, sense fissures, un exercici democràtic, una proposta àmplia, i, per tant, ens sembla que una proposta guanyadora. I ara el que cal és aconseguir, òbviament, els màxims consensos possibles.

Si algú té una proposta, i vostè avui ha plantejat una proposta concreta, per tant, viable, democràtica, inclusiva, homologable a nivell internacional, evidentment, l'hem d'abordar, la podem abordar i tenim ganes d'abordar-la, tant aquí al Parlament, com vostè deia, com hem fet avui, com en el debat social i ciutadà que engegarem.

El que és cert és que no pot ser un no perquè no, és a dir, un no que no sigui, doncs, per construir, sinó que el que cal és plantejar alternatives. La proposta d'acord de claredat, de fet, parteix dels aprenentatges del 9N, de l'U d'Octubre i del que vam viure a nivell de reconeixement internacional.

Per això volem construir aquesta via, per poder votar en aquest proper referèndum definitiu. Aquest ha de ser l'acord de país que vagi molt més enllà també dels partits, i així ho expressem de forma clara. I si ho aconseguim, si aconseguim aquest gran acord –i nosaltres treballarem perquè així sigui–, evidentment, tindrem tota la legitimitat per provocar els canvis necessaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Moltes gràcies per les seves explicacions, senyora vicepresidenta. Nosaltres som conscients que la seva proposta de referèndum passa per l'acord amb l'Estat, i des del màxim respecte, però alhora també, deixi'm dir-l'hi, des del màxim escepticisme davant d'aquesta possibilitat, el que demanem al Govern és que sobretot retorni a aquest Parlament la sobirania que li correspon.

Nosaltres pensem, des de la CUP, que l'Estat espanyol no reconeixerà mai el nostre dret com a nació –obro parèntesi: no com a minoria nacional a l'autodeterminació– fins que no s'hi vegi obligat, i això suposa sortir d'aquesta letargia en la que ens trobem de l'agenda *del reencuentro* i suposa recuperar la confrontació. Confrontació, desobediència, tant des del carrer com des de les institucions.

Però sí que és veritat que se'ns obre una possibilitat, i l'hi hem posat sobre la taula. Avui vostè deia que trobava a faltar aquella CUP, no?, de... Quina mala sort que hem tingut, la CUP d'ara, que ens hagi tocat, doncs, aquests moments. Però són els que són i ens n'hem de sortir. I nosaltres li vam posar sobre la taula una proposta molt concreta que esperem que quan presentem la moció en el proper Ple, doncs, sigui votada favorablement, i que passa per aquesta constitució d'una ponència redactora conjunta des de la que començar a treballar com articular aquesta llei del referèndum per a l'autodeterminació.

Perquè ja tenim aquests informes d'aquest consell assessor; també aquest nou informe que s'encarregarà a aquest Institut d'Estudis de l'Autogovern. Però no hi ha cap tipus d'impossibilitat que totes aquestes discussions també es facin en el marc d'una ponència, perquè, com vostè molt bé sap, vicepresidenta, a les ponències el que es fa, precisament, és consultar amb experts, valorar, fer bullir l'olla sobre aquesta opció, aquesta altra. Per tant, nosaltres entenem que el marc més adequat per portar a terme tot aquest procés és el marc d'una ponència redactora conjunta.

I vull citar una frase que, precisament, va dir Albert Lamarca, que és el president de la Comissió Jurídica Assessora, que va parafrasejar Vicent Andrés Estellés quan va dir que el dret no és la clau que obre tots els panys, però tampoc pot ser la porta que tanqui totes les esperances. I nosaltres pensem que el referèndum i la llei del referèndum són una porta a l'esperança, a l'esperança del desig polític d'una part important d'aquest país, qui sap si de la majoria del país –nosaltres creiem que de la majoria del país. I, per això, ara cal més que mai, vicepresidenta, donar-li la veu a la ciutadania.

I el que cal és que construïm, per tant, entre tots els grups polítics d'aquesta ponència. Cal que ens deixem de romanços i comencem a treballar i que fem un *check* a aquesta agenda del *reencuentro*, a veure si passa o no aquest control de qualitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, bé, comparteixo els bons desitjos que ha expressat en el sentit de trobar vies, de trobar acords i, per tant, segur que serà així. I dir-li que som conscients que aquest camí que proposem en un referèndum acordat és molt difícil, certament, eh? Però això no ens aturarà i, per això, avui li intentaré expressar alguns dels elements que a nosaltres ens sembla que són punts forts d'aquesta proposta.

I, per això, aquest Govern vol obrir aquesta via que per nosaltres és definitiva. I com a govern, evidentment, estem legítimats a fer-ho també perquè en el debat de política general –i segur que no va ser fàcil arribar a l'acord a què es va arribar– s'expressava que la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat passava, passa per la via política i democràtica i es referma, doncs, el dret a l'autodetermi-

nació, és a dir, que Catalunya pugui decidir el seu futur col·lectiu a través d'un referèndum. I també deia, aquesta resolució, que el mandat de l'1 d'octubre de 2017 pot ser substituït per un nou referèndum acordat amb l'Estat. I ja li dic que segur que no va ser fàcil arribar a aquest redactat. I també, a la vegada, s'instava el Govern de la Generalitat a fer totes les accions oportunes per fer-lo realitat. Per tant, aquí precisament som.

Aquesta proposta que es va aprovar també instava les forces polítiques que estan al Congrés dels Diputats representades a fer efectives les condicions per a la celebració d'un referèndum. I «fer efectiu» vol dir poder-ho fer, poder possibilitar aquesta opció. I, per tant, en aquest sentit, que és on ens trobem, aquesta majoria parlamentària que busca vies per obrir aquesta possibilitat d'un referèndum.

I deixi'm un apunt quant a la validació internacional. La comunitat internacional ho sap perfectament, valora el que s'ha fet a Catalunya durant aquests deu anys, el que estem fent, però els actors coincidien a dir que, malgrat tots els esforços que hi hem posat, cal acreditar d'una manera més àmplia la legitimitat política. Podem obviar-ho, però, en tot cas, negligir aquesta qüestió crec que no faria que ens en sortíssim.

En aquest sentit, sense cap mena de dubte, una proposta catalana d'acord de claredat ens donaria molta força a nivell internacional, perquè es tracta d'una proposta inclusiva, democràtica i que en altres països ja s'ha culminat amb èxit. Per tant, l'acord de claredat ens pot ajudar a aconseguir l'acompanyament, el reconeixement internacional que necessita aquest procés de construcció d'un estat independent.

Els acords polítics, com el que busquem, han de permetre superar els obstacles potencials que tenen aquestes vies de resolució dels conflictes. I una pregunta rellevant que vostè ha fet és dir: és possible això? És a dir, és possible pactar amb l'Estat un referèndum? És el que vostè qüestionava.

Bé, li diré que l'avantatge, evidentment, de que un referèndum sigui acordat, el que fa és que les dues parts del conflicte, la que guanya i la que perd, accepten els resultats. I, per tant, és viable la implementació dels acords. Aquest és el principal avantatge. No es tracta només de fer un referèndum, com, de fet, ja hem fet i ja hem guanyat, com vostè també apuntava crec que en la primera intervenció; es tracta, sobretot, de tenir la capacitat d'implementar els resultats que surtin. I, si no, no ens en sortirem.

I si vostè em diu que aquesta via és molt difícil, com li deia, doncs, estem d'acord, però des del Govern diríem que és la menys difícil de totes. I perquè sigui factible hem de remar, efectivament, hem de treballar conjuntament. I, per tant, m'agrada tant el to com el contingut que ha emprat avui en la seva intervenció, perquè jo almenys he detectat o he intuït aquest to constructiu de remar i de tirar endavant propostes.

És cert que hi ha coses que han sigut molt complicades i semblaven impossibles, i ho hem expressat moltes vegades; treure els presos de la presó ho semblava, també modificar el delictes de sedició o, en aquest cas, eliminar-lo, o també el propi debat de l'amnistia, que el tenim sobre la taula i que va ser rebutjat d'una forma absoluta, diguem-ne, en fi, demolidora, fa un temps, per la Mesa del Congrés. Per tant, coses molt difícils s'han aconseguit, entenem que aquesta també pot ser. Ens toca fer política i, per tant, doncs, ens agradaria treballar amb la CUP en aquest sentit.

Algú va dir que les coses impossibles només són una mica més difícils. En tot cas, toca sumar suports, com més millor, aquí i a fora, i no ens cansarem de fer-ho, i, evidentment, amb una voluntat generosa d'obrir i d'escoltar tothom. Creiem que les enquestes ens avalen, en el sentit que el referèndum acordat és l'opció que pot desencallar. I, per tant, cal insistir-hi, que es faci viable i que sigui una eina per assolir els nostres objectius.

I, sí, tota l'estona estic parlant de referèndum. I, evidentment, em refereixo a un referèndum d'independència, que d'això no en tingui ningú cap dubte, perquè és la proposta inclusiva i que suma. És una proposta escrupolosament democràtica, perfectament homologable a nivell internacional, és una proposta que ens legitima.

I, per tant, en aquest sentit, espero que totes les forces democràtiques d'aquest Parlament, de l'hemicicle, doncs, hi juguin. I, evidentment, comptem també amb la seva expertesa, que és molta.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Doncs, acabat aquest punt, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i un minut.